

Không Sợ Làm Em Hư

Contents

Không Sợ Làm Em Hư	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	15
5. Chương 5	19
6. Chương 6	23
7. Chương 7	27
8. Chương 8	31
9. Chương 9	35
10. Chương 10	39
11. Chương 11	43
12. Chương 12	47
13. Chương 13	51
14. Chương 14	56
15. Chương 15	60
16. Chương 16	64
17. Chương 17 End	68

Không Sợ Làm Em Hư

Giới thiệu

Trước khi anh theo đuổi cô, cái bộ dạng kiêu ngạo đó, đánh chết cô cũng không cho theo đuổi; Khi cô

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-so-lam-em-hu>

1. Chương 1

Ánh mắt ở bên trong phòng từng chút từng chút mở ra tia sáng yếu ớt, kèm với mí mắt dùng sức mở ra mà bị nhẹ nhẹ đau đớn, từng cái đồ vật bên trong phòng rơi vào tầm mắt, trần nhà trắng như tuyết, tường trắng như tuyết, rèm cửa sổ trắng như tuyết...

Cuối cùng ánh mắt cũng dừng ở trên khuôn mặt hoảng hốt lo sợ của một tiểu y tá, một cơn đau nhức giống như xé rách chui vào tủy não của anh, rồi cuộc ngủ được mùi nước sát trùng ghê tởm này trong không khí.

“A!” Đau đớn kịch liệt làm Doãn Trạch Vũ nằm ở trên giường, từ trạng thái hỗn độn trước đó lập tức kéo trở lại thực tại.

Từ bài trí cùng hoàn cảnh yên tĩnh bên trong phòng bệnh xem ra, đây là phòng Vip của bệnh viện, từng cơn cảm giác đau đớn khiến Doãn Trạch Vũ chuyển sự chú ý qua chân quần bằng gạc treo ở trước mắt mình, anh khẽ cảm môi, hai tay ôm đầu, ngón tay đụng đến một góc trên trán, anh mới biết được đầu của mình quấn một băng gạc vải!

Khẽ rên rỉ một tiếng, anh nhắm hai mắt lại, chỉ có suy tưởng mới có thể để cho anh làm rõ tất cả ý nghĩ.

Trời mưa, tai nạn xe cộ... Cuối cùng anh nghĩ tới, trên đường về nhà, một chiếc ô tô vọt tới xe của anh, cả người anh mang theo xelăn xuống đồi, về phần vì sao anh có thể may mắn được cứu, anh hoàn toàn không biết gì cả.

Nhưng anh nhớ rất rõ, cái khuôn mặt trong chiếc ô tô tăng tốc xông tới phía của anh, là hung hăng dữ tợn muốn đưa anh vào chỗ chết, tuyệt đối là không có ý tốt.

“Đây là nơi nào?”

Doãn Trạch Vũ vùng vẫy ngồi dậy, bởi vì động tác quá lớn, vết thương trên người dường như là nứt ra, không thể chịu đựng được loại đau đớn bất cứ này, anh vươn tay nhấc lên cốc nước bên cạnh nện vào cửa, ly thủy tinh liền vỡ đầy trên đất, tiểu y tá sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, trong khoảng thời gian ngắn không biết phải làm sao, khiến Doãn Trạch Vũ càng tức giận hơn.

“Cút...” Khuôn mặt u ám, anh biết mình giờ phút này héch nhách, nhưng phản ứng của tiểu y tá càng khiến anh bức mình hơn, so với một người chứng mất hồn tại trước mặt, anh càng muốn một mình mình yên tĩnh hơn.

“Bảo cô cút! Điếc sao?”

“Oa...” Tiểu y tá khóc lóc chạy ra cửa, khi rời khỏi vẫn không quên đóng cửa, mà anh thì co ro ở trên giường trầm ngâm suy tư.

Mặc dù là một đầu đeo băng gạc, nhưng không ảnh hưởng chút nào đến diện mạo lạnh lùng của anh, phát họa rõ ràng đường cong lập thể ngũ quan, mặc dù bởi vì phẫu thuật khiến cho sắc mặt có vẻ hơi tái nhợt, nhưng khóe miệng này như ẩn như hiện quét một nụ cười, làm cho người ta vĩnh viễn đoán không ra ý nghĩ thực sự của anh.

Anh thân là tổng giám đốc tập đoàn Vũ Trụ, đích thực là dựa vào một phong cách hành sự làm cho người ta đoán không ra, dẫn dắt cả tập đoàn nhảy một cái trở thành ngành nghề đầu rồng, anh chỉ là luôn phát huy lời dạy của cha đối với anh, nắm giữ cuộc sống của chính mình. Cá lớn nuốt cá bé, đặc biệt là ở trong cạnh tranh thương nghiệp, ở trong ngành nghề anh là người thủ đoạn cay độc, cho nên sau lưng tồn tại không ít kẻ địch.

Mặc dù tình trạng bị người hãm hại thường xuyên xảy ra như vậy, nhưng tính cảnh giác của anh rất cao, vẫn là lần đầu để cho người ta đạt được. Đương nhiên, chẳng qua là lúc này để cho anh chịu chút nỗi khổ dật dật, mạng sống không lo, nhưng cũng đủ trở thành một lỗ hổng trong cuộc đời của anh, cha quát roi dạy bảo anh, hiện tại tình hình này của anh...

Trước tiên anh phải liên lạc với cha, nhưng ngoại trừ thân thể nằm ở trên giường không thể động đậy, anh còn phát hiện trong phòng bệnh không có bất kỳ phương tiện truyền tin nào liên lạc với bên ngoài...

“Chết tiệt! Bệnh viện rác rưởi gì đây?” Anh cúi đầu thầm mắng một câu, nhìn xung quanh phòng bệnh vắng lặng, tầm mắt của anh dời đến rèm cửa sổ tung bay, ánh nắng chiếu vào trái lại khiến người ta cảm thấy có sự ấm áp xa không thể chạm.

Cửa phòng bệnh “xôn xao” một tiếng bị đẩy ra, cùng cửa sổ đối lưu gió thổi bay rèm cửa, phát ra tiếng vang vi vu, ánh nắng cũng càng chói mắt hơn.

Một tiểu y tá đang bưng khay thuốc đi tới, đối với tiểu y tá đã khóc chạy đi, rõ ràng người này bình tĩnh hơn nhiều, cô bước nhẹ nhàng bước vòng qua những mảnh vụn, đi đến trước mặt anh.

Anh ngược mắt nhìn cô, rơi vào tầm mắt của anh đầu tiên là một đôi mắt sáng trong suốt, làm cho tim anh đập thình thịch, nhưng anh cho rằng đó chỉ là một ảo giác, nhúu mày, liền khôi phục ngạo mạn trước sau như một.

Có lẽ ở trong lòng của cô là rất rõ về nguyên nhân và hậu quả của đồng lõa xôn đầy đất này, cho nên có thể thản nhiên, nhưng rõ ràng là anh rất khó chịu, bởi vì xâm nhập của cô, quấy nhiễu yên bình của anh.

“Bệnh nhân cần tiêm.” Cô cầm lấy ống kim, trên mặt cười yếu ớt.

Doãn Trạch Vũ nghĩ thầm, chẳng lẽ cô ta không nhận thấy được người này ở trước mặt của cô lúc này rất tức giận?

“Đợi lát nữa bác sĩ tuần phòng sẽ tới, tình trạng thân thể của anh đã ổn định, nhưng cần ở lại viện theo dõi, không có chuyện gì, sẽ rất nhanh khỏe.” Cô kéo lên tay áo của anh, chuẩn bị giúp anh tiêm.

Từ khi anh hiểu chuyện tới nay, đã không tiếp xúc qua thứ đồ chơi ống kim này, nhìn vài giọt thuốc nước tràn ra từ lỗ kim, anh khinh thường kéo xuống ống tay áo lạnh lùng nói: “Không cần!”

“Không thể không tiêm, đầu anh va chạm bị thương, chân trái gãy xương, nếu như không tiêm sẽ có uốn ván, hậu quả khó lường.” Cô hít sâu chuyên chú nhìn kim tiêm, cái miệng nhỏ không ngừng động khuyên bảo.

“Cô có biết cô rất phiền hay không, loại thủ thuật lừa gạt trẻ nhỏ này, đừng dùng ở trên người của tôi!” Doãn Trạch Vũ bực mình muốn xoay người nằm xuống, không ngờ lại liên lụy đến vết thương, đau đến anh khẽ nguyền rủa một tiếng, nhúu chặt mày.

“Bệnh nhân xin phối hợp một chút, không nên cử động là tốt rồi.” Vừa dứt lời, Doãn Trạch Vũ cảm thấy cái quần bị vén lên, sau đó là một cảm giác nhói nhói, đầu ngón tay của tiểu y tá chết tiệt kia, đặt nhẹ ở phía trên vị trí có thể gọi là chỗ tư mật, làm anh giận dữ sợ.

“Không sao.” Cùng với cây kim rút ra, trên mặt của tiểu y tá lại hiện ra nụ cười yếu ớt, hai lúm đồng tiền nhỏ lại càng say lòng người, nhưng anh không có lòng dạ nào thưởng thức, Doãn Trạch Vũ anh chưa từng có qua chặt vật như vậy, đây hoàn toàn không phải là tác phong của anh!

“Không phải là nên đánh cánh tay sao? Vì sao đánh... Cái móng của tôi!” Rõ ràng là có một cảm giác bị tổn thất, để cho anh lời vừa tới miệng nhin không được nói ra.

“Vừa rồi tôi nhớ lầm.” Tiểu y tá le lưỡi, làm cho người ta cảm thấy cho dù cô đánh sai nơi, cũng là việc rất nhỏ.

“Cô bắt cần như vậy, bệnh viện này của nhà cô mở sao?” Trên mặt anh đủ lạnh khiến cho chung quanh đóng băng.

“Tôi chỉ là đùa thôi, vốn là...”

“Cô đem tính mệnh của bệnh nhân ra đùa?” Anh ngắt lời cô, giọng điệu trở nên hung hăng.

“Không phải không phải!” Cô vội vàng xua tay, mới biết được trò đùa mình bày ra lớn rồi, người ở trước mặt, thực sự quá đáng sợ, quá nghiêm túc, quá hà khắc, cô vốn là muốn thay Tiểu Phi báo thù bị anh dọa khóc, một cái trò đùa quái đản nhỏ nhoi, không nghĩ tới anh nghiêm túc, thực sự sẽ làm cho cô đánh mất bất cảm.

“Thật sự xin lỗi.” Kể thức thời mới là trang tuần kiệt, cô vội cúi đầu xin lỗi.

“Có di động không?” Giọng nói của anh đều đều truyền tới.

“Hả?” Cô cảm thấy bất ngờ tròn to hai mắt nhìn anh.

“Hỏi cô có đi động không? Cho tôi mượn một chút!” Anh ngẩng đầu, lộ ra đôi mắt sắc bén, khiến cô vội vàng dời đi tầm mắt.

Người đàn ông này thực sự là một tảng băng, tay cô chạm rãi luồn vào túi...

Ánh mắt lạnh lùng của anh, rất bình tĩnh nhìn chằmchằm nhất cử nhất động của cô, cho dù là một ánh mắt biến hóa, cũng rơi vào tầm mắt của anh.

Cô thực sự là đủ xinh đẹp, cũng đủ đặc biệt, trang phục y tá màu trắng, lại không che giấu được đường cong lung linh hấp dẫn của cô, làn da của cô rất trắng, trên mặt chỉ trang điểm nhàn nhạt, son nước trên cánh môi có lẽ là vì nói quá nhiều lời nói mà phai màu, nhưng lại ửng một chút sáng bóng tự nhiên. Tay cô sờ soạng ở trong túi một hồi, sau đó nhíu mày, lông mày của cô rất đẹp, dưới đôi mắt trong suốt của cô, còn có cái mũi cao thẳng như bạch ngọc.

Mà làm cho anh không thể tưởng tượng nổi chính là, trên thân thể cô lại tỏa ra một mùi làm cho anh bó tay với cô, không biết vì sao, có một loại xa lạ lại nhẹ rung động không thể giải thích giống như là bờ đang...

“Thế nào? Không mang đi động?” Anh khơi ày nghi hoặc hỏi.

“Chúng tôi không được phép mang đi động, tôi quên...” Về mặt cô bắt đầu dĩ muốn mà chẳng giúp được.

“Đi lấy cho tôi!” Anh lạnh lùng ra lệnh.

“Oh...” Cô xoay người một cái, định đi.

“Chờ một chút.” Doãn Trạch Vũ nhẹ giọng nói.

“Còn có chuyện gì?” Cô quay người lại.

“Tới đây.” Mặc dù toàn thân bị thương, nhưng vẫn không chút nào che giấu luồng khí thế áp người kia của anh, cô chậm rãi bước đi thông thả đến trước mặt của anh.

Anh vươn tay tới trước ngực của cô, làm cô giật mình, đang muốn lùi về phía sau thì anh lại bắt được bằng tên trước ngực cô.

“Đường Gia Nghê.” Anh nhíu nhíu mày, nhớ kỹ tên trên bảng tên, như là làm xong cô muốn chuẩn bị đi thì, cho dù lật cả bệnh cũng phải sẵn sàng bắt được cô.

Cuối cùng cô nhẹ nhàng mà thở phào một cái, pháp phòng trước ngực chạy không khỏi cặp mắt sắc bén của anh.

“Tôi đi đây.” Cô xoay người liền đi, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

“Bệnh nhân đã thoát khỏi nguy hiểm, hiện tại, sẽ giúp anh ta kiểm tra một chút, tin rằng dưới sự hết lòng chăm sóc của chúng ta anh ta sẽ sớm hồi phục.

Viện trưởng dẫn toàn bộ bác sĩ khoa chỉnh hình của viện vào vào trong phòng Vip này, khiến Đường Gia Nghê bên cạnh nhất thời không có chỗ nào tiến lui, đành phải đứng sang một bên, về mặt vô tội nhìn bệnh nhân lại lịch không nhỏ trên giường kia.

Người đàn ông dẫn đầu toàn thân hơi thở lạnh lùng, giày Tây, bình tĩnh và dè dặt, lại lộ ra trận trận lạnh lùng.

“Cha...” Doãn Trạch Vũ nhìn thấy bóng dáng cha mình, cũng không chú ý tình trạng của bản thân muốn chấn chỉnh ngồi dậy.

“Con không nên cử động!” Doãn Chí Hân ý bảo con trai nằm xuống, quay đầu nói chuyện với bác sĩ trưởng bên cạnh: “Có thể tiến hành xuất viện không?”

Doãn Chí Hân quá hiểu rõ con trai mình, không gian độc lập tương đối phù hợp hơn với nó, bệnh viện người đến người đi không tiện cho tính dưng của nó.

“Ừm, việc này có lẽ...” Viện trưởng hiểu rõ tình trạng bị thương của Doãn Trạch Vũ, di chuyển trên phạm vi lớn không thích hợp lắm.

“Cha, con không muốn nằm viện.” Từ nhỏ Doãn Trạch Vũ đã không thích nơi người đến người đi thế này, mặc dù là ở trong phòng bệnh đơn, nhưng mà thỉnh thoảng những tiểu y tá nhọc trí này làm cho anh phiền lòng.

“Được, cha sẽ sắp xếp.” Doãn Chí Hân trấn an con trai, sau đó thương lượng biện pháp với viện trưởng.

Đường Gia Nghi bên cạnh nhẹ nhàng mà thở phào một cái, nếu như anh ta xuất viện, vậy chị em bọn họ sẽ không cần ngày ngày nơm nớp lo sợ làm việc.

“Để cho cậu ấy trở về dưỡng thương là tốt, nhưng mà cuộc sống sinh hoạt cá nhân thường ngày của cậu ấy gặp khó khăn, tốt nhất là Doãn tiên sinh mời một y tá riêng cho cậu nhà.” Viện trưởng đề nghị nói.

“Không cần phiền phức như vậy, liền cô ta đi, nhanh lắm xuất viện chút!” Đầu ngón tay thon dài của Doãn Trạch Vũ chỉ về phía Đường Gia Nghi, đồng loạt ánh mắt ở chung quanh nhìn đi nhìn lại Đường Gia Nghi, trợn hai mắt nhìn bệnh nhân lai lịch bất minh trước mặt, trên mặt là một vẻ mặt khóc không ra nước mắt.

Đường Gia Nghi không biết là dưới vẻ mặt người khác là đang hâm mộ đồ kị hay là vui sướng khi người gặp họa, đi theo sau lưng người bệnh Doãn Trạch Vũ “Đặc biệt quý trọng” kia, chui vào trong chiếc xe siêu sang trọng.

Chỉ là toàn thân cô mặc quần áo y tá, cùng Doãn Trạch Vũ mặc quần áo bệnh nhân nằm ở bên cạnh, cũng có vẻ không ăn khớp với hoàn cảnh chung quanh.

Cô liên tiếp thấp thỏm, mà anh ta, lại an an ổn ổn ngủ thiếp đi.

May mà anh ta ngủ, vẻ mặt cũng không có ngông cuồng, lạnh lùng hà khắc như lúc tỉnh, lúc này có tia nhu hòa, làm cho cô nhìn không được vừa nhìn lại nhìn.

Trong khoảng thời gian ba ngày anh ta hôn mê ở bệnh viện, các đồng nghiệp thảo luận sôi nổi, nói anh ta là đẹp trai đến lóa mắt, như là mỹ nam tử trong phim thần tượng đi ra, nhưng mà không nghĩ tới sau khi anh ta tỉnh lại, toàn thân lại tỏa ra mùi nguy hiểm, làm cho người ta muốn tới gần mà không dám tới gần, giống như một ác ma.

Khóe miệng Đường Gia Nghi nở một nụ cười, trái lại cô bất kể anh ta hung ác thế nào, nguy hiểm thế nào, chẳng qua là ba tháng sa này, cô không thể cùng bạn trai Đoạn Minh gặp mặt, quan hệ của bọn họ nhất định sẽ càng trở nên bế tắc hơn, lần đầu tiên cô cảm thấy có một số việc thực sự là lực bất tòng tâm, cô không biết nên làm thế nào giải quyết ổn thỏa, chỉ có trước tiên làm tốt công việc trước mắt.

Xe lái vào một khu biệt thự sang trọng, dừng lại ở gần ngưỡng cửa trên bãi đất trống, cô xuống xe, một nhân viên hộ lý trên chiếc xe đi lại nâng Doãn Trạch Vũ từ trên buồng xe xuống, cô đi theo phía sau, đi vào căn nhà to như thế.

Đợi đến khi nhân viên hộ lý và tài xế của anh đều rời đi chỗ khác, trong phòng trống rỗng chỉ còn lại có hai người bọn họ.

“Tôi khát nước.” Anh nằm ở trên giường được thiết kế đặc biệt có thể di chuyển, treo một chân bị thương, đang xem thị trường chứng khoán.

Không lâu sau, cô cầm một ly nước đưa cho anh ta, “Bệnh nhân cần chú ý nghỉ ngơi nhiều, anh như vậy đối với thân thể không tốt.”

“Tôi mệt, buồn ngủ thì tự nhiên sẽ nghỉ ngơi.” Anh chuyên tâm nhìn những con số chỉ chít trên màn hình puter.

“Anh căn bản chính là một cỗ máy làm việc.” Cô bỏ lại Doãn Trạch Vũ không đếm xỉa đến, ngồi trở lại trên sofa bên cạnh.

“Ánh sáng quá mạnh, kéo màn cửa một chút.” Anh lại quay sang chuyên chú nhìn màn hình puter.

Cô đứng dậy, đi đến trước cửa sổ sát sàn, giơ tay lên kéo màn cửa ở trên.

Mà anh, chỉ là lơ đãng nhìn lướt qua, trong lúc đón nhìn thấy quang ảnh trùng điệp cân xứng bóng lưng, đường cong cơ thể có loại đẹp mông lung.

“Không phải là cô muốn một ngày hai mươi bốn tiếng đồng hồ mặc bộ quần áo y tá này chứ?” Thấy cô kéo xong màn cửa, không còn ánh nắng mặt trời mãnh liệt chiếu vào, tâm tình của anh tốt hơn rất nhiều.

Cô mê mẩn liếc mắt nhìn toàn thân trên dưới của mình một lượt, trên mặt lộ ra một nụ cười nghịch ngợm, “Buổi tối đi ngủ thì không cần mặc.”

2. Chương 2

“Rất chuyên nghiệp.” Khóe miệng anh lại là nụ cười mê chết người.

“So với anh kém xa.” Cô lơ đãng một câu.

“Đây là làm tổn thương tôi ư, hay là khen tôi?” Anh không chút để ý hỏi.

“Anh cứ nói đi?” Cô ngồi ở trên sofa, chờ anh ra lệnh.

Đại thiếu gia này, không biết vì sao nhất định phải chọn trúng cô, vốn là nhân viên y tá của bệnh viện đã không đủ, nếu như thiếu cô, nhất định là những đồng nghiệp khác càng bận rộn hơn, mà quan trọng nhất là cô còn chưa có nói một tiếng với Đoạn Minh, chờ giờ cơm tối, bất kể như thế nào cô cũng phải gọi một cú điện thoại.

Nhìn đồng hồ treo trên tường, thời gian cũng không còn sớm, cô đứng dậy.

“Thời gian không còn sớm, anh nên ăn cơm uống thuốc.”

“Trong tủ lạnh cái gì cũng không có, nếu đã đói bụng tự mình gọi điện thoại bảo bên ngoài đưa đến.”

“Nhưng mà... Anh là người bệnh, làm sao có thể ăn những thứ không dinh dưỡng?”

“Làm ơn, là cô đã đói bụng cũng không phải là tôi?”

“Vậy anh sẽ không ăn sao?”

“Tôi đói bụng sẽ tính toán.”

“Anh thực sự là một con quái già!”

Đường Gia Nghê bấm điện thoại, định để cho siêu thị đưa nguyên liệu nấu ăn tươi mới đến đây, cô cũng không muốn đêm hôm khuya khoắt chạy đi tìm thức ăn cho anh ta.

“Đúng rồi, nếu để cho siêu thị đưa đồ đến, cô bảo người ta đưa đến đầu đường là được, không cần nói địa chỉ cụ thể cho nhân viên vận chuyển.” Doãn Trạch Vũ dặn dò.

“Tại sao?” Cô mở to hai mắt tò mò nhìn anh.

“Tôi không muốn có người làm phiền tôi.” Anh một bộ điềm nhiên như không có việc gì.

“Làm ơn, chẳng lẽ người ta đưa nguyên liệu nấu ăn đến đây, còn phải nhớ đến anh, ngày ngày đến nhìn anh sao?” Đường Gia Nghê tức giận lớn tiếng kêu la.

Người đàn ông này thực sự là lo lắng quá mức!

“Đúng vậy, tôi có tiền lại đẹp trai, không loại bỏ khả năng này, nếu như đưa hàng hóa là một người lái xe obasan, tôi không muốn bị phiền chết!” Anh nói xong đạo lý hiển nhiên, hoàn toàn không để ý Đường Gia Nghê quả thật là nên vì cảnh chọi của anh mà buồn nôn.

Một giờ sau, Đường Gia Nghê ra chỗ hàng cây xanh đầu đường ở khu biệt thự, tiếp nhận một túi nguyên liệu nấu ăn lớn từ trong tay người lái xe hàng đồng thời đưa tiền mặt cho người lái xe, quay đầu lại đăng đắng sát khi đi về phía biệt thự.

Cổ chủ đáng ghét này của cô lại không có tiền mặt, ngay cả tiền đồ ăn đều phải cô đến cấp!

Ở trong phòng bếp đánh phá suy nghĩ cả nửa ngày, cuối cùng cô làm mấy món ăn sáng, đưa đến trước mặt Doãn Trạch Vũ, lúc này, cô thật là thiết thiết thực thực cho rằng, anh ta là một người ẩn cư trăm phần trăm, ngay cả người giúp việc cũng không mời một người!

“Này, cô không dứt tôi, tôi ăn thế nào?” Anh nhìn đồ ăn đủ cả màu sắc hương vị trước mặt, không thể không đối với cô lau mắt mà nhìn, nhưng mà chưa có thử qua, anh cũng không dám có kết luận.

“Anh bị thương là ở chân, cũng không phải là tay!” Cô bắt mãi bĩu môi với anh.

“Nhưng mà dù sao tôi cũng là bệnh nhân, nếu như động thủ không chú ý lại làm cho vết thương cũ tái phát thêm, cô cũng không muốn cả đời ở lại chỗ này với tôi chứ.”

Mặc dù bụng đói kêu vang, nhưng cô không cách nào kháng cự lại thể bức người này của anh ta, rất không vui cầm lấy thìa.

May mà anh ta ăn cơm thực sự rất nghiêm túc, không nói thêm gì, chỉ một ngụm một ngụm ăn hết đồ ăn.

Nhìn bộ dáng anh ăn cơm nghiêm túc, cô thật muốn thưởng cho anh ta một cái ôm thật chặt, nhưng mà nghĩ đến ngày thường anh bá đạo như vậy, cô lại thu lại tâm tình của mình, quyết định không cần đối tốt với anh ta như vậy.

Cô nhanh chóng ăn cơm xong thu dọn bát đĩa, sau đó trốn ở nhà bếp gọi điện thoại cho Đoạn Minh, nhưng mà đầu kia tắt máy.

Lúc này Doãn Trạch Vũ lẳng lặng ngồi ở trong phòng khách, ngoại trừ anh bị thương trên đầu, vết thương khâu trên đùi, thì gãy xương trên bắp chân là tương đối nghiêm trọng, ngoại trừ không thể cử động như thường, cũng không có vấn đề gì quá lớn.

Nhìn bóng dáng màu trắng kia loanh quanh ra ra vào vào, không biết tại sao, vậy mà ở ngày đầu tiên anh biết cô, liền để ý cô như vậy, đôi khi trong lúc bận rộn đồng thời liếc nhìn cô, có khi ánh mắt của cô và anh sẽ giao nhau thì không nghi ngờ ý tốt cười một cái, có khi lại gặp một người như có vẻ dăm chiêu.

Anh thành thạo điều luyện ở trong đám phụ nữ, nhưng mà đối với cô, trong lòng anh chỉ có một cảm giác, cô thực sự rất thú vị!

“Tôi mệt.” Doãn Trạch Vũ tắt đi laptop, duỗi lưng mệt mỏi một cái.

“Tôi đẩy anh trở về phòng nghỉ ngơi.” Cô đứng dậy, kim giờ của đồng hồ treo tường đã chỉ đến chín giờ, trễ như thế cô cũng không phát hiện.

“Nghỉ ngơi? Tôi muốn đi tắm!” Anh mãnh liệt kháng nghị.

“Anh tắm thế nào, hiện tại trên người của anh có thương tích, có lưu lại vết thương phẫu thuật, không thể tắm nước!” Đường Gia Nghê hoàn toàn không chịu được cố tình gây sự của anh.

Bằng không cô bảo tôi ngủ thế nào? Trên người có mùi nước sát trùng chết tiệt kia, thú vị chết!” Anh bực tức đẩy bụng.

“Tôi có thể giúp anh lau người, thay quần áo sạch sẽ, nhưng không thể tắm nước.” Cô cảm thấy anh ngang ngược không hiểu chuyện rất khó hầu hạ.

“Vậy tóc thì sao?” Anh gãi gãi đầu, không gội đầu anh rất khó chịu.

“Anh không cần đem sự chú ý đều tập trung ở trên tóc thì được rồi, bây giờ tôi đi chuẩn bị một ít nước lau thân thể cho anh.” Đường Gia Nghê xoay người liền đi.

“Chờ một chút! Hiện tại tôi đây muốn đi toilet làm sao bây giờ?” Doãn Trạch Vũ bất đắc dĩ quay lại chủ đề.

Hai tay cô liền trải ra, trở lại trước giường bệnh đỡ anh dậy, từng bước từng bước khó khăn bước vào toilet.

Cô thân cao 1m63, anh cao hơn cô gần một cái đầu dù đỡ khá khó khăn, nhưng cô cần môi, cố gắng chống đỡ sức nặng của anh, sợ anh sẽ té ngã.

Cánh tay của Doãn Trạch Vũ khoát lên vai cô, được cô dìu đỡ dùng chân phải còn khỏe từng bước một bước đi vào toilet. Cô cẩn thận từng li từng tí mà giữ cánh tay của anh, tay kia thì ôm eo của anh, anh hơi cúi đầu, liền có thể nhìn thấy cô chăm chú đến mức đỏ bừng mặt, còn có một nốt ruồi giọt lệ đẹp mắt.

“Ngày thường cô đều giúp bệnh nhân đi toilet?” Anh tò mò trên ghẹo cô.

“Ngày thường lười biếng đi? Để cho tiểu y tá khác làm sao?” Anh biết rõ cô đang tức giận, nhưng cô sẽ không vứt bỏ anh không để ý tới, cho nên rất yên tâm mà tiếp tục trên ghẹo cô.

“Chúc mừng, anh là người đầu tiên.” Đường Gia Nghi không có nhìn anh, tức giận trả lời.

“Bệnh nhân khác đều trực tiếp dùng cái xô, chỉ có anh rất sĩ diện!” Cô vẫn đang cật lực đỡ anh, thở hổn hển nói.

Nhìn trán cô thấm ra mồ hôi làm ướt vài sợi tóc mái của cô, trên mặt ửng đỏ một đường trượt đến cổ, còn có xương quai xanh mê người, xuống chút nữa, tầm mắt của anh chuyển qua rãnh ngực nhỏ hẹp trắng như tuyết...

Tim của anh hơi bị chấn động, vội vàng dời đi tầm mắt thất hoảng, ngăn lại thất thường của mình, sau đó lần đầu tiên vì ý nghĩ của mình cười nhạo mình.

Vậy mà lại có cảm giác động lòng với một người phụ nữ... Qua lại hết thấy phụ nữ, chẳng qua là công cụ anh cần thỏa mãn mà thôi, anh thực sự hoài nghi mình phải chăng bị thương không nhẹ, xem ra còn phải tái khám một lần nữa.

Nhưng tay của anh, bởi vì muốn vịn được chắc chắn mà nắm chặt đầu vai của cô, làm cho thân thể của anh nổi lên phản ứng nào đó...

“Anh tự tiện đi, tôi đi ra ngoài một chút.” Đường Gia Nghi dìu anh đến trước bồn cầu, xoay người liền đi.

“Này!” Ngay tại thời điểm cô xoay người, Doãn Trạch Vũ đưa tay bắt lấy cổ tay của cô.

“Còn muốn như thế nào?” Cô mới không muốn tiếp tục ở trong này để cho anh có bất kỳ cơ hội giễu cợt nào với cô.

“Dù sao cũng đã ở trong này, chờ một chút thuận tiện giúp tôi lau người, ở trong này.” Doãn Trạch Vũ cố tình nhấn mạnh.

Nơi này có nước chảy, dù sao cũng làm cho người ta cảm thấy thoải mái hơn so với cô cầm một chậu nước tái sử dụng.

“Được.” Cô gật gù đầu, đi ra ngoài và đóng cửa lại cho anh.

Năm phút sau, Đường Gia Nghi giúp anh cởi áo, cơ ngực và cơ bụng vạm vỡ của anh làm cho người ta hơi khâm phục.

Cô điều chỉnh nhiệt độ nước, dùng khăn lông nhẹ lau sạch cho anh, nước nóng ở trong toilet bốc hơi thành sương mù, cách sương mù, anh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc của cô, nghiêm túc lau mặt cho anh, lau người, rửa tay, rửa chân, một người phụ nữ làm những việc này ột người đàn ông, tất cả có vẻ như chuyện đương nhiên.

Nhưng bọn họ cũng chẳng phải quan hệ trai gái, mà là quan hệ thuê mướn.

Nghĩ đến đây, Doãn Trạch Vũ thu hồi lại cảm giác kỳ diệu này của mình, có lẽ là cô độc quá lâu, đối với một tiểu y tá cũng dễ ý như vậy, anh cười tự giễu.

“Cười cái gì?” Cô lau khô giọt nước trên người cho anh.

“Không có gì, cảm thấy cô rất tận tâm.” Anh vươn tay, chỉnh sửa mái tóc rối loạn cho cô một chút, một động tác vô ý, làm cho anh thức được mình vượt qua khuôn phép.

“Đúng rồi, ngày đó tôi bị thương đưa đến bệnh viện, tình hình là như thế nào?” Anh vội vàng nói sang chuyện khác.

“Toàn thân là máu, hôn mê nghiêm trọng.” Cô dịu anh đứng lên.

“Ai đưa tôi đến?” Anh nghi hoặc hỏi.

“Tôi cũng không rõ lắm, nhưng tình hình của anh thế này xem như là trong cái rủi có cái may.” Cô một tay dịu anh, tay kia thì lấy quần áo sạch, nhưng bất ngờ trượt chân, lôi kéo cánh tay anh, cô nặng nề mà nhào vào trong lòng anh.

Thân thể mềm mại của cô ở trong ngực trần trụi của anh, chỉ có anh cảm giác được thân thể của mình đột nhiên giống như là muốn nổi lên một phản ứng cháy bỏng, cái loại cảm giác này là mãnh liệt muốn cô. Anh không biết phải chăng mình bụng đói vợ quàng, nhưng mà cô thực sự mang lại cho tim của anh cảm giác cuồng loạn.

Có thể là vài vốc gợn cảm hoặc là nội y đã cảm dỗ anh miễn dịch, lúc này trang phục hấp dẫn tương đối thu hút anh, nhưng anh biết rất rõ thời cơ chưa chín mùi.

“Anh có thể buông tôi ra...” Giọng nói của cô rất thấp, có vài phần ngượng ngùng, anh cúi đầu, mới biết được tư thế lẫn nhau là ái muội như vậy.

Đường Gia Nghê cúi đầu mặc xong quần áo cho anh, giúp anh di chuyển từng bước từng bước đi về phía giường.

“Không phải là cô xấu hổ chứ?” Doãn Trạch Vũ nhìn cô không nói tiếng nào, ngược lại càng cảm thấy thú vị hơn.

“Tôi xấu hổ? Mới sẽ không.” Cô hơi ngửa đầu bĩu môi.

“Nhưng rõ ràng vừa rồi cô đỏ mặt.” Anh một bộ nghiêm trang nói.

“Tôi là đỏ mặt thay anh.” Cô không chút nghĩ ngợi giận anh, nhưng vừa dứt lời, hai người lại ngẫm hiểu lẫn nhau nhìn nhau một cái.

“Tôi mệt.” Doãn Trạch Vũ ngáp một cái.

Đường Gia Nghê tắt đèn đồng thời đóng cửa lại cho anh, “Buổi tối có chuyện, thì anh gọi tôi.”

Bận rộn một ngày, Đường Gia Nghê tắm rửa sạch sẽ, nằm thoải mái trên giường lớn mà Doãn Trạch Vũ an bài ở phòng khách cho cô.

Điện thoại di động của cô quay số điện thoại của Đoàn Minh, không biết bao nhiêu lần, người trong lòng của cô, giống như bị mất tích, cùng cô mất đi liên lạc.

Cô không biết thích một người phải chăng nhất định có thể toàn tâm toàn ý trả giá, nhưng anh đối với cô thật sự rất không nghiêm túc, mặc dù có đôi khi cô lại sinh ra ý nghĩ muốn từ bỏ, nhưng cô vẫn không thể thay đổi được thói quen muốn tìm anh ta.

“Nếu như có thể từ bỏ thói quen nhớ anh ta thì tốt rồi... Nhưng thích một người, là cảm giác của đáy lòng, không phải tùy tiện là có thể từ bỏ, nhất định không phải là một thói quen đơn giản như vậy.” Cô nói mớ.

Cô lật người, ánh mắt sáng ngời chớp trong bóng tối, trần trọc trở mình, cuối cùng mơ màng mà thiếp đi.

Những tia nắng đầu tiên vào sáng sớm xuyên thấu qua màn cửa màu hồng rơi ở trên mặt của Đường Gia Nghê, sáng sớm gió thổi nhẹ qua, đã lâu cô không có cảm giác ngủ thoải mái như thế này. Ngồi dậy, cô cơ hồ quên mất mình ở nơi nào, buổi tối cũng quên mất phải thưởng thức, bố trí của căn phòng này nhìn giống như cung đình Tây Phương, làm cho cô cảm giác mình xuyên qua nhiều thế kỷ.

“Đẹp quá!” Cô nhẹ giọng thán phục.

Bàn trang điểm khắc hoa, ghế dựa khắc hoa, ngay cả cái chân ở trên người mình, cũng là găm hoa rực rỡ, tản ra làn hương thơm ngát, lưu luyến ở trong ảo mộng, cô cơ hồ quên mất trách nhiệm của mình.

Đường Gia Nghê vội vàng lật người xuống giường, từ trong túi lấy ra bộ quần áo y tá bệnh viện được cô chuẩn bị, cô rửa mặt qua loa một chút, sửa sang lại dáng vẻ xong, bước đi về phía cửa phòng.

Ngôi nhà đã được dọn dẹp qua, lúc cô quên gõ cửa vội vàng mở ra cửa phòng của Doãn Trạch Vũ, chợt nghe được Doãn Trạch Vũ gầm nhẹ một tiếng.

“Cô vào phòng của người khác không gõ cửa trước sao?” Anh đang nói ra bằng giọng mỉa mai trên miệng vết thương, chau mày, biểu cảm trên mặt rất thối.

“Nhưng... Thực xin lỗi!” Đường Gia Nghê vội vàng đi lên phía trước giúp anh xử lý những băng gạc vải này.

“Nhanh giúp tôi đổi đi những thứ này, mùi thuốc rất khó ngủ!” Anh bịt mũi.

“Cho dù là đổi đi, cũng cần phải thay đổi thuốc mới, cũng sẽ có mùi thuốc, nếu như anh không muốn ngủ được những thứ này, thì phải phối hợp, chờ thương lành là có thể không ngủ thấy những thứ này.” Cô vừa giúp anh tháo ra băng gạc vải trên đầu, vừa nói.

“Cô không thể dịu dàng một chút?” Doãn Trạch Vũ đã đến kêu to.

“Đó là bởi vì anh đang lộn xộn.” Cô điềm tĩnh giải thích.

Cô ngồi ở trên mép giường, hai tay xử lý vết thương cho anh, lại bôi thuốc cho anh, dán lên băng gạc, quần lên băng gạc, anh đang hưởng thụ hết lòng chăm sóc của cô, nhìn dáng vẻ cô thức dậy vào sáng sớm tràn đầy năng lượng, đối với cô có loại cảm giác kỳ diệu, nhưng không cách nào hình dung.

“Bây giờ đổi chân, không nên lộn xộn!” Cô làm ra bộ dáng cảnh cáo anh.

Đường Gia Nghê nhẹ nhàng nâng chân của anh lên, từng chút từng chút tháo ra băng gạc cũ, rửa sạch vết thương, đổi băng gạc mới.

“Cảm thấy thoải mái hơn nhiều, ngày hôm qua dính máu, hại tôi cả đêm ngủ không được.”

Anh ta giống như một đứa con nít, vì vậy mà chất lượng giấc ngủ tối hôm qua vô cùng tốt, Đường Gia Nghê bật cười.

“Cô dám cười tôi?” Doãn Trạch Vũ nghiêng răng nghiêng lợi nhìn cô.

“Nào dám? Dù sao bây giờ ngàn vạn lần anh cũng không nên đụng vào vết thương của anh, bằng không hậu quả thực sự nghiêm trọng.”

3. Chương 3

“Hiện tại cô là y tá riêng của tôi, tôi có sơ xuất gì, vẫn là sẽ hỏi chỉ mình cô!”

“Cái người này anh có nói đạo lý hay không?”

“Tôi không nói đạo lý, nhưng cô không có chứng cứ.” Doãn Trạch Vũ một bộ dáng tiểu nhân đắc chí.

“Anh thật đáng ghét!” Hai tay Đường Gia Nghê che mặt anh xoa loạn một hồi.

“Chỉ là mới vừa rồi anh thật sự rất đáng sợ, giống như là tôi xông nhầm vào vùng cấm, thực sự sợ anh sẽ giết tôi!” Đường Gia Nghê dừng lại động tác trong tay, nhớ lại ánh mắt của Doãn Trạch Vũ lúc cô vừa mới bước vào phòng này.

“Nếu như đổi người khác, tôi thực sự có thể sẽ giết cô ấy!” Doãn Trạch Vũ có nhiều hứng thú nhìn mặt của cô, “Nhưng là cô... Tôi sẽ suy nghĩ một chút.”

Doãn Trạch Vũ chưa bao giờ hoài nghi giữa người với người ở cái nhìn đầu tiên sẽ có nảy sinh tình cảm thích, nhưng anh chưa bao giờ lại tùy tiện nảy sinh cảm tình với người, vậy mà với một người phụ nữ thế này cảm thấy rất có hứng thú.

“Tại sao? Tôi chính là danh hoa có chủ(*)!” Về mặt của cô đặc ý, một cái suy nghĩ cân nhắc cũng có thể làm cho cô thỏa mãn như vậy.

(*) Danh hoa: là chỉ người con gái đẹp, “Danh hoa có chủ”: thường tỉ dụ người con gái đã thuộc về một người nào rồi.

“Tôi biết, suốt ngày ôm di động chờ điện thoại của anh tiểu Minh, có đúng không?” Doãn Trạch Vũ một vẻ mặt bất quái.

“Anh...” Ý thức được anh ta nhìn lên di động của mình, Đường Gia Nghê tức giận cắn chặt môi, trừng lớn hai mắt.

“Tôi chỉ không cẩn thận nhìn một chút, không có ý gì khác.” Hai tay Doãn Trạch Vũ gối vào đầu, vẻ mặt không hề gì.

“Chính mình không muốn, đừng gây cho người khác, anh không thích người khác tự tiện xông vào không gian của anh, nhưng mà anh lại nhìn lên việc riêng tư của tôi, thật là quá đáng!” Đường Gia Nghê tức giận lý luận với anh.

“Dù sao chúng ta cũng huê nhau.”

“Siêu cấp đồ quỷ sứ đáng ghét!” Đường Gia Nghê đứng dậy, bực tức giậm chân.

“Tôi đã đói bụng.” Anh lại là một bộ dáng chuyện không liên quan đến mình nói sang chuyện khác.

“Đói bụng cũng phải rửa mặt trước một chút sẽ ăn!” Cô chạy đi chuẩn bị mọi thứ cho anh.

Chuẩn bị xong xuôi, Đường Gia Nghê đẩy anh đến phòng khách, bởi vì sáng sớm người giúp việc theo giờ đã đến dọn dẹp, trong phòng trơn bóng sáng ngời, ngoài cửa sổ xuân ý dào dạt, chim hót hoa thơm.

“Vì vết thương của anh chưa hồi phục, buổi sáng chỉ có thể húp chút cháo loãng, còn có anh không thể tự ý đi đụng vào vết thương!”

“Cô thật là dong dài!” Doãn Trạch Vũ bắt đặc dĩ dùng thìa ăn một chút cháo trong chén, vẻ mặt bất đắc dĩ, “Không phải bệnh nhân cần phải ăn nhiều thức ăn có dinh dưỡng một chút sao?”

“Lúc cơm trưa tôi sẽ làm cho anh phong phú một chút, chủ yếu là dễ tiêu chút có lợi cho sự vết thương hồi phục.” Cô bưng lên cháo trên mặt bàn, đưa một thìa đến bên miệng anh.

“Cô muốn vết thương của tôi phục hồi như vậy, sau đó rời đi tôi, đúng không?” Anh húp xong một ngụm, ngọng nghịu nói xong, hoàn toàn là phá hủy hình tượng nghiêm cẩn ăn cơm ngày thường.

“Chúng ta vốn là bèo nước gặp nhau, chờ thương thế của anh tốt lên, tôi rời đi, là chuyện rất bình thường.” Đường Gia Nghê nhẹ nhàng thổi cháo.

Anh lại nhìn không được động lòng vì môi đỏ mọng mềm mại này của cô.

“Tôi nói, nếu như cô và bạn trai kia của cô phải chia tay, cho tôi biết sớm một chút, để cho tôi có hành động tốt.” Doãn Trạch Vũ tiếp tục ăn nói mơ hồ đánh mất hình tượng.

Thìa “keng” một tiếng rơi xuống ở trong bát, cô cúi đầu chán nản, anh mơ hồ nhìn thấy khóe miệng cô nhếch một cái, “Có lẽ thực sự không thể tưởng tượng được kết cục hạnh phúc, chỉ có điều tôi sẽ kiên trì đến một giây cuối cùng.” Cô ngẩng đầu, quảng cho anh một cái khuôn mặt tươi cười xán lạn siêu cấp vô địch.

Tiếc là trong kiên định của cô, không lưu ý mong đợi của anh, nhưng kiên định mong đợi của chính cô, có một cảm giác mất mát, ở trong lòng của Doãn Trạch Vũ quét qua trống rỗng.

Có lẽ anh vốn không nên có bất cứ kỳ vọng nào, đặc biệt đối với cái gọi là tình cảm ấm áp, bởi vì anh vốn là người của một thế giới khác. Thế giới của anh, vốn là lạnh băng, tràn đầy tiền bạc cùng quyền đấu, không có bất kỳ cảm thông và ôn nhu gì, huống hồ, cha của anh cũng tuyệt đối không cho phép.

Thuở nhỏ duyệt vô số người, phụ nữ ở trong mắt của Doãn Trạch Vũ, dễ như trở bàn tay, thông thường phụ nữ vì anh tranh đến đầu rơi máu chảy, sẽ không tiếc, mà cô...

Cái cô gái này không giống với những người phụ nữ anh biết, động như thỏ chạy, tĩnh như rùa ẩn nấp. Lúc yên tĩnh, cô chỉ là rất bình thường giống như một đóa Sayura vậy, mình tỏa ra hương thơm thanh nhã, làm cho anh vô cùng ấn tượng; nhưng ở trước mặt người ngoài, cô cũng là một mặt trời nhỏ, đem ánh mặt trời cùng ấm áp chiếu xuống đáy lòng của người khác. Anh chưa bao giờ gặp qua một người phụ nữ đặc biệt như vậy, nhu hợp trên người, đều là những phẩm chất tốt đẹp.

Mặc dù cô đối với anh mà nói, trong cuộc đời ba mươi năm qua của anh là vô cùng hấp dẫn, nhưng hấp dẫn thì hấp dẫn, anh không nhất định phải giữ cô bên cạnh anh.

Cho tới bây giờ trong cuộc sống của anh sẽ không cần thêm người, một khi sinh tình, đó là trời buột, anh cũng không có quên lời nói của cha, cho nên anh có thể không biết mẹ mình là ai, còn đối với người phụ nữ quán quýt làm phiền anh, khó dò thật lòng, anh có thể cự tuyệt ngàn dặm.

Đương nhiên một khi nhìn trúng con mồi, anh sẽ không tiếc chinh phục, chơi chán, lại dùng tiền đuổi đi, mười lần chẳng sai.

“Đi thôi.” Anh còn đang trầm tư, mà không biết cô lại muốn đẩy anh đi đâu.

Đây chính là có thêm một người phiền toái! Anh nghĩ thầm.

“Muốn làm gì?” Một hồi bảo anh không nên lộn xộn, một hồi lại lộn xộn anh, anh thực sự hoài nghi cô có phải muốn làm cho anh trở thành tàn phế hay không.

“Bên ngoài ánh mặt trời rất tốt, tôi đẩy anh đến bên ngoài phơi nắng mặt trời.” Cô hăng hái đi tới, một vọn con trâu cũng không thể kéo cô quay trở lại.

“Tôi không thích.”

“Nhưng thế này, không có lợi cho sức khỏe của anh.” Cô thuyết phục.

“Cô không cần lúc nào cũng lấy cơ thể của tôi làm cái cớ.” Anh lạnh lùng xoay đầu qua một bên, không hề nhìn cô.

“Hừ! Không phơi nắng thì không phơi nắng, tôi còn mừng nhờ nhàn rồi đấy.” Đường Gia Nghi ngồi trở lại trên ghế sofa, mở TV, hoàn toàn không phát hiện được mùi thuốc súng đang nồng.

“Tắt TV!” Anh không thể chịu đựng được kiểu cách nói chuyện của phim thần tượng.

“Cạch” một tiếng, Đường Gia Nghi tắt TV, ngồi ở bên cạnh anh trên sofa, mặt không biểu cảm.

Doãn Trạch Vũ nghiêm mặt cũng không lên tiếng nữa.

Anh không biết, ở trong thời gian im lặng, Đường Gia Nghi hoặc nghiêm túc tự kiểm điểm chính mình một chút, hoặc thực sự là làm được chưa đủ tốt, hay hoặc giả là nên cố gắng làm tốt chuyện phận sự, nếu như cố chứ không chấp nhận đề nghị của mình, liền coi như xong.

“Tức giận sao?” Chẳng biết lúc nào cô đã đi đến bên cạnh anh, “Có mệt hay không, có muốn trở về phòng nghỉ ngơi hay không?”

“Không cần, cô đẩy tôi đi ra bên ngoài đi một vòng đi!” Khối băng trên mặt anh hòa tan một chút.

Có lẽ thời gian qua cô thực sự nhiều loạn thói quen sinh hoạt của anh, nhưng đối với cô là thích, để cho anh hạ thấp cơ sở của mình, đối lại người thứ hai thách thức giới hạn khoan dung của anh, có lẽ anh thực sự không cách nào khoan dung như thế, cho dù người ta là thật tâm vì tốt cho anh.

Dường như làm bạn của anh thời gian trôi qua đặc biệt nhanh, thời gian hơn hai tháng thoáng một cái qua đi, mặc dù Đoạn Minh trở thành nỗi lòng lớn nhất trong đáy lòng của Đường Gia Nghi, nhưng là cõi mờ cùng lạc quang của cô, cũng không có làm cho cuộc sống của cô âu sầu.

Cô thường kể cho Doãn Trạch Vũ một số chuyện lý thú xảy ra ở bệnh viện, cũng đùa đến khuôn mặt này của anh như là quanh năm đóng băng một nụ cười nhẹ, mà Doãn Trạch Vũ cũng có thể chống gậy bước đi.

Mức độ lành lại của xương bấp chân rất tốt, tin rằng rất nhanh liền bình phục.” Trong phòng khám khoa chỉnh hình, bác sĩ trưởng nhìn tấm X quang, mỉm cười nói với Doãn Trạch Vũ.

Tầm mắt của Doãn Trạch Vũ bay tới bên ngoài cửa sổ phòng khám, một đám tiểu y tá đang trùng trùng vây quanh lấy Đường Gia Nghê, cô mặt mày hớn hờ bị kẹp ở giữa, khóe miệng của anh vô tình cũng bị nét mặt tươi cười của cô dẫn tới một nụ cười dịu dàng.

Mấy phút sau...

“Tiểu y tá nói cái gì với cô, cười đến mức vui vẻ như vậy?” Lúc cô dìu anh đi đến cổng bệnh viện, Doãn Trạch Vũ tò mò hỏi.

“Không nói cho anh biết!” Đường Gia Nghê thần bí xoay mặt qua phía bên kia.

“Nếu như cô không nói cho tôi biết, tôi liền khiếu nại cô với viện trưởng.” Doãn Trạch Vũ đe dọa nói.

“Anh!” Đường Gia Nghê nhìn anh, tức điên người làm ra vẻ muốn dạy bảo anh, nhưng trong nháy mắt mặt liền biến sắc, “Cẩn thận xe!”

Cô đưa tay ôm anh đẩy trở về, cô cũng nặng nề mà ngã vào trên người của anh, mà chiếc xe kia nghênh ngang rời đi.

“Té có bị thương hay không?” Cô đứng lên lo lắng nhìn kỹ cánh tay của anh, khuỷu tay, khuôn mặt nhỏ nhắn nhú thành một nắm.

“Tôi không sao.” Anh vươn tay vặn ấn đường của cô một cái, cười nhẹ, chẳng qua là chiếc xe kia không có ý tốt lại chưa gây án được, để cho anh ghi ở trong lòng rồi.

“Có muốn trở lại kiểm tra một lần nữa hay không?” Cô không yên tâm hỏi.

“Tôi muốn lại đến một lần nữa... Trong nháy mắt đó cô nặng nề áp về phía của tôi.” Doãn Trạch Vũ cười xấu xa với cô.

“Anh...” Đường Gia Nghê đỏ mặt.

Nhìn cô đỏ bừng mặt, trong lòng Doãn Trạch Vũ có một dòng nước ấm chảy ra, có lẽ thời khắc máu chốt dừng sinh mạng đến bảo vệ người anh, chỉ có một mình cô.

“Chờ một chút muốn đến chỗ nào?” Anh nhẹ nhàng véo khuôn mặt vẫn đang đỏ ửng chưa phai của cô một cái, hưng trí bừng bừng hỏi.

“Muốn về nhà.” Trực giác của cô nói cho cô biết, anh ở bên ngoài rất nguy hiểm, dường như có người muốn gây bất lợi với anh, nhưng cô lại không biết những nguy hiểm này sẽ theo tới nơi nào.

“Không phải là cô thích nhất nơi náo nhiệt sao? Hôm nay tôi thỏa mãn tất cả nguyện vọng của cô.” Doãn Trạch Vũ được cô dìu đỡ đi về phía buồng xe.

“Tôi không muốn đi.” Cô mở ra cửa xe cho anh, dìu anh lên xe.

“Nhìn cô ngày ngày đều mặc quần áo y tá, chúng ta liền đến công ty bách hóa gần đây, mua cho cô vài bộ quần áo thay đổi thôi.”

Doãn Trạch Vũ trực tiếp bảo tài xế lái đến công ty bách hóa, hoàn toàn không cho cô cơ hội cự tuyệt.

Đường Gia Nghê ngồi ở bên cạnh anh, ngưỡng mặt lên quay mặt nhìn anh, vẻ mặt lạnh lùng của anh thỉnh thoảng nở rộ một nụ cười, nhưng cô lại vĩnh viễn đoán không ra tâm tư của anh. Lúc thì anh thô bạo, lúc thì dịu dàng, hoàn toàn nằm ngoài phạm vi hiểu biết của cô, nhưng cô biết, anh đối với cô là thân thiện, thế là đủ.

Trong công ty bách hóa tất cả đều là nhãn hiệu quần áo có tiếng lại xa xỉ, cô đi theo phía sau Doãn Trạch Vũ, dạo chơi ở trong biển quần áo và trang sức.

Cô không phải là con của một gia đình giàu có, cho nên cuộc sống luôn luôn là mộc mạc, nhưng Doãn Trạch Vũ anh luôn luôn chết sững trước những vẻ đẹp tuyệt vời này, nghi ngờ anh tàn tật nặng trước mặt phái nữ, chống gậy mang cô đến nơi này mua quần áo, cô có thể tưởng tượng ra nếu như cô không phối hợp sẽ có hậu quả thế nào.

Mặc dù thời gian hai tháng này, cô đều là mặc quần áo y tá, giờ phút này ở trong cửa hàng nhận lấy ánh mắt khác thường chung quanh, cô cũng cảm thấy không thoải mái, nhưng, cô vẫn không muốn để cho anh tổn kém.

“Này... Quần áo ở đây không thích hợp với tôi, không bằng đưa tôi về nhà lấy vài món đi.” Đường Gia Nghê đứng ở bên cạnh anh khe khẽ kéo một góc áo của anh nhỏ giọng nói.

“Cũng đã đến đây cô còn do dự cái gì?” Doãn Trạch Vũ chống gậy, chuyên tâm lựa chọn quần áo cho cô, hoàn toàn không hiểu nổi cái khác thường của người phụ nữ này.

“Nhưng để cho anh tổn kém là không tốt...”

“Đừng nhắc tới tiền có được hay không? Nếu không thích cái màu hồng này, có vẻ thích hợp với hình tượng vui tươi của cô...” Doãn Trạch Vũ cầm lấy một chiếc váy màu hồng dễ thương.

“Nhưng...” Đường Gia Nghê còn chưa nói hết lời, trước mắt cũng sáng lên, tầm mắt của cô lướt qua mấy quầy chuyên doanh, nhìn thấy bạn trai Đoạn Minh ngày nhớ đêm mong của cô.

Tại sao anh ta lại ở chỗ này? Trong đầu của Đường Gia Nghê nổi lên mấy dấu chấm hỏi, nhưng bất ngờ cùng vui sướng nhìn thấy anh, để cho cô bỏ rơi không để ý tới Doãn Trạch Vũ đang vì cô tỉ mỉ chọn quần áo, tình nghịch lên lên đến gần bạn trai của cô...

“Hắc!” Cô ở sau lưng Đoạn Minh che miệng cười trộm một lát, cuối cùng đưa tay vỗ vỗ bả vai của anh ta.

Mà ý thức được Đường Gia Nghê đi xa Doãn Trạch Vũ ngẩng đầu mù mờ nhìn chung quanh, cuối cùng xoay người thì nhìn thấy cô... Còn có một người đàn ông khác.

Nhưng ánh mắt sắc nhọn của anh vẫn nhìn ra được vẻ mặt của người đàn ông đó có chút không ổn, nhìn thấy vẻ mặt của người đàn ông đó đang kinh ngạc nhìn Đường Gia Nghê, sau đó dường như vô thức nhìn về phía sau của mình một cái, anh có điều ngộ ra, người đàn ông đó, không chỉ là một người.

Tiểu y tá đáng thương, có lẽ sắp đối mặt với một sự thực không hy vọng đối mặt, nghĩ như vậy, Doãn Trạch Vũ chống gậy từng bước một bước đi về phía của cô...

“Cô ấy là ai?”

Đường Gia Nghê vốn tràn đầy vui vẻ nụ cười trên mặt từng chút một ngưng tụ, hai tháng, anh ta biến mất lâu như thế, lúc xuất hiện, lại cho cô “bất ngờ” lớn như vậy!

“Đây... Là công ty của anh... Đồng nghiệp.” Đoạn Minh nói chuyện ấp a ấp úng, cố che giấu, nhìn thấy vẻ mặt người con gái bên cạnh anh trầm xuống, lại thêm vào một câu xin lỗi, lại không biết là nói với ai.

“Các người ở cùng nhau đã bao lâu?” Đường Gia Nghê toàn thân run rẩy, hai mắt trống rỗng nhìn chăm chăm vào anh ta, miệng cũng làm một câu hỏi lạnh như băng, người sáng suốt cũng nhìn ra được, hai người trước mặt là một đôi tình nhân.

“Chúng tôi ở cùng nhau ba tháng.” Cô kia đi lên phía trước kéo cánh tay của Đoạn Minh, vênh vác tự đắc nói.

“Tại sao phải gạt tôi?” Đường Gia Nghê nóng nảy đỏ mắt, nhưng cũng ghen ngào đặt câu hỏi, thời gian này, hầu như là cô khổ tâm tạo dựng tình yêu, cô là một người một lòng với người, không đến cuối cùng cô cũng sẽ không buông tay, cô cho rằng Đoạn Minh sẽ là nơi cuối cùng của cô, lại không biết chỉ là cô cho rằng.

Cô khó khăn dùng ánh mắt bị thương của cô, liếc nhìn Doãn Trạch Vũ cách đó không xa một cái, sau đó trở lại phía trước mặt của Đoạn Minh, mà ánh mắt này của cô là làm cho người ta thương tiếc, rơi ở trong mắt Doãn Trạch Vũ chỉ cách đó một chút.

4. Chương 4

“Gia Nghê, thật xin lỗi...” Đoạn Minh biết rõ mình đã không có lời nào để nói, chỉ có nói xin lỗi.

“Tôi không cần lời xin lỗi của anh!” Đường Gia Nghê bịt lỗ tai, “Tại sao... Tôi đối với anh tốt như vậy, tại sao...”

“Gia Nghê, chúng ta thực sự không hợp...”

“Nếu không hợp, ba tháng trước, nên nói cho tôi biết! Anh biết không, suốt thời gian qua, tôi lo lắng biết bao, khó khăn biết bao... Bất kể anh chọn ai, tôi tôn trọng anh, nhưng anh không nên phản bội tôi, cái loại mùi vị này rất khó chịu...” Đường Gia Nghê khोक không thành tiếng.

Một đầu là tiểu y tá không ngừng lau nước mắt, một đầu khác là cặp cánh tay của một đôi tình nhân, thu hút người đi đường xung quanh ghé mắt.

“Gia nghê, có thể đổi nơi nói chuyện hay không, không nên ở chỗ này...”

“Tôi cũng không để ý, anh còn muốn như thế nào nữa? Nếu như anh không thích tôi thì nói thẳng, lén lút lút lút như thế coi là cái gì? Song, tôi không quan tâm!” Đường Gia Nghê cố kiềm chế bản thân, muốn lập tức rời đi, nhưng lại cảm thấy hai chân giống như đổ chì, mỗi bước khó khăn.

“Gia Nghê, em hãy nghe anh nói...” Đoạn Minh vươn tay muốn đi giữ chặt Đường Gia Nghê, Đường Gia Nghê bắt lực lui về phía sau hai bước, lúc này, một bóng dáng che ở giữa hai người.

Ánh mắt lạnh lùng tàn nhẫn của Doãn Trạch Vũ, đang gắt gao nhìn chằm chằm Đoạn Minh, mà cánh tay kia của anh ta, lại nắm giữ cổ tay của Đường Gia Nghê.

“Anh phải cho cô ấy một câu trả lời rõ ràng thỏa đáng cùng một tiếng trịnh trọng nói xin lỗi.

“Anh là ai?” Đoạn Minh nhìn người đàn ông khí chất bất phàm trước mặt, vẻ mặt nghi hoặc nhìn về phía Đường Gia Nghê.

“Anh không cần hỏi tôi là ai, anh chỉ cần cho cô ấy một câu trả lời thỏa đáng.” Doãn Trạch Vũ nở một nụ cười lạnh trên khóe môi, “Đương nhiên, anh có thể từ chối, nhưng tiếp theo sẽ phát sinh cái gì, thì không phải là anh hay là tôi có thể đoán được.”

“Chuyện của tôi và cô ấy mắc mớ gì tới anh?” Trong lúc điện quang hỏa thạch(*), mùi thuốc súng ở giữa hai người càng nồng đậm hơn.

(*) Điện quang hỏa thạch: một khoảnh khắc cực kỳ ngắn ngủi, tựa như chớp điện, tựa như tia lửa phát ra từ đá đánh lửa.

“Chuyện của cô ấy chính là chuyện của tôi!” Doãn Trạch Vũ vươn tay kéo Đường Gia Nghê vào trong ngực, cánh tay cường tráng ôm chặt eo của cô, mặc dù chống gậy, nhưng không thua chút khí thế nào.

Cả người Đường Gia Nghê yếu ớt tựa vào trong lòng anh, có tia ấm áp, có tia nương nhờ, không còn cảm giác bất lực của một người cô độc.

“Được, Đường Gia Nghê, cô bắt cả hai tay trước trái lại là kẻ xấu cáo trạng trước!” Đoạn Minh nhìn một màn mập mờ trước mắt cực kỳ tức giận, lại vô liêm sỉ chỉ trích.

“Tôi không có...” Đường Gia Nghê muốn làm sáng tỏ sự thực, mà đầu ngón tay của Doãn Trạch Vũ đặt nhẹ ở trên làn môi của cô, cô từ từ từ ngưỡng mặt lên để nhìn anh, ánh mắt dịu dàng của anh ngăn cô tiếp tục giải thích.

“Nếu như anh không cần cô ấy, tôi đây cần, nhưng hiện tại cô ấy rất đau lòng, tôi muốn anh nhận lỗi với cô ấy.” Doãn Trạch Vũ ngắt đầu, ngông cuồng nói.

“Một người tàn phế như anh có tư cách gì quản chuyện của chúng tôi?”

Mặc dù Đoạn Minh bắt cả hai tay, nhưng nhìn Đường Gia Nghê đầu sao vẫn còn tồn một tia lưu luyến, hướng hồ ở trước mặt của anh, còn có một người đàn ông khí thế bất phàm, hiển nhiên anh muốn tranh ít khẩu khí này.

“Được! Tôi đây cũng không cần sáo với anh.” Doãn Trạch Vũ cấp cho Đoàn Minh một cái ánh mắt cảnh cáo, ôm lấy Đường Gia Nghê xoay người đi.

Doãn Trạch Vũ dìu cô rời khỏi công ty bách hóa, đi đến trước xe.

“Cô không sao chứ?” Cuối cùng Doãn Trạch Vũ cũng buông lỏng cô ra, cô như một linh hồn xuất khiếu(*), hai mắt vô thần mà đi, cùng ngày thường tưởng như hai người.

(*) Linh hồn xuất khiếu: nghĩa là thoát hồn, linh hồn rời khỏi cơ thể.

“Tôi không sao...” Hai mắt cô nhìn anh, hơi thở như một loại nhả tơ nói, nước mắt tràn mi mà ra.

“Đồ ngốc!” Anh đột nhiên một hồi đau lòng, lại lần nữa kéo cô vào trong lòng.

“Sao anh ta có thể đối với tôi như vậy?” Cả khuôn mặt của cô chôn vùi ở trước ngực anh, uất ức mà khóc lớn, “Có phải tôi làm chưa đủ tốt... Có phải tôi luôn tăng ca, anh ta mất hứng? Hay là...”

“Đồ ngốc, không cần ôm hết trách nhiệm lên người mình, tôi nói cô rất tốt, là anh ta không xứng với cô! Đừng khổ sở, chúng ta về nhà.”

Tài xế thấy thế sớm đã mở cửa xe, hầu ở một bên.

“Cô xem cô, ngày thường hi hi ha ha, cũng như không chịu để tâm, vừa khóc lên nước mắt cũng đã có thể làm cho thành phố này trở thành khu vực gặp nạn nặng nhất, cô vẫn không muốn để lại ọi người một con đường sống sao?” Hiếm thấy Doãn Trạch Vũ nhẫn nại mà an ủi cô.

Tài xế nhin không được nghi hoặc nhìn Doãn Trạch Vũ lại nhìn.

“Phụt!” Cô nhin không được nín khóc mỉm cười.

“Nhìn thế này mới tốt nha.”

Đường Gia Nghê không giống như các cô gái thất tình khác, cô có thể nhanh chóng khôi phục cảm xúc của mình, sau đó toàn thân tập trung tinh thần vào công việc, chỉ là đối với Doãn Trạch Vũ, tình cảm của cô giống như là có một điều thay đổi, đối với anh có tình cảm tốt đẹp không cách nào nói rõ.

Có thể là trải qua mối tình không vui này, đúng lúc nhận được giải vây của anh, cho nên có bạn tri âm tâm ý; hay hoặc giả là, trong khoảng thời gian này sớm chiều ở chung với nhau, nảy sinh tình cảm bạn bè; hay hoặc giả là anh ra mặt cho cô, anh làm cho cô vui vẻ, làm cho cô đối với anh có một loại lòng cảm kích, tóm lại, sẽ không phải là yêu.

Đêm lạnh như nước, hai tay Đường Gia Nghê ôm đầu gối ngồi ở trên bậc thềm của biệt thự, còn có nửa tháng, là cô sẽ rời đi.

Không biết tại sao, trái lại cô có chút không bỏ được... Không biết là không bỏ được nơi này, hay là người nơi này.

“Trễ như vậy còn chưa ngủ?” Một giọng nói từ tính truyền đến.

Cô hơi ngẩng đầu, liền nhìn thấy khuôn mặt đẹp trai đến rối tinh rối mù của Doãn Trạch Vũ.

“Ánh trăng đêm nay đẹp quá, tôi ra đây xem một chút.”

So với khuôn mặt này của anh, ánh trăng cũng lu mờ, nhưng, trăng có tròn khuyết, người cũng là như thế, cuối cùng ngày nào đó cũng sẽ có ly biệt, nghĩ như vậy, cô không khỏi thương cảm.

“Màu bạc ánh trăng, đích thực rất đẹp.” Doãn Trạch Vũ ngồi xuống ở bên cạnh cô, nhìn vầng trăng sáng nơi xa kia khẽ nói.

“Trạch Vũ, nếu có một ngày, tôi rời đi... Anh phải hứa với tôi, chăm sóc bản thân thật tốt được không?” Đường Gia Nghê ngược mắt nhìn anh, trong mắt là ánh sáng sáng ngời.

“Cô gái à, nếu như tôi nói muốn cô luôn luôn chăm sóc tôi?” Doãn Trạch Vũ nháy nháy mắt với cô.

“A, làm sao có thể, phải biết rằng, có bao nhiêu bệnh nhân cần sự giúp đỡ của tôi đây.”

“Tôi cũng là bệnh nhân cần sự giúp đỡ.” Doãn Trạch Vũ nỗ lực đấu tranh cho quyền lợi của mình.

“Anh là một bệnh nhân sẽ hồi phục rất nhanh.” Ngóntay Đường Gia Nghê chọc vào trong ngực của anh, một bộ nghiêm trang nói.

Trong lòng hai người, mỗi bên cất dấu tâm sự, bỗngchốc rơi vào im lặng.

“Nếu có một ngày, tôi không có ở đây, không có aicùng anh, anh sẽ cô đơn chứ?” Đường Gia Nghê không dám nhìn anh, chỉ nhìn chằmchằm trên đất, trên mặt mang theo một chút đau buồn.

Cô thực sự nghiêm túc biểu đạt quan tâm của mình, biệtthự rộng lớn lạnh tanh, chung quy một người là rất cô đơn, cô không muốn anh mộtmình ở lại một nơi thế này, cô đau lòng cho anh, nhưng cô không có lý do gì để ở lại, có lẽ quan tâm hỏi han một câu, cũng mang theo vài phần thận trọng dò xétthời.

“Cô gái à, không cần lo lắng, chờ tôi thương lành,tôi sẽ để cho công việc làm bạn tôi, sút đầu mẻ trán, sẽ không cô đơn.” Doãn Trạch Vũ cười cười, vươn tay ra xoa tóc Đường Gia Nghê, sợi tóc mềm mại ở dưới bàn tay của anh, tản ra nhàn nhạt mùi thơm dầu gội đầu.

Không phải là Doãn Trạch Vũ không biết, cô đối với anh tràn đầy quan tâm nhưng không dám thể hiện, không phải là anh không muốn giữ cô lại, nhưng kéo cô vào thế giới của anh, sẽ chỉ làm cho cuộc sống của cô trở nên không tốt đẹp, cho nên anh không chút để ý cho cô một câu trả lời nghĩ mộtđằng nói một nẻo.

“Ừ,cũng tốt, vậy tôi cũng không cần lo lắng, trở về ngủ đi.” Đường Gia Nghê nhẹ nhõm muốn đứng dậy, lại bị Doãn Trạch Vũ nắm kéo vào trong ngực.

Doãn Trạch Vũ cho rằng mình như thế thực sự không sao cả, nhưng ở khoảnh khắc cô chuẩn bị đứng lên, anh mới biết được trong lòng của mình thực sự rất quan tâm cô, đôi tay ôm chặt lấy cô.

Anh để mặt sát vào mặt cô, luồng hơi thở phát quabên má cô, bàn tay to đặt ở trên lồng ngực của cô cách bởi lớp áo ngủ mỏng manh, cảm nhận được trái tim của cô như một con nai con nhảy loạn, bộ ngực mềm mại cao thẳng ở trong bàn tay của anh đầy một nắm tay.

Chết tiệt! Cô không có mặc áo lót!

Mặc dù thân thể bị anh kẹp chặt, nhưng trong tiềm thức Đường Gia Nghê lại muốn cùng anh giữ một khoảng cách.

Cô khao khát nụ hôn của anh, nhưng lại sợ nụ hôn của anh hạ xuống, vừa mới thoát khỏi giai đoạn thất vọng từ trong tình yêu, vết thương còn chưa có hồi phục, trái tim của cô còn chưa có chuẩn bị tốt để đi yêu người kế tiếp, nếu như tình yêu của cô là không hoàn chỉnh, cuối cùng cũng chỉ kết thúc trong bi kịch, cô cần thời gian, nhưng cũng sợ thời gian.

Doãn Trạch Vũ nhẹ tay nắm giữ vật hình tròn mềm mại này của cô, môi mỏng manh cơ hồ có thể che phủ đến môi phiếm mặt đào sáng bóng của cô, nhưng ở trong nháy mắt đó cô ra sức uốn tách bàn tay to của anh ra, anh đọc được trong mắt cô quét qua sợ hãi.

Cô còn chưa có chuẩn bị tốt để yêu anh...

“Hiện tại cô chính là danh hoa vô chủ rồi, tôi có thể chứ?” Anh cười thần bí.

Đường Gia Nghê trợn mắt nhìn anh, cô không cho phép mình xấu hổ như vậy, cố tình giữ khoảng cách, vẫn đang tràn ngập nguy cơ.

Mà Doãn Trạch Vũ rất khó có được một trò đùa quái đản tức cười cười một tiếng, buông lỏng cô ra.

Chân tình lộ ra, là vì che dấu mà trở nên hài hước, mập mờ bốn phía trong không khí bỗng chốc thu hẹp, chung quanh trở nên mát rượi như nước, hai người cũng tỉnh táo rất nhiều.

“Gia Nghê, có thể nói chuyện với tôi một chút không?” Doãn Trạch Vũ ôm đầu gối ngồi ở trên bậc thềm, ánh trăng tỏa chiếu xuống một bóng râm ở trên mặt anh, che phủ biểu cảm khuôn mặt của anh.

Theo bản năng Đường Gia Nghê giữ một khoảng cách an toàn với anh, kéo váy của mình, lấy tay nhẹ nhàng chế trụ, “Anh nói đi.”

“Tuổi thơ của cô, là trải qua như thế nào?”

“Tuổi thơ của tôi... Ừm, có thể nói là rất hạnh phúc, rất vui vẻ, mặc dù về vật chất không có được đầy đủ, nhưng, có một tuổi thơ tương đối vui vẻ, có rất nhiều bạn bè thân thiết.”

“Nghe có vẻ khá hấp dẫn người.” Doãn Trạch Vũ nhanh nhẹn cười một tiếng, để Đường Gia Nghê bắt được một cái quay mặt rất đẹp mắt.

“Giấc mộng làm y tá của tôi, chính là bắt đầu từ tuổi thơ.” Trên mặt của cô vẫn là nụ cười đắc ý, nhưng nhiều hơn một chút đối với hoài tưởng ngày xưa.

“Kể với tôi.” Doãn Trạch Vũ nhiều hứng thú nhìn cô.

“Lúc nhỏ, tôi thích nhất vào lúc tan trường, chào hỏi với chó mèo lang thang trong ngõ nhỏ, có đôi khi gặp phải động vật nhỏ bị thương, sẽ băng bó vết thương cho chúng nó, khi đó liền nghĩ, sau khi lớn lên, nhất định phải trở thành một nhân viên hộ lý xuất sắc, để bệnh nhân giảm bớt đau đớn, nhận được giúp đỡ và chăm sóc.”

“Tôi không có nghĩ tới bất cứ gì khác, chính là cảm thấy động vật nhỏ cũng như con người, cũng cần được chăm sóc, chẳng qua là không nghĩ tới sau khi lớn lên, thực sự đi con đường này... Tôi nói xong rồi.” Đường Gia Nghê mỉm cười gật gù đầu, sau đó nhìn anh, hai mắt sáng lấp lánh.

“Tuổi thơ thực làm cho người ta hâm mộ.” Doãn Trạch Vũ có thể tưởng tượng ra, một cô bé buột tét bím tóc đáng yêu, mang theo một túi sách nhỏ, ở dưới hoàng hôn tuyệt đẹp, vẫy tay với mèo con, chó con.

“Chẳng lẽ anh không như thế sao?” Đường Gia Nghê choràng, gia cảnh sung túc của Doãn Trạch Vũ hẳn là có một tuổi thơ hạnh phúc hơn, có đủ mọi thứ hơn so với mình.

“Tôi có lẽ... Chỉ phần hâm mộ thôi.”

Ánh mắt âm trầm của Doãn Trạch Vũ đột nhiên khiến Đường Gia Nghê hoàn toàn thất vọng, ngược mắt nhìn anh, chỉ thấy anh cười nhạt.

“Nhưng thực sự, chưa từng có một người nào giống như cô vậy, thôi thúc khiến tôi rất muốn biết quá khứ của cô.”

“Tôi thực sự hy vọng quá khứ của cô, tôi có thể tham gia, bởi vì nụ cười của cô, lạc quan của cô, không nhiễm bất kỳ tạp chất gì, toàn tâm toàn ý đối tốt với người chung quanh, cho dù bị phụ lòng, bị phản bội cũng sẽ không có bất cứ lời oán thán nào, chỉ biết tìm nguyên nhân từ trên người mình... Rất ngốc, rất khờ. Sau khi bị tổn thương vẫn có thể có một nụ cười ngây thơ, có lẽ là tâm hồn tốt đẹp nhất trên thế giới này!”

“Vậy tuổi thơ của anh thì sao, Trạch Vũ?”

“Rất tối tăm, rất âm trầm, có rất nhiều khát vọng nhưng lại bị bóp chết, sau đó trở nên không phải vì bản thân mà sống, lúc còn rất nhỏ, đã được truyền thụ tư tưởng tranh giành quyền lợi, trở nên không từ một thủ đoạn nào, tính cách thô bạo, có đôi khi làm ra một chuyện thủ đoạn độc ác, nhưng có thể không chút động lòng, cũng cho rằng đối phương xứng đáng.”

“Tôi cũng muốn một chút tình bạn, muốn chia sẻ niềm vui, đoàn kết giúp đỡ nhau vinh quang, nhưng cha của tôi không cho phép, ông không cho phép tôi có chút nhân từ nào, có tình đều là một mối, ngay cả mẹ của tôi là ai tôi cũng không biết.”

“Tôi cùng với cha, trong đầu nghĩ đến được chỉ có tin tức thương nghiệp, tranh chấp quyền lợi, niềm vui của cuộc sống là ở chỗ tiêu diệt đối thủ cạnh tranh, sau đó để cho đoàn đội mình đi tuốt đằng trước, rất buồn cười! Chúng tôi cũng có đoàn đội, nhưng là vì lợi ích đoàn đội mà sống, mỗi người run như cây sậy mà muốn giữ vững bát cơm của mình, không tiếc chen lách lật đổ đối phương, chỉ vì quy luật cạnh tranh công ty không sống mống chết.”

“Thật phức tạp... Vậy anh... Sau này cũng sẽ yêu một người, muốn cùng cô ấy gần nhau chứ?” Đường Gia Nghê cẩn thận đặt câu hỏi.

“Trừ phi người đó... Là cô!” Ánh mắt của Doãn Trạch Vũ nhìn chằm chằm vào cô, ánh mắt dừng ở trên mặt cô, làm cho tim cô đập thình thịch.

“Không có ai biết được quá khứ của tôi, nhưng tôi cảm thấy tối hôm nay tôi đã nói quá nhiều.” Anh thu lại tình cảm của mình, mở rahai tay.

“Có vẻ anh rất biết khống chế cảm xúc của mình.” Côphun ra một câu mang tính chất suy đoán.

“Tôi sẽ không để cho cảm xúc của mình phóng rangoài, Gia Nghê, tôi rất muốn quý trọng cô, đồng thời tôi biết cô cũng có cảmgiác với tôi, nhưng, rất xin lỗi chính là, cho dù sẽ thích, cô cũng chỉ có thểlàm tình nhân của tôi.”

5. Chương 5

“Chính là cái loại nhân tình bí mật mà cả đời khôngthể lộ ra ngoài ánh sáng đúng không?” Cô nghi hoặc.

“Thông minh.” Anh cười cười, không ai biết trong nựcười mê người kia của anh là hàm chứa tình cảm phức tạp cỡ nào, nếu như anh cóthể lựa chọn, anh muốn nói với cả thế giới rằng anh yêu cô. Loại này lui mà tìmphương thức yêu tiếp theo, cách che dấu và cách bảo vệ nhân tình bí mật, thật sựlà không tôn trọng phần tình cảm chân thành này, nhưng, cô lại không thể hiểuđược.

“Có phải người có tiền đều thích như vậy hay không?”Trên mặt Đường Gia Nghê mang theo sắc mặt giận dữ, làn môi đều đang run rẩy.

“Nếu như em yêu tôi, tin rằng em sẽ không để ý.” Anhđiềm tĩnh như thường.

“Nực cười! Yêu như thế có ý nghĩ sao? Tôi không cầncái loại quan hệ mập mờ này, anh có thể phụ lòng tình cảm người khác, nhưng anhkhông thể để cho ánh mặt trời vốn tham sống sống ở trong góc tối, như thể rấtích kỷ!”

Lần này Đường Gia Nghê thực sự tức giận, nhanh chóngmang vào dép muốn rời đi, lại bị anh dùng sức ôm vào trong ngực, cánh môi lạnhlẻo rơi ở trên môi cô, điên cuồng mà từ hôn nông biến thành hôn sâu, lại trởnên cuồng nhiệt, cuối cùng hóa thành dục dăng...

Đột nhiên hô hấp của cô giống như ngừng vậy, choángváng không biết phương hướng, người đàn ông này quá đáng sợ, biểu lộ ra yếu ốtcủa anh, để cho cô đồng tình tâm lan tràn, giống như là một thứ mềm nhừ để chocô sa vào, lại làm cho tình cảm nóng bỏng của mình cuốn lấy mình, trong nháy mắtlàm cho cô bị bao phủ ở trong một bầu không khí nguy hiểm, không cách nào tụtthoát khỏi.

Doãn Trạch Vũ hôn cánh môi mềm mại ấm áp của cô, hấpthu hương thơm ngọt ngào bên trong, vốn là muốn lướt qua là ngừng, nhưng bởi vìtình cảm phức tạp của cô đối với anh vừa kháng cự lại vừa quyến luyến, dẫn đếnmuốn cự tuyệt lại ra vẻ mời chào, làm cho tình thế càng không thể văn hồi. Mộttay kiềm cô hôn sâu, một bàn tay khác dò vào dưới vạt váy ngủ của cô, dò vàotrong quần lót của cô...

Đầu ngón tay không chút do dự thăm dò vào mềm mại củacô, chất lỏng nồng đặc trượt ra, cảm nhận được thân thể cô mẫn cảm co rút mộthút, từ trong lòng anh phát ra một hồi thỏa mãn, sau đó buông cô ra.

Thật lâu, Doãn Trạch Vũ bình ổn hô hấp, giúp cô kéolên dây đai trượt xuống bên bả vai, kéo vạt váy ngủ xong, vén đầu tóc rối bởi củacô đến bên bả vai, quần áo xóc xếch của cô có vẻ tương đối mê người, anh muốnchiếm lấy cô, nhưng không phải ở chỗ này.

Doãn Trạch Vũ vẫn thở gấp không ngừng bá đạo nói vớicô: “Đỡ tôi trở về phòng.”

Đường Gia Nghê không thể không đỡ anh ta trở lạiphòng ngủ của anh ta, nhưng mới dàn xếp anh ngồi ở trên giường, Doãn Trạch Vũđã nắm ôm cô nặng nề mà án ở trên giường lớn mềm mại.

Doãn Trạch Vũ đè lên trên thân thể của cô, cảm nhậnđược chính là thân thể mềm mại của cô, bụng dưới của anh chống đỡ bụng dưới củacô, cô không thể động đậy, anh lại nhìn thấy đường rãnh ngực mê người kia củacô...

Đoạt lấy vô số gái đẹp, chỉ riêng cô có một loại hấp dẫn tuyệt vời đối với anh, anh không khống chế nổi bản thân muốn được thưởng thức cô, mà những lo lắng về hậu quả lâu dài kia, khi đối mặt với cảm dỗ như thế, sớm đã mất đi hiệu lực.

Anh nhìn chăm chú vào khuôn mặt của cô, giống như làm muốn lần nữa nhận biết cô, cô bị cơ ngực vạm vỡ của anh chống đỡ ở trên giường, bộ ngực của cô kịch liệt đập phồng, ngay cả hô hấp cũng trở nên dè dặt cẩn trọng.

Nước da vô cùng mịn màng, rất hấp dẫn, Doãn Trạch Vũ hơi di chuyển tư thế cơ thể một chút, nhẹ nhàng kéo xuống dây đai của cô, hai thịt non tròn cao thẳng đầy đặn liền miêu tả sinh động.

Cánh tay Đường Gia Nghê che ở trước ngực, vì câu nói trước đó “chỉ có thể làm tình nhân” của hắn mà canh cánh trong lòng, nhưng không cách nào kháng cự lại cảm giác bức bách ở bụng dưới cứng rắn của anh trên bụng cô.

Anh như một loại mê muội uốn tách cánh tay của cô ra, khe liếm quả anh đào đỏ tươi ướt át ở đỉnh đầu ngực.

Động tác của anh rất dịu dàng, cô miễn cưỡng thu bụng một cái, hai chân hơi cong, đúng lúc kẹp anh ở giữa hai chân.

Trong lúc vô tình, thân thể kháng cự của cô đối với anh biến thành ngoan hợp, anh thừa thắng xông lên, một bàn tay khác nắm lấy đầy đặn bên kia vuốt vuốt, quyến luyến không rời.

Hai tay cô ôm bả vai của Doãn Trạch Vũ, hoàn toàn đưa mình vào trong lòng của anh, đem những điều cấm kỵ kia đều quẳng ra sau đầu, sa vào trong nhu tình tựa như nước của anh không cách nào tự thoát khỏi.

Bàn tay to của anh chuyển qua trong đùi cô, nơi đó đã ướt át một mảnh, anh nhẹ nhàng mà tách hai chân cô ra...

Cô còn là xử... Anh hơi nhíu nhíu mày, nhìn người phía dưới đau đến phải hít một ngụm khí lạnh, cắn cánh môi, khỏe mắt thấm ra nước mắt, trên mặt là một vẻ mặt như khổ qua, anh nhìn không được cúi đầu khẽ hôn mặt của cô.

Cùng với cứng rắn của anh ở chỗ hẹp của cô nhẹ nhàng mà thúc đẩy, bầu ngực tuyết trắng của cô nhẹ nhàng lay động, đầu ngón tay của cô cấu vào trong thịt bả vai của anh, làm cho lực độ của anh theo nhịp tăng nhanh, tăng mạnh, bộ ngực mềm người của cô khiến anh kim lòng không đậu mà vùi mặt vào trong, nhưng hạ thể còn đang ra sức tiến vào cô, mãi đến hai người đều thở hổn hển mà ngã vào trên giường lớn.

“Vừa rồi có phải làm đau em?” Doãn Trạch Vũ lật người, vừa hay nhìn thấy gò má đỏ bừng của cô, sợi tóc mềm mại che phủ cái trán trơn bóng của cô, anh vươn tay sửa sang tóc rối bởi cho cô.

Đường Gia Nghê không biết làm thế nào để trả lời anh, hạ thể vẫn còn đang đau rát, chỉ quẳng cho anh một cái nhìn dịu dàng.

“Tôi còn muốn...” Doãn Trạch Vũ ôm vòng eo da thịt ướt nước của cô, hạ thể nóng rực vẫn chưa thỏa mãn dán sát cô.

Đường Gia Nghê lắc lắc đầu, để cho anh dày vò tiếp nữa, cô phải xin nghỉ bệnh rồi.

“Một lần, chỉ một lần nữa được không?” Doãn Trạch Vũ giống như một đứa trẻ không chiếm được thỏa mãn cầu xin.

“Nhưng... Ặc...” Còn chưa có nói hết lời, bàn tay to của anh đã từ thắt lưng của cô chuyển qua trên ngực của cô, bàn tay vững vàng bao lại một nắm đầy đặn, giống như là toàn bộ hăng hái đều tụ lại đến trên hình tròn mềm mại kia, từ đầu nhũ, đến quầng nhũ, rồi đến nhũ thịt mềm mại, lúc thì anh nhẹ chút, lúc thì nắm chặt, lúc thì xoa nắn, giống như là một món đồ chơi yêu thích, cô không chịu nổi khiêu khích như thế, vươn tay đè lại bàn tay to của anh không cho anh tùy tiện chơi đùa.

Doãn Trạch Vũ không thể để người khác khống chế bèn tính lại bắt đầu lộ ra tới, vọt lên trên thân thể của cô, ôm lấy cả người cô ở giữa hai cánh tay, đôi mắt sâu sắc trên khuôn mặt lạnh lùng gắt gao nhìn chăm chăm mặt cô, như thể cô là một con mồi ngon của anh.

“Tôi sẽ dịu dàng một chút.” Nụ hôn của anh như mưa rơi ở bên môi cô, đầu lưỡi của anh nhẹ nhàng mà thăm dò vào giữa cánh môi của cô, nhẹ nhàng mà đẩy ra hàm răng của cô, ở dưới chủ động dẫn dắt của anh, cô cũng duỗi ra đầu lưỡi, cùng anh quấn lấy, điên cuồng mà nóng bỏng...

Ngay cả anh làm thế nào tiến vào thân thể của mình Đường Gia Nghiê cũng không chút nào phát hiện, chỉ là anh thực sự dịu dàng rất nhiều, theo bản năng anh chậm lại tốc độ.

Được bao quanh ở trong dự vọng mãnh liệt của anh, Đường Gia Nghiê lại hơi lo sợ, cô không có cảm giác an toàn, không biết làm thế nào dưới câu nói tiền đề “chỉ có thể làm tình nhân” của anh, duy trì giữa hai người thực sự đã xảy ra quan hệ.

Cô không thể... Cô sợ... Có lẽ mình chỉ là một trong trăm trăm ngàn ngàn người phụ nữ phía sau của anh, bé nhỏ không đáng kể! Giáo điều trong cuộc sống của anh, có tình đều một mối, cuối cùng anh sẽ bỏ cô mà đi, không bị phụ nữ liên lụy.

Vì sao ngay từ đầu không có nỗ lực đi ngăn cản hết thảy phát sinh này? Chẳng lẽ cô thực sự yêu anh? Chẳng lẽ cô thực sự có tư lợi? Cô chỉ là rất quan tâm rất quan tâm đến anh, cũng không có nghĩ tới sẽ thương anh hoặc là ở cùng với anh.

Nhưng ôm chặt anh cũng nguyện ý hôn cùng anh, không chút nào cất giữ giao ra mình, cái loại cảm giác này là thật...

Đột nhiên cô cảm thấy bất lực, mẩu thuẫn... Giống như phần đầu quên mình lao vào một sai lầm, bởi vì thiên chi kiều tử(*) như anh, không thể nào in một tương lai thiết thiết thực thực, cô cảm thấy mình như bước trên băng mỏng, bước đi khó khăn.

(*) Thiên chi kiều tử: nghĩa nôm na là con cưng của trời.

“Em đang sợ...” Doãn Trạch Vũ dừng chuyển động thân thể, thương tiếc nhìn cô, bởi vì không tập trung của cô mà hơi không vui.

Mắt sáng như được nhìn chăm chăm vào cô, hai mắt trong suốt của cô đích thực có một chút sợ sệt, nhưng cô vẫn bước bình tĩnh đầu.

“Nói cho tôi biết, đang lo lắng cái gì...” Trong ánh đèn trang nhã, anh nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, anh không muốn nhìn thấy khuôn mặt ngây thơ của cô nhuộm dần ưu sầu.

“Tôi... Tôi lúc nào cũng có thể cùng anh sao?” Cô không hy vọng xa vời làm tình nhân của anh, cô cũng biết luôn mập mờ là không thể, cô chỉ muốn dùng cách lý giải của cô, để ở lại bên cạnh anh.

Doãn Trạch Vũ véo cằm của cô, nhẹ nhàng nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc của cô, “Chỉ cần em thích, mọi thứ ở đây đều là của em, bao gồm cả tôi...”

“Không không, anh hiểu lầm rồi!” Đường Gia Nghiê hốt hoảng xua tay, cô cũng không phải là muốn trở thành chim hoàng yến của anh, cũng không phải muốn bất kỳ bồi thường nào của anh, cô chỉ muốn lui trở về vị trí bạn bè.

“Hử?” Trong mờ tối, anh nâng mày lên, chờ đợi lời giải thích của cô.

“Chúng ta quay trở về làm bạn bè đi.” Giọng nói dịu dàng của cô, mang theo một tiếng thở dài không dễ dàng phát giác.

Trong ánh mắt của Doãn Trạch Vũ xẹt qua một tia thất vọng, nặng nề mà ngã qua một bên, ánh mắt sáng quắc nhìn lên trần nhà.

Tình yêu của cô quá yếu đuối, tất cả phụ nữ đều tính toán tương tận mưu kế muốn chiếm một vị trí nhỏ nhoi ở trong lòng của anh, chỉ riêng cô, đối với khát vọng của anh lúc thì mãnh liệt, lúc thì lãnh đạm, có lẽ cô đang lưỡng lự giữa lý trí và tình cảm, nhưng cũng là tra tấn anh!

“Em không hề dè dặt giao mình cho tôi, chỉ muốn một cái kết cục như vậy sao?”

Cô không tham lam, nhưng anh thà rằng cô hướng về phía anh đòi lấy nhiều hơn, trên giường duyệt vô số người, nhưng người phụ nữ đầu tiên nằm ở trên giường nhà anh, lại không muốn ở lại bên cạnh anh nhất, trong lòng Doãn Trạch Vũ có một cảm giác mất mát nghiêm trọng, quét sạch đi kiêu ngạo của anh.

Đột nhiên trong mắt anh lóe lên một tia sáng lạnh lùng, giống như là muốn giết người ở vô hình vậy, kéo cô đến trước ngực anh, “Có phải ở trong lòng em... còn chứa vị bạn trai cũ bắt cả hai tay kia của em phải không?”

Bộ ngực vạm vỡ của anh chống đỡ bộ ngực sữa mềm mại của cô, gần như muốn kiềm cô vào thân thể của mình.

Toàn thân của anh tỏa ra hơi thở thô bạo, cơ hồ muốn làm cho cô ngạt thở.

“Không có, sớm đã không có anh ta rồi!” Trong mắt Đường Gia Nghi phủ một tầng hơi nước, nắm quả đấm muốn tránh thoát khỏi giam cầm của anh.

“Vây... tại sao không thể làm tình nhân...” Doãn Trạch Vũ không đếm xỉa đến giấy dựa của cô, anh chân chân thiết thiết, là muốn duy trì tình cảm của hai người.

“Tôi sợ tình cảm như thế, mập mờ mà lại không thể lộ ra ngoài ánh sáng, càng lún càng sâu lại không thể danh chính ngôn thuận, rõ ràng là chân thành nhưng lại không chiếm được chúc phúc của người khác... Tôi sợ có một ngày anh chán ghét tôi, đuổi tôi đi...” Cô ngồi dậy, một hơi đều thốt ralo lẳng cùng bản khoả của cô, chuẩn bị chạy trốn chết.

Cô muốn rời khỏi giường, Doãn Trạch Vũ cười khở đút tay kéo trở về đê ở dưới thân.

“Cô ngốc, em thật là... Ngốc đến đáng yêu!” Anh nhỏ giọng nói.

“Những người có tiền thích chơi trò chơi tôi không thích, tôi từ chối cái loại không thể lộ ra ngoài ánh sáng này, quan hệ lén lút lút, mặc dù có thành phần yêu nhưng là rất ích kỷ, tôi từ chối làm tình nhân của anh, tôi muốn làm bạn gái, người yêu, người thân, của một người đàn ông khác, nhưng nhất định không phải là tình nhân!”

Đường Gia Nghi miệng động không ngừng, một hơi đều rút ra hết thấy điều muốn biểu đạt, mặc cho anh chiếm lấy bộ ngực đầy đặn cũng vào rất sâu trong cơ thể của cô, nhưng lúc cô tỉnh táo lại cô đã không cưỡng lại được, cảm thấy muốn ngừng mà không được làm cho cô phát ra một tiếng rên mất hồn. Ừm, lại càng giống như đánh cho anh một loại thuốc kích thích, điên cuồng mà rong ruổi ở trong cơ thể cô...

Đường Gia Nghi đổ mồ hôi đầm đìa nằm ở bên cạnh anh, tất cả lý trí như là bị anh rút hết, chỉ còn lại có pháp phòng trước ngực nhắc nhở cô còn sống. Ham muốn chiếm hữu của anh quá mạnh mẽ, quá điên cuồng, quá bá đạo, kể tiếp chỉ cần công việc chăm sóc hết hạn, cô liền lui về vị trí bạn bè, sẽ không còn mập mờ với anh.

Chủ ý đã định, cũng cho cô tăng thêm vài phần sức mạnh, cô ngồi dậy, mò mẫn tìm kiếm váy của mình, chuẩn bị mặc vào rồi đi.

“Trong lòng của em có tôi không?” Doãn Trạch Vũ ở sau lưng cô, nhàn nhạt hỏi, chiếc váy ngủ mềm mại kia của cô, nắm thật chặt ở trong tay anh.

Đường Gia Nghi dừng động tác mò mẫn, trái tim như là lạnh rơi rớt một nhịp.

Giọng nói của anh tràn đầy từ tính, là cô thích; khoảng thời gian bị phụ tình, anh làm cho cô cười, là cô thích, có lẽ trong lòng cô sớm đã có anh rồi, nhưng cô đoán không ra lòng của anh, đối với vấn đề của anh, cô chỉ có thể trầm mặc.

“Nếu như nói, một khi công khai quan hệ của chúng ta, cha của tôi sẽ phản đối chúng ta ở cùng nhau, mấy đối thủ cạnh tranh trên thương trường cũng sẽ gây phiền nhiễu cho em, em có sợ không?”

Đường Gia Nghi suy nghĩ một chút, vẫn không nói gì.

“Em luôn hung dữ, đương nhiên không sợ, nhưng tôi sợ... những thứ muốn quý trọng đã mất đi quá nhiều, ước mơ, hạnh phúc, theo đuổi, đều bị bóp chết, gánh vác trọng trách của công ty, trải qua cuộc sống không

có tình cảm, bản tính thô bạo lại lạnh lùng. Trong lòng của tôi, không có tình yêu, làm tình nhân cũng chỉ là nuôi dưỡng một người, thỏa mãn yêu cầu cách nói.”

“Em rất lương thiện, thực sự đấy... Em là bạch y thiên sứ, thiên sứ làm sao có thể ở lại bên cạnh ma quỷ, làm thiên sứ không thể lộ ra ngoài ánh sáng? Trở lại quỹ đạo cuộc sống vốn là của em, có lẽ... sẽ khác hơn một chút...”

Anh nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy lồng ngực bị đau đớn, hóa ra anh cũng biết đau lòng!

“Nói nhiều như vậy, chính là để dùng một số lý do đường đường chính chính đuổi tôi đi đúng không?” Đường Gia Nghê quay mặt sang.

Doãn Trạch Vũ đột nhiên mở to hai mắt, lòng bị hiều lăm bị hung hăng đâm một cái, mà cô, trên mặt lại nở rộ một nụ cười quật cường.

“Nhưng, tôi sẽ không trách anh.” Cô dùng sức gật gật đầu, “Có lẽ, tôi thực sự không có đặt mình vào hoàn cảnh của người khác suy nghĩ qua cho anh... Chỉ có điều, nó không quan trọng.”

6. Chương 6

Thay vì làm cho anh khó xử, không bằng cô lui trở về vị trí không đáng kể, như vậy, anh sẽ không cần phải lo lắng về người chàng giâm khắc của anh, cô cũng không cần lo lắng sẽ có một cái tương lai không có kết quả.

Trải qua tình yêu cũng vô cùng ngắn ngủi, cô chỉ muốn nói về một tình yêu bình thản an ổn, sau đó sanh con dưỡng cái giống như tất cả những người phụ nữ bình thường, cô không cần tình yêu oanh oanh liệt liệt, chỉ muốn một người hiểu cô, cho cô đầy đủ cảm giác an toàn.

Nhưng trước mắt cô đã yêu người đàn ông này rồi, không cách nào cho cô những thứ kia.

“Được rồi!” Đọc được cô không sao cả, anh cũng làm ra vẻ không có gì quan trọng.

“Vậy trả lại quần áo của tôi cho tôi.” Trên mặt cô tràn đầy nụ cười, đưa tay về phía của anh.

Doãn Trạch Vũ chậm rãi đưa chiếc váy cho cô, giống như là sắp mất đi một cái gì đó yêu thích nhất vậy.

Ba phút sau, Đường Gia Nghê về tới phòng của mình, cô cần phải sắp xếp suy nghĩ của mình thật tốt, chỉ là quá khát nước làm cho cô không thể không dừng lại suy nghĩ.

Lúc cầm cốc nước đi qua cửa phòng của Doãn Trạch Vũ, trong lúc vô tình Đường Gia Nghê nghe được lời nói, làm cho cô vô cùng thất kinh.

“Bố trí tốt cạm bẫy, cả đám bọn họ đều sẽ rơi vào... Dùng con gái của ông ta làm mồi dụ, phụng cô ấy như nữ hoàng, cưng chiều như công chúa, để cho ông ta trở tay không kịp... Có cái gì không xuống tay được? Đàn bà như quần áo. Huống chi Lương Salsa ngưỡng mộ con đã lâu, chỉ cần con lên kế hoạch một cách cẩn thận, sử dụng tốt con cờ này, sắp xếp kế hoạch đến không chê vào đâu được, kế tiếp nằm ở trong bệnh viện, chính là ông ta - Lương Bất Phàm! Nhưng cha... Tốt, lợi ích luôn luôn xếp hàng đầu.

Tay cầm cái cốc của Đường Gia Nghê bắt đầu run rẩy, mặc dù cô không biết kế hoạch mà họ nói đó là gì, nhưng cô biết, anh đang dùng thái độ thờ ơ của anh, chuẩn bị làm tổn thương một người quan tâm đến anh, hơn nữa lợi ích này là điều kiện tiên quyết để trả thù.

Anh ta thật sự rất đáng sợ... Cô bắt đầu sợ anh, anh tuyệt đối không phải là Doãn Trạch Vũ mà cô biết hơn hai tháng qua, có lẽ cô biết chỉ là một góc núi băng của anh.

Vậy tại sao ma quỷ phải đeo một bộ mặt giả dối khác?

Hóa ra trước những thứ khác thường kia không phải là ảo giác của cô, mà là anh thực sự là một người lãnh khốc, một bộ mặt khác đích thực là không có ai biết, chỉ là ở trước mặt của cô, anh cố che giấu.

Cô đoán không ra anh, một trái tim thích anh mâu thuẫn không thôi, chỉ muốn rời đi, trở lại bệnh viện, trở lại thế giới bận rộn, như vậy cô sẽ không cần phải để ý tới quá nhiều, cũng không cần vướng vào quá nhiều tình cảm phức tạp.

Thời gian thoáng cái qua đi, bỗng chốc đã đến ngày anh cắt chỉ.

Bầu không khí xung quanh giống như dòng chảy bất động, cô biết, làm xong những thứ này cho anh, cô sẽ phải rời đi, sau này, bọn họ có thể là bạn bè, cũng có thể là người xa lạ sẽ không bao giờ liên lạc nữa.

Rừng cây nhỏ ngoài biệt thự truyền đến tiếng ve kêu lúc trầm lúc bổng, bóng cây xanh biết chiếu vào cửa sổ sắt sần, tỏa chiếu ở trên sàn nhà bóng loáng.

Doãn Trạch Vũ lặng lẽ nhìn vào khuôn mặt của cô, bắt tri bắt giác khuôn mặt ấy đã khắc vào trong lòng anh, mà anh lại muốn thực hiện chút gì đó, cho dù là một cái ôm nhẹ nhàng.

“Không có gì muốn nói với tôi sao?”

Đường Gia Nghê ngược mắt nhìn anh, bốn mắt nhìn nhau, môi cô giật giật, nhẹ nhàng mà lắc đầu.

“Không có một chút lưu luyến sao?” Doãn Trạch Vũ nhìn đôi môi sáng bóng phớt mặt đào của cô, rất muốn nhẹ nếm.

Cô chẳng ừ hử gì cả, khoe miệng chỉ có một độ cong đáng yêu, trên mặt có một nụ cười như có như không.

“Tôi biết rồi...” Doãn Trạch Vũ lẩm bẩm.

Cô đứng dậy, giúp anh tháo ra băng vải quấn ở trên đầu anh, anh lại ngửi được luồng hơi thở nhẹ trên người cô, trang phục hấp dẫn, thực sự đủ hấp dẫn, anh nhìn không được nhẹ nhàng mà tựa mặt vào trước ngực cô.

Nhưng trên đầu lại bị Đường Gia Nghê dẫn dắt.

“Đang hoảng một chút.” Cô nhắc nhở anh.

“Em thật nhẫn tâm!”

“Tại sao không cho tôi xem con người thật của anh?” Cô hỏi.

“Con người thật... của tôi?” Anh nghi hoặc.

“Ừm.” Cô gật gật đầu, tiếp tục chuyên tâm làm việc.

“Bởi vì ở trước mặt của em, tôi không thể biến thành một diện mạo khác, có lẽ em cho rằng tôi không phải là con người thật của tôi, nhưng ở trước mặt em, tôi chính là một người rất hạnh phúc, cho nên, bất cứ lúc nào nơi này cũng mở rộng cửa vì em, tôi kỳ vọng có thể chung sống một mình với em.”

“Nhưng sau khi đi làm, tôi sẽ rất bận rộn, tôi nghĩ muốn có thời gian ở bên nhau lần nữa, gần như là bằng không, chỉ hy vọng về sau anh tự chăm sóc tốt chính mình.” Đường Gia Nghê không chút để ý nói, trong lòng cũng là một loại chua xót.

“Hy vọng thế.” Doãn Trạch Vũ hiểu được, từ sau khi vượt qua đêm đó, rõ ràng cô đã bắt đầu phân rõ ranh giới hai bên, cố ý giữ khoảng cách với anh, anh biết nếu như lại làm ra chút gì đó với cô, nhất định cô sẽ chạy trốn.

Mặc dù anh không biết trọng lượng của mình trong lòng cô, càng không biết cô có thể thay đổi tư tưởng quyền lợi cha truyền thụ cho anh hay không, nhưng anh không muốn nhìn thấy nụ cười của cô biến mất, hoặc là trở nên lạnh lùng.

“Cô gái à! Hóa ra tính tình của em quật cường không dưới tôi.” Anh nhéo mũi cô một cái.

“Anh có biết anh rất đáng ghét hay không!” Cô ném tất cả băng gạc vào thùng rác.

“Ha ha, em thật đáng yêu!” Anh bật cười.

“Được rồi, tôi phải đi.” Cô đứng dậy, thu dọn cái hòm thuốc của mình.

“Nhanh như vậy sao?” Anh thu lại nụ cười, sắc mặt đại biến.

“Anh đã khỏi hẳn, trong bệnh viện còn có rất nhiều việc để làm...”

“Vậy có thể cho tôi một cái ôm lúc chia tay được không?” Anh ngắt lời cô, sợ cô vừa nói xong, liền biến mất không dấu vết.

“Được chứ!” Cô mỉm cười mở rộng vòng tay.

Nếu như không thể hứa hẹn, thì một cái ôm thật chặt, ít nhất bây giờ để lại cho cô một cái hạnh phúc và một hồi ức tốt đẹp.

Doãn Trạch Vũ bước lên phía trước, mở rộng cánh tay đột nhiên kéo cô vào trong lòng, dùng sức ôm, ngửi mùi thơm trên tóc cô, thật lâu, thật lâu...

Cuộc sống căng thẳng và bận rộn, làm cho cuộc sống của Đường Gia Nghê lúc nào cũng tỏa ra một sức sống của ánh mặt trời.

Trong thời gian một tháng, trong lúc vô tình từ các tờ báo và trên tivi cô biết được là Doãn Trạch Vũ xuất hiện thần bí, còn có scandal tình cảm của anh với thiên kim của chủ tịch tập đoàn nào đó. Nhưng mọi thứ đều quá đột ngột, scandal đang thảo luận xôn xao thì chớp mắt lại được tin chủ tịch tập đoàn nào đó phá sản nhảy lầu tự sát để che đậy.

Cuộc thảo luận ở trong dư luận xã hội sục sôi đến ngất trời; Có thể là lúc Doãn Trạch Vũ đối với thiên kim gặp nạn không rời không bỏ, lại thêm truyền đến tin tức Doãn Trạch Vũ bí mật xuất hiện ở con đường nhỏ trước cửa bệnh viện...

Cô thừa nhận trong lòng cô đối với anh quan tâm vẫn phải có, tựa như luồng hơi thở lạnh lùng trên người anh vậy, trong nháy mắt nhớ đến cô vẫn có thể gửi được một cái nào đấy, dù sao thì bọn họ cũng đã từng khăng khít thân mật một đêm.

Cô rất nghiêm túc, nhưng cô lại phải thừa nhận đó đã là một dấu chấm tròn của quá khứ, cuộc sống của bọn họ sẽ không còn xuất hiện cùng một lúc.

Khắc sâu và lại gặp phải vui vẻ như thế, quay đầu lại cũng chỉ là một cuộc chia ly, cái ôm kia, cô vẫn khắc ghi trong lòng, anh ôm chặt lấy cô lực độ lớn đến suýt nữa làm cho cô ngạt thở, đến bây giờ lúc nào nó cũng rán đốt cô, tim vẫn đập rộn ràng.

Nhanh chóng thích một người như thế, rồi nhanh chóng nói chia tay với anh, tình cảm thật là một thứ gì đó không sao nói rõ được. Xúc động là ma quỷ, nếu như có thể lựa chọn, cô thà rằng không cần một đêm nóng bỏng như vậy, cuộc sống sau này, trở nên khó mà phóng thả tưởng nhớ nhất.

“Gia Nghê, gần đây lúc nào cũng mất hồn mất vía vậy? Không phải là cãi nhau với bạn trai rồi chứ?” Y tá trưởng cương chiều ôm bả vai của Đường Gia Nghê, trên mặt là vẻ mặt quan tâm.

Cô gái này lúc nào cũng tươi cười như hoa, đối xử thân thiện với mọi người, là một tay cô dẫn dắt, từ vừa mới bắt đầu gặp chuyện hoảng sợ thành một đồng, đến từ từ có thể làm việc độc lập, Đường Gia Nghê chăm chỉ và cố gắng, vì vậy cô đã trở thành một y tá tương đối xuất sắc trong bệnh viện.

Nhưng từ khi bị điều đi làm khán hộ trở về, ngoại trừ nghiêm túc phụ trách công việc là trước sau như một, thời gian còn lại về mặt cô trở nên ngẩn ngơ, bộ dáng không yên lòng, làm cho y tá trưởng luôn luôn đối với cô cương chiều có tăng không thể không muốn dò xét đến cùng.

“Ừm... Không sao!” Đường Gia Nghê thu về suy nghĩ lan man kia, tầm mắt rơi ở trên mặt y tá trưởng, sau đó cô mỉm cười một cái để cho cô ấy yên lòng.

“Đừng gạt chị, từ ngày chị biết em đến bây giờ, hơn một năm lẻ ba tháng, em chưa từng có vẻ mặt mất hồn mất vía này, không phải là bạn trai bắt nạt em?” Y tá trưởng vươn tay sửa sang mái tóc cho cô.

“Em và anh ấy... Đã chia tay rồi.” Trong mắt cô như có một hồ yên ả, không có đau buồn, không có tiếc hận, một câu sóng nước chẳng sao, luôn luôn xem trọng tình cảm của bọn họ khiến y tá trưởng nghi ngờ.

“Là vì...”

“Anh ấy thích cô gái khác, nhưng đã qua rồi, y tá trưởng chớ lo lắng.” Trên mặt Đường Gia Nghê lộ ra một nụ cười.

“Đồ ngốc!” Y tá trưởng vỗ cái đầu của cô một cái thõn, “Được rồi, chị không xen vào quá nhiều, chỉ là nếu như một hôm, thì xin cái phép nghỉ ngơi một chút, không nên cái gì cũng giấu ở trong lòng.”

“Uh‘m.” Cô nặng nề mà gật gật đầu.

Thời gian tan ca vào buổi chiều, Đường Gia Nghê chuẩn bị đi thay quần áo để về nhà, nhưng trước cửa thang máy, cô thấy được một người cô cho rằng sẽ không bao giờ xuất hiện ở trước mặt của cô nữa.

“Gia Nghê, chúng ta lại gặp mặt!” Doãn Trạch Vũ có tất cả khí thế của người thành đạt, chỉ là một luồng khí chất trên người anh lạnh lùng hơn. Anh mặc âu phục đứng ở cửa thang máy, mặc kệ người lui tới nghi hoặc đánh giá vẻ mặt của anh, vẻ mặt nghiêm cẩn chỉ biết nhìn cô, đi theo anh còn có hai vệ sĩ.

Mặc dù anh đeo kính đen, nhưng Đường Gia Nghê liếc mắt một cái là có thể nhận ra anh!

“Sao anh có thể ở chỗ này?” Tim cô đập rộn lên không lý do, nhưng hơi thở vẫn bình tĩnh đưa ra nghi vấn.

“Trước tiên đi theo tôi.” Anh bắt lấy cổ tay của cô, dẫn cô vào thang máy.

Vài phút sau, cô đã ngồi trong xe của anh...

“Tôi rất nhớ em...” Doãn Trạch Vũ theo sát sau lưng cô ngồi trên xe, đồng thời một tay ôm cô vào trong lòng.

Tình cảm mãnh liệt đó làm cho cô trở tay không kịp, lấy làm kinh hãi, nhưng còn chưa có kịp để cho cô tiếp nhận hết thấy này, đôi môi lạnh lùng của anh đã phủ lên môi của cô, không thể chờ đợi được mút vào.

“Ừm... Không phải nói làm bạn bè sao?” Cô ra sức tránh thoát nụ hôn của anh, cố ý kéo ra khoảng cách lẫn nhau.

“Tôi từ chối, tôi cần em, cả ngày lẫn đêm, từng phút từng giây.” Anh bắt chặp kháng cự của cô, lần nữa ôm cô vào trong lòng, môi mềm mại của cô hàm chứa một loại như si như say.

Anh động lòng rồi! Cô làm sao cũng không phải, nỗi nhớ chui vào mỗi một dây thần kinh, cô không ngừng thuyết phục bản thân mình, luôn luôn tránh né tình cảm tới quá nhanh này, mà tình cảm vẫn tích lũy, ngay cả chính cô cũng không thể tin được.

Cùng với nút thắt quần áo bị cởi ra, anh kéo mở chiếc áo lót đáng yêu kia, tham lam hôn lên trước ngực cô.

Đường Gia Nghê ôm chặt anh, mặc cho anh thưởng thức mình, tưởng nhớ ở sâu trong nội tâm hóa thành một sự dịu dàng.

Hai người ôm hôn nồng nhiệt như keo như sơn vậy, cuối cùng xe chậm rãi đậu ở cửa biệt thự mà lúc phanh xe vẫn chưa thỏa mãn.

Mặc dù là tài xế được huấn luyện nghiêm chỉnh, nhưng dù sao đây vẫn là lúc chạng vạng tối, Đường Gia Nghê thừa nhận mình cũng chẳng phải là cái loại cô gái quá cố mở, cô sửa sang bản thân lại một chút, mới xuống xe theo Doãn Trạch Vũ đi vào biệt thự.

Tòa biệt thự rộng lớn này lại chỉ còn lại có hai người bọn họ.

Vừa vào bên trong nhà, Doãn Trạch Vũ liền ôm lấy cô, giờ khắc này anh chờ đã lâu lắm rồi, trong một tháng này, anh chịu đựng nỗi khổ tưởng nhớ, đêm không thể say giấc, lưu luyến khoảnh khắc ấm áp cô nằm ở trên giường lớn của mình phát sinh quan hệ.

Cho tới nay, anh cũng không cho rằng mình sẽ quan tâm đến với một người nào đó, có quá nhiều tình cảm phụ thuộc vào một thời khắc nào đó, nhưng sau khi chiếm hữu cô, anh bắt đầu phủ nhận.

Cô mang cho anh phút lưu luyến cùng ôn tồn, như là gợi lên khát vọng của đứa trẻ như anh đối với mẹ vậy, thậm chí nhu hợp nhiều tình và dục hơn. Anh không biết mẹ mình là ai, nhưng lúc ôm cô thật chặt, anh có thể cảm nhận được một sự nương tựa nguyên thủy nhất.

Ném mạnh Đường Gia Nghê ở trên chiếc giường rất linh hoạt, anh cởi ra quần áo của mình, cô đỏ mặt, giờ khắc này tựa hồ là khát vọng đã lâu, rồi lại là khiến cho cô ngưng ngừng.

Doãn Trạch Vũ rất quen thuộc cởi ra quần áo y tá trên người cô, hiện ra ở trước mặt anh, chỉ có áo lót của cô, mà vẻ mặt của cô thì ngượng ngùng đến đáng yêu, làm cho anh không biết nên hôn cô, hay là ôm cô.

Nhưng, im lặng không nói mà thưởng thức cô, cũng là một niềm vui để tận hưởng.

Tóc của cô được anh nói ra, hơi xoắn xòa trên vai trên lưng, trên gò má là một vết đỏ ửng, rủ xuống lông mày và lông mi, cổ ý không tiếp xúc với hai mắt anh, cái mũi cô xinh xắn, còn có đôi môi sưng đỏ bị anh kích tình hôn nồng nhiệt ở trên xe, mà để cho toàn thân anh sôi trào, đôi mắt dễ thương của cô được bao bọc đầy đặn, một màn xuân sắc ấy ở trước mặt anh, như trí mạng hấp dẫn.

Doãn Trạch Vũ nhìn đường cong gợi cảm trên cơ thể cô, còn có hai chân cong lên, khiến anh có một sự kích động âu yếm. Một tay ôm cô đến trước mặt, một tay khác tham tiến vào đồ lót của cô, bọc chặt lấy bộ ngực của cô, lực độ đều đều xoa nắn.

...

Cô từ từ thả lỏng, mặc cho anh ở trong cơ thể cô, cuối cùng thả lỏng ngã vào trên người cô.

7. Chương 7

Một tiếng chuông điện thoại di động phá vỡ sự yên tĩnh lúc này, tiếng chuông kia ngọt ngào đáng yêu, là phát ra từ di động của Đường Gia Nghê.

“Nghe điện thoại đi!” Anh vỗ vỗ cái mông đáng yêu của cô, để cho cô ngồi dậy.

Cô cầm lấy di động chần chờ một lúc, nhận nghe điện thoại, “Mẹ.”

“Con gái, đã làm xong đồ ăn rồi, tất cả mọi người đang đợi con.” Má Đường ở đầu bên kia điện thoại yêu thương nói.

“A... Mẹ, đêm nay con... Ăn cơm ở bên ngoài...” Đường Gia Nghê ấp a ấp úng, vừa nhìn liền biết chưa từng nói xạo qua.

Doãn Trạch Vũ nằm ở trên tường, nhìn cô gái đáng yêu của anh, cô làm bộ đáng gạt mồ hôi lạnh.

“Con quên mất hôm nay là ngày gì rồi hả?” Má Đường ở đầu bên kia cười thần bí.

“Ngày mấy?” Đường Gia Nghê xoắn một góc chăn bông, bắt đầu cùng mẹ tán gẫu chuyện nhà.

“Hôm nay là sinh nhật của con, quên mất rồi hả? Mùa hè năm đó hai mươi ba năm trước, con giày vò mẹ bao lâu mới ra ngoài, sinh nhật con chính là ngày mẹ chịu khổ, con không về, mẹ cũng không vui nha!” Má Đường ở đầu bên kia giả bộ tức giận, “Huống hồ mẹ gọi điện thoại cho y tá trưởng của con, cô ấy nói con tan ca từ lâu rồi, con đã chạy đi đâu?”

Tiếng la hét của má Đường, Doãn Trạch Vũ đều đã nghe được.

“Mẹ, xin lỗi, con...” Đường Gia Nghê có chút lúng túng nhìn Doãn Trạch Vũ một cái, tiếp xúc đến anh đang nhìn vào mắt cô, cô đỏ mặt, mặc dù có mối quan hệ thân mật với anh, nhưng vẫn không thể nào triệt tiêu phần trần trụi tương đối ngượng ngùng này.

“Về nhà...” Doãn Trạch Vũ nhìn biểu hiện tiến thoái lưỡng nan của cô, nhin không được cười trộm, sau đó nhẹ nhàng mà lại gần cô thối lui ở bên tai của cô.

“Nghe Nghe, hình như mẹ nghe được bên cạnh con có tiếng con trai nha!” Má Đường ở đầu bên kia điện thoại hưng phấn giống như là phát hiện ra bí mật lớn vậy.

“Không... Không có!” Đường Gia Nghê không biết giải thích thế nào, không thể làm gì khác hơn là nói dối, giữ im lặng, để tránh bá quái(*) nhất, mẹ quan tâm nhất chính là truy tìm nguồn gốc chung thân đại sự của con gái.

(*) Bát quái: nôm na là suy đoán lung tung, đoán mò.

“Rõ ràng mẹ có nghe được, có phải là Đoàn Minh hay không? Để cho cậu ta tiếp điện thoại một chút.”

Đôi mắt của Doãn Trạch Vũ lóe lên một tia sáng lạnh lùng, hóa ra người nhà cô đều biết đến bạn trai cũ bắt cả hai tay của cô, mà bản thân anh cũng không phải là bạn trai danh chính ngôn thuận, phải biết rằng, anh chính là chân chân thực thực có được cô!

Anh chớp lấy di động của Đường Gia Nghê, “Bác gái, chào bác.”

Rõ ràng giọng nói khác với Đoàn Minh, khiến Má Đường ở đầu bên kia nhất thời phản ứng không kịp.

“Cậu là...” Má Đường không hiểu ra sao.

“Cháu là bạn trai của Gia Nghê, còn Đoàn Minh đã trở thành chuyện quá khứ rồi, chờ một chút cháu sẽ cùng Gia Nghê đến nhà thăm hỏi, hy vọng sẽ không quấy rầy đến mọi người.”

“Điểm này...” Má Đường sững sờ lắm lắm, sau đó không hề gì nói: “Được rồi, vậy chúng tôi liền chuẩn bị một chút, hoan nghênh cậu tới.”

Cúp điện thoại di động, Doãn Trạch Vũ nhẹ nhàng ôm Đường Gia Nghê vào trong lòng, sau đó một tia ưu thương đánh úp tới trong lòng anh.

“Anh thực sự định đi... đến nhà của em sao?” Đường Gia Nghê nhẹ nhàng hỏi.

“Ừ.” Đầu ngón tay của anh nhẹ nhàng mà sờ trán cô, vuốt ve.

“Nhưng mà không phải anh nói mối quan hệ của anh với em phải giữ bí mật sao?” Đường Gia Nghê ngược mặt lên, trong mắt đầy nghi ngờ.

“Trước đây anh là nghĩ như vậy, cũng làm như vậy, nhưng đối với em anh làm không được, anh hận không thể nói cho toàn thế giới rằng anh yêu em! Gia Nghê, tình yêu của chúng ta, nhất định không có thuận lợi như vậy, có thể có trở ngại, có thể có nguy hiểm, em... bằng lòng cùng anh cùng nhau đối mặt không?” Anh để cho cô đối mặt với anh, siết chặt bàn tay cô.

“Em không sợ, em bằng lòng.” Về mặt của cô nghiêm túc, sau đó nở một nụ cười vô cùng xán lạn với anh.

“Mặc quần áo tử tế, chúng ta xuất phát đi đến nhà của em!” Anh gần như bị si mê bởi nụ cười ấm áp của cô, nhưng anh lại nóng lòng muốn tìm hiểu thêm về thế giới của cô hơn.

Doãn Trạch Vũ ăn mặc rất tùy tiện, một T-shirt cổ chữ V thêm một cái quần jeans, phối hợp với một cặp mắt kính, anh hoàn toàn có thể ẩn mình rất khá, cho nên cho dù vào ban đêm, khứu giác của các tay săn ảnh thương nghiệp rất nhạy cảm cũng không thể theo dõi anh được.

Từ gara anh lái chiếc xe thể thao màu bạc chạy băng băng, Đường Gia Nghê cũng ngồi vào chỗ ngồi ghế trước, không có vệ sĩ, không có tài xế, hai người bí mật đi ra ngoài như thế, đây là lần đầu tiên.

Đèn đường ngoài cửa sổ xe nhanh chóng trượt về phía sau, Doãn Trạch Vũ rất bình tĩnh lái xe, anh gặp qua vô số trùm buôn bán, công ty lão tổng, nhưng chính là chưa từng gặp qua gia trưởng, anh phải suy nghĩ rõ ràng, nên làm thế nào không mất đúng mực, có thể giành được tín nhiệm cùng yêu mến của người nhà cô.

Đường Gia Nghê cũng là lo sợ bất an, bởi vì cùng anh đã xảy ra mối quan hệ thân mật nhất, đây là người nhà luôn luôn không tándương, từ bé người nhà đã răn đe con gái nhất định phải bảo vệ tốt bản thân, hơn nữa cô đối với tương lai của nhau, thực sự không có nắm chắc nhiều, cho nên dẫn anh về nhà, cô thực sự không có bất kỳ sự chuẩn bị tâm lý gì.

Nhưng cô biết lo lắng là hơi dư thừa, cô chỉ có thể để ý thứ có một cái bắt đầu tốt, về phần sau này, không có ở trong lòng bàn tay của cô, chỉ có thể tùy duyên.

“Đó... đó chỉ là bữa cơm thông thường, hy vọng anh đừng để ý...” Cô nhìn anh, mười ngón tay đan xen nhau, bộ dáng có chút luống cuống.

“Ăn qua thức ăn em làm, hậu sinh khả úy, tin rằng tài nấu nướng của bác gái cũng sẽ rất tốt, mới có thể đào tạo ra tiểu đồ đệ này như em.” Anh tỏ vẻ không bận tâm.

“Đúng nha! Anh đã ăn qua thức ăn em làm.” Cô mỉm cười.

“Vậy đến nhà của em, có gây cho anh ảnh hưởng không tốt hay không?” Cô đã từng thấy có người gây bất lợi cho anh, cũng biết anh bị thương cũng không phải là ngoài ý muốn, nguy hiểm rình rập xung quanh anh, cô không muốn anh vì cô đặt mình vào trong nguy hiểm.

“Vì công việc đã rất lâu rất lâu anh không có đi ngoài, có đôi khi đến quán bar để thư giãn một chút, đều phải có vệ sĩ canh giữ chung quanh, rất không tự do, bởi vì cha anh không cho phép anh đi ra ngoài một mình.” Anh lắc đầu bất lực.

“Vậy... Bây giờ anh ra ngoài, có phải cha anh...” Cô lười, hiểu trong lòng mà không nói liếc nhìn anh.

“Trở về anh sẽ giải thích với ông, bây giờ chúng ta đi mua quà trước.” Anh tăng tốc độ xe.

“Không cần mua quà cũng được!” Đường Gia Nghê vội vàng xua tay, cuộc sống của người nhà cô tương đối đơn giản, bình thường trong nhà căn bản cũng không có thói quen tặng quà lẫn nhau, ngày thường đều là rất bình thường chia sẻ cùng chia sẻ, tạo ra bất ngờ ngược lại trở nên có chút xa xỉ.

“Lần đầu tiên đến nhà thăm hỏi, tặng quà là lễ nghi rất bình thường.” Trên mặt anh không có bất kỳ biểu cảm gì, quẹo xe vào bãi đỗ xe của cửa hàng bách hóa.

Cô không biết, giờ này khắc này, anh đối với cảnh vật chung quanh cũng đề cao cảnh giác, dù rằng anh là một người làm ăn quang minh lỗi lạc, nhưng tranh đấu gay gắt với quá nhiều người, anh không biết nơi nào sẽ xuất hiện nhân tố bất lợi đối với anh, cha nhiều lần nhắc nhở anh, không thể lộ diện quá nhiều ở nơi công cộng, không nên hơi kết giao với bạn bè, mọi việc tự bảo vệ mình trước.

Doãn Trạch Vũ từng cho rằng cha thật là quá cẩn thận, vừa ra đời đã đưa anh đi nước ngoài, mời quản gia quản giáo nghiêm khắc cho đến anh tốt nghiệp đại học, về nước tiếp nhận sự nghiệp gia tộc, anh đối với cách làm của cha cảm thấy bất lực, nhưng khi anh thực sự bị đối thủ cạnh tranh gây thương tích, cuối cùng anh hiểu được khổ tâm của cha.

Anh chưa bao giờ có bất kỳ câu oán hận nào đối với cuộc sống mất đi một phần tự do của mình, nhưng khi anh gặp được một người có thể tự do dạo bước dưới ánh mặt trời, trong đám người, cũng vô cùng lưu luyến với cô gái, anh bắt đầu không thích bản thân bị bóng tối giam cầm, dưới ánh mặt trời cố gắng đi về phía cô, lại biết những thứ ánh sáng đó, sẽ gây nguy hiểm cho anh.

Giống như một Vampire, từ đầu đến cuối dựa vào bóng tối mà sống không cách nào thoát khỏi... Doãn Trạch Vũ nhận không được cười lạnh vì mình nghĩ đến những tình tiết phim phương Tây.

Cơ hồ là không bị bất kỳ cản trở nào của Đường Gia Nghê, anh chuẩn bị mỗi một phần quà đắt tiền ổi một người ở Đường gia, để thấy vẻ mặt cô lóe lên một sự thất vọng, lúc anh quét thẻ nhận không được nở nụ cười.

Trong lòng Đường Gia Nghê khó chịu xé theo túi lớn, ông bà, cha mẹ, anh trai và chị dâu, cháu trai và cháu gái, còn có quà cho cháu nhỏ mới có ba tháng tuổi, chỉ riêng cô không có.

“Làm sao vậy?” Doãn Trạch Vũ nhìn vẻ mặt khó chịu của cô, giả vờ quan tâm hỏi.

“Không có gì.” Cô làm ra vẻ một bộ điềm nhiên như không có việc gì, gió nhẹ nước chảy trả lời.

“Sao thấy em có chút mất hứng?” Anh véo véo mặt cô, thuận tiện nhận lấy túi lớn trong tay cô.

“Nào có?” Cô bước nhanh lên phía trước, không muốn để cho hai mắt cực độ của anh có cơ hội quan sát nét mặt, nhìn thấy bất kỳ biểu hiện nhỏ nào trên mặt cô.

Doãn Trạch Vũ là càng ngày càng thích cái không hề sắp viết ở trên mặt, nhưng lại lặng lẽ thừa nhận cô gái rồi.

So với những cô gái thân mật với anh trong quá khứ, nhiều là muốn đạt được hư vinh hoặc là vật chất nào đó ở trên người anh, có đôi khi yêu anh, trở thành theo như nhu cầu. Thay vì nói là chán ghét những cô gái có khuôn mặt chân thực, không bằng nói là chán ghét những cô gái có bản tính tham lam, anh khao khát một người, dụng tâm chân chính yêu anh, làm bạn anh, một lòng như thế, cho dù anh đánh cược sinh mệnh cũng sẽ không tiếc.

Mà giờ này khắc này, hình như là anh tìm được...

“Gia Nghê, sau khi gặp qua cha mẹ em, anh muốn đưa em về nhà!” Thấy quá nhiều tốt đẹp ở cô, cũng biết cô ở trong bệnh viện là được nhiều bác sĩ nam, y tá nam, còn có người nhà bệnh nhân yêu thích, lại biết cô có một người bạn trai cũ phản bội cô lại vẫn đang lưu luyến với cô, anh cảm thấy tiếp tục để cô ở bên ngoài rất nguy hiểm.

“Hửm... Tại sao?” Cô ngẩng đầu lên, “Gặp qua cha mẹ em nhưng không có nghĩa là kết hôn, em vẫn ở lại trong nhà thôi.”

“Sống chung!” Doãn Trạch Vũ quả quyết và kiên quyết nói.

“Sống chung!” Đường Gia Nghê giống như là sấm sét giũ trời quang, cô luôn luôn là cô gái ngoan trong mắt của người nhà, bạn bè, cấp trên, đồng nghiệp, cùng anh lên giường đã là điểm cực hạn của cô rồi, nếu như biết cô sống chung với một người nào đó, tuyệt đối làm ọi người rớt vỡ mắt kính.

Mặc dù rất khát khao cùng anh sớm chiều có nhau, khó bị nổi khổ tưởng nhớ, nhưng không có mối quan hệ chính thức, không có người nhà đồng ý, cô vẫn không dám bước ra bước đầu tiên tùy ý làm bậy.

Cô là cô gái lớn lên trong một gia đình bình thường, cùng một người có thực lực trên xã hội, có địa vị, nhưng hành sự khiêm tốn mà tài chính khổng lồ, vốn là hai người ở hai thế giới khác nhau. Quen nhau, mến nhau, trong nháy mắt bắt đầu từ tim đập thành thịch, thời gian cô ở bên cạnh anh liền giống như dạo bước trong mây, có loại như ảo mộng đẹp, lại xen lẫn bất an tùy thời rơi xuống.

Tình yêu của quá khứ khiến cô đối với tình yêu không có nắm chắc và tin tưởng, hơn nữa lần này cô phải lòng, là một người sâu không lường được như thế. Cô hạnh phúc, cũng lo lắng, sợ hạnh phúc này sẽ kết thúc đột ngột.

“Người nhà em sẽ không đồng ý cho em sống chung với anh...” Cô ngập ngừng, thực ra là vì mình tìm một lý do có chừng có mực đối với một phần tình cảm này.

Cô đã phải lòng anh, nhưng cô không muốn quá tận lực để trở thành người nào đó của anh, bởi vì biết được quá khứ của anh, nghe anh dốc bầu tâm sự, cho nên ở dưới tiền đề như vậy, cô biết mình có thể cho anh cái gì.

Quan tâm là mỗi người đều có thể cho, chiều cố cũng là mỗi một người đều có thể cho, nhưng cô không phải là cô gái thời thượng bên cạnh anh, con gái ông chủ có điều kiện ưu đãi và thực lực đáng kể như vậy, dành cho anh những giúp đỡ và hỗ trợ.

Dè dặt cẩn trọng để ỉnh duy trì ở một vị trí dừng cương trước bờ vực, thực sự muốn đưa vào một tình yêu chân thành và ấm áp, lại kiềm chế để ỉnh lui về phía sau, ngoại trừ cảm thấy mình không có năng lực giúp đỡ anh, cũng thiết thiết thực thực là vì cô thực sự không thể thua, cho nên cô tình nguyện không muốn yêu, cũng không muốn để cho chân tâm mình bị thương.

Đoạn Minh phản bội làm tổn thương cô, nếu như không có Doãn Trạch Vũ, có lẽ cô sẽ đau lòng chết mất, bề ngoài xem ra cô không có kiên cường như thế, may mà có Doãn Trạch Vũ, với sự che chở cùng chu đáo của anh, kéo cô ra một cuộc tình gió bão như thế. Một người lạnh lùng như vậy, có tình cảm tinh tế như vậy, là cô thấy không rõ, đọc không ra, nhưng cô đắm chìm ở trong đó, cũng rất dễ dàng vượt qua một cuộc tổn thương.

Bởi vì cảm nhận được anh khác thường làm cho người khác đặc biệt cưng chiều, cô cảm thấy nảy sinh mến mộ với anh là bình thường, giao mình cho anh cũng là rất cam tâm tình nguyện, chẳng qua là, thế giới này quy định cứng nhắc quá nhiều, từ đầu tới cuối cô không cách nào thoát khỏi những giam cầm này.

Xe dừng ở trước cửa nhà, người nhà đã mở rộng cửa chính rồi, dưới ánh đèn màu cam, cảm nhận được một sự ấm áp của gia đình, lan tràn ở trong lồng ngực của cô, cô nhìn anh, khát khao anh là người nhà của cô.

Như vậy cũng không cần phải lo lắng sẽ mất đi rồi... Trong lòng cô nảy thơ nghĩ tới, trên mặt có một nụ cười thương tiếc.

“Đừng lo lắng, chuyện này giao cho anh.” Anh thương xót nụ cười thương tiếc của cô, lại không biết cô tâm sự nặng nề.

“Cái này... Không đúng không đúng!” Cô vội vàng xuatay, nếu như anh ở trước mặt cha mẹ nói một số lời nói không hợp quy tắc, chờ đến cuộc họp gia đình cô sẽ bị giáo huấn rồi.

“Thế nào? Không muốn ở cùng với anh?” Anh đột nhiên kéo cô từ chỗ ngồi ghế trước đến trước mặt, nói chuyện kèm với luồng hơi nóng rực phát qua mặt cô, nếu như tư thế mờ ám này bị người nhà nhìn thấy, thì cô không xong rồi.

“Không phải... Em... Ý của em là... Chúng ta...” Cô nói năng lộn xộn, dáng vẻ lấp ba lấp bắp, ở trong mắt của anh xem ra thật là quá ngu ngốc, làm cho anh nhìn không được tức cười cười một tiếng.

“Xuống xe vào nhà thôi.” Anh xuống xe cũng lấy ra tất cả quà biếu.

Cùng với một tiếng “Con đã trở về” Đường Gia Nghi đi vào nhà, thay dép, cũng đưa cho Doãn Trạch Vũ một đôi, cô tùy tiện đi vào trong nhà.

8. Chương 8

Bóng dáng cao lớn của Doãn Trạch Vũ, xuất hiện ở trong phòng khách mặc dù cũng không rộng rãi nhưng là rất ấm áp và sạch sẽ, túi quà biếu trong tay đều được để một bên trên sofa.

Anh tự hỏi sao người ở trong nhà này đều không thấy bóng dáng.

“Lộp cộp lộp cộp” Chân đạp xuống sàn gỗ phát ra âm thanh, ở phía sau lưng Đường Gia Nghi một đại gia đình người bắt đầu tuôn ra đi vào phòng khách, tiếng cười nói liên tề tụ cả phòng.

“Doãn tiên sinh, hóa ra mấy tháng trước Nghi Nghi là đến nhà cậu để giúp việc chăm sóc, thể hiện tại thân thể đã bình phục chưa?” Ông Đường nhìn Doãn Trạch Vũ tuần tú lịch sự trước mắt, cử chỉ bất phàm, ông cũng là tùy tiện thay đổi tác phong ngày thường, trở nên rất có uy nghiêm của bậc gia trưởng.

“Bởi vì Gia Nghi chăm sóc, hồi phục rất nhanh, cảm ơn bác trai quan tâm.” Doãn Trạch Vũ khách sáo nói.

“Thức ăn đã chuẩn bị xong rồi, phòng ăn có chút ngột ngạt, mọi người đến sân nhỏ ăn cơm.” Má Đường xoa tay, tỏ ra có chút khấn trương, bởi vì từ phòng bếp nhìn ra ngoài cửa sổ, vị khách mời này của nhà bà lái xe thể thao thật sự quá phong cách rồi.

“Lúc em còn nhỏ thích nhất chính là ăn cơm ở sân nhỏ, có cảm giác của một bữa ăn lớn.” Đường Gia Nghi vừa đi vừa nhỏ giọng nói với Doãn Trạch Vũ ở bên cạnh.

Mấy cây xoài trong sân nhỏ cũng đã kết vô số quả, trong gió đêm có thể ngửi được hương thơm ngọt ngào, nếu không chú ý đỉnh đầu cũng có thể đụng phải nhánh xoài vàng óng ả xuống.

Một chiếc bàn đu dây dựng bên dưới gốc cây xoài, lặng lẽ ở nơi đó cho thấy tuổi thơ của Đường Gia Nghi tràn đầy hạnh phúc.

Vây quanh một cái bàn tròn, một nhà già trẻ hưởng thụ hạnh phúc gia đình, tiếng cười nói reo hò, khiến cho Doãn Trạch Vũ luôn luôn có thói quen được một mình, đối với cuộc sống gia đình như thế hoặc ít hoặc nhiều nảy sinh chút ao ước.

“Doãn tiên sinh, nhà chúng tôi cơm canh đạm bạc, hy vọng cậu đừng ghét bỏ.” Má Đường khách sáo nói, vội vàng cùng con dâu chuẩn bị thức ăn ngon.

“Sẽ không, ăn cơm gia đình mẹ làm, là mong mỏi lớn nhất của cháu, còn có nếu như bác gái không ngại, có thể gọi cháu là Trạch Vũ.”

“Được! Trạch Vũ... Cái tên rất quen thuộc, giống như là nghe qua ở đâu...” Má Đường có vẻ đắm chiêu gãi gãi đầu, “Thực không nhớ được rồi, đúng rồi, chẳng lẽ mẹ cậu không thường nấu cơm cho cậu ăn sao, ngay cả cơm gia đình cũng là một hy vọng xa vời?”

“Khụ khụ...” Ông Đường ho khan vài tiếng nghĩa là ám chỉ, “Bà quá tò mò rồi.”

Má Đường nhìn ông Đường đặc biệt có uy nghiêm của bậc gia trưởng ở bên cạnh, “Mẹ của nhà người có tiền không cần làm việc nhà, có trách nhiệm trang điểm mình phải xinh xắn đẹp để là được, không giống tôi, mỗi ngày lo liệu việc nhà, còn phí sức lại chẳng có kết quả tốt.”

Má Đường trách cứ ông Đường, mặc dù nói vắn vỏi như thế, nhưng có một hương vị rất ấm áp, dẫn đến mọi người cười to một trận.

Khi trên mặt bàn mâm bát la liệt, tất cả thức ăn ngon đều đã ăn sạch rồi.

Trong ấn tượng của Doãn Trạch Vũ chính mình chưa từng có ăn qua nhiều đồ ăn như vậy, hơn nữa đều là rất hợp khẩu vị. Anh nghiêm túc thưởng thức, đối với lời nói cười của người Đường gia cũng chăm chú lắng nghe, mặc dù ở trong thế giới của anh chưa bao giờ từng xuất hiện qua hình ảnh cuộc sống như thế, nhưng vào lúc này, anh thật sự cảm nhận được, lưu làm dư vị.

Ăn cơm xong, Đường Gia Nghê giúp mẹ thu dọn bát đĩa, còn Doãn Trạch Vũ thì bị những người đàn ông trong nhà vây quanh, dở khóc dở cười.

“Trạch Vũ, không phải là cậu thích Nghê Nghê nhà chúng tôi chứ?” Ông Đường thần bí dò xét nói, thỉnh thoảng còn liếc nhìn cô con gái nhỏ trong phòng.

“Chú xinh đẹp, không phải là chú thích cô cô của cháu chứ?” Tay nhỏ bé của đứa cháu nhỏ lớn năm tuổi đặt ở trên đầu gối của Doãn Trạch Vũ, vẽ mặt hiếu kỳ.

“Điều này...” Đối với người nhà Đường gia thay phiên nhau vặn hỏi, mặt của Doãn Trạch Vũ lộ vẻ khó xử, bởi vì anh biết Đường Gia Nghê còn chưa có chuẩn bị tốt, mặc dù anh cũng rất muốn lập tức dẫn cô về nhà, nhưng anh vẫn muốn tôn trọng ý kiến của cô.

“Ngu ngốc, nếu như không thích, thì sẽ không đến gặp gia trưởng rồi, Trạch Vũ chính là người một ngày kiếm tỷ bạc, được không?” Ông nội ngồi ở một bên không coi ai ra gì giáo huấn ông Đường.

“Ông nội, tình yêu của cháu đối với Gia Nghê thực sự là rất sâu sắc, cô ấy là một người rất tốt bụng, là cô gái rất đáng được quý trọng.” Doãn Trạch Vũ thâm tình liếc mắt nhìn Đường Gia Nghê đang nói chuyện với má Đường, khóe miệng nở một nụ cười mở nạt.

Mà nụ cười đó rơi ở trong mắt trưởng bối Đường gia, trở thành một cảm giác đáng tin cậy.

“Cháu đã thành tâm thích con bé, thì cho con bé hạnh phúc, nhưng chúng tôi thân là trưởng bối tuyên bố trước, không thể phụ lòng con bé, ông có thể nói, ngoại trừ con bé ra, ở trên thế giới này cháu tìm không được cô gái thứ hai hiểu chuyện như vậy.” Về mặt của ông nội nghiêm túc.

“Cháu sẽ ghi nhớ trong lòng.” Về mặt của Doãn Trạch Vũ nghiêm túc gật gật đầu.

“Mọi người đang nói gì vậy?” Đường Gia Nghê giúp mẹ làm xong việc nhà đi ra.

“Đang nói tiết mục đêm nay của các cháu, tự do an bài đi!” Ông nội nói rất thẳng thắn.

Đường Gia Nghê rất là kinh ngạc, ở trong gia huấn của nhà cô, thật sự là không để cho cô đi chơi vào ban đêm.

Mặc dù là gia đình bình thường, nhưng người nhà luôn luôn quản giáo rất nghiêm, dưới đặc xá khiến Đường Gia Nghê nhất thời vui vẻ đến hoa tay múa chân.

“Chúng con đi trước đây.” Đường Gia Nghê kéo cánh tay của Doãn Trạch Vũ, một chút hàm súc kín kẽ trước tiên cũng không có.

Trái lại, Doãn Trạch Vũ lại có chút ngượng ngùng bởi vì cô quá thân mật ở trước mặt mọi người, anh một tay ôm lấy bờ vai của Đường Gia Nghê, gật đầu nói tạm biệt với người của Đường gia.

Khi xe đi qua ánh đèn neon lấp lánh ở ngã tư đường của thành phố, Doãn Trạch Vũ thư thái cười một tiếng với cô, hóa ra là cô lại thích đi với anh như vậy.

“Trạch Vũ, bây giờ chúng ta... đi đâu?” Đường Gia Nghê cảm thấy sinh nhật này còn thiếu thiếu một cái gì đó, hai tay trống trơn, ngay cả một món quà nhỏ thật sự ý nghĩa cô cũng không có.

“Về nhà, anh đã bảo thư ký mang tài liệu đến nhà rồi, đêm nay phải xử lý xong toàn bộ, ngày mai anh còn có một cuộc họp rất quan trọng.” Doãn Trạch Vũ không có nhìn cô, chỉ tập trung nhìn phía trước.

Đường Gia Nghê chỉ cảm thấy một sự mất mát nặng nề, hóa ra tự do an bày tiết mục... chính là cùng anh làm việc à...

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ xe, nặng nề mà thở dài một tiếng.

Vốn cho rằng có thể đi xem buổi chiếu phim tối, hoặc là có thể nắm tay dạo bước dưới ánh trăng, lãng mạn một lần, còn có cô muốn tới nhất, chính là đến khu vui chơi để chơi, nhưng... Tất cả đều tan vỡ! Bề ngoài cô tỉnh bơ nhưng trong lòng đang phát điên, rất muốn cắn người làm việc điên cuồng bên cạnh đó một cái.

Mỗi một nét mặt của cô, mỗi một tiếng thở dài, đều rơi vào trong mắt Doãn Trạch Vũ, song anh chỉ là cười nhẹ.

Cưng chiều cô còn không kịp, làm sao có thể nhẫn tâm khiến cô thất vọng? Chẳng qua là công việc quá bận rộn, trước hết anh xử lý tốt công việc trong tay, mới có thể bồi cô.

“Nguyên vọng lớn nhất trong ngày sinh nhật là gì?” Anh quay sang, lộ ra một vẻ mặt muốn thỏa mãn tất cả nguyện vọng trong ngày sinh nhật của cô.

“Không có!” Cô rầu rĩ không vui dựa lưng vào ghế, để tránh hy vọng càng nhiều thất vọng càng lớn, mặc dù nguyện vọng của cô thật sự là rất nhỏ, rất nhỏ mà thôi.

“Anh thực sự có thể thực hiện cho em nha!” Anh biết cô muốn đi đâu, muốn làm cái gì, bởi vì trước khi thối tất ngọn nến ở trong nhà của cô, đứa cháu nhỏ của cô len lén nói cho anh biết nguyện vọng của Đường Gia Nghê, chẳng qua là anh cố tình trêu chọc cô.

“Có thật không?” Cô ngây thơ nhìn anh, nhưng nghĩ lại, khu vui chơi sớm đã đóng cửa rồi.

“Đương nhiên! Nhưng là phải ngày mai, buổi sáng hoặc là buổi chiều ngày mai, em chọn thời gian đi, anh có thể đi với em nữa ngày.”

“Em muốn đến khu vui chơi.” Vẻ mặt của Đường Gia Nghê nghiêm túc nói.

“Phụt.” Doãn Trạch Vũ nhìn bộ dáng trẻ con của cô, không thể nhịn được cười, “Đó là nơi mà trẻ con mới có thể thích?” Anh trêu ghẹo cô.

“Cho nên em mới thích đi đấy.” Cô vội vàng gạt đầu, “Ngày thường làm việc bận quá không thể đi, nghe nói có bánh xe đu quay mới, còn có tàu lượn siêu tốc, ở phía trên có thể nhìn khắp cả thành phố... Xế chiều ngày mai chúng ta đi!”

Nhìn vẻ mặt mong mỏi của cô, anh cũng có chút mong đợi.

Anh biết mình không có thiện chí giúp người, không có thói quen sống chung nhà với người lạ, thế nhưng lại bởi vì thích cô, mà tạo ra rất nhiều thay đổi, hơn nữa anh còn phải quay trở về và đối mặt với vấn đề cấp cho cha mình một câu trả lời thỏa đáng.

Anh biết một khi yêu sẽ có hậu quả thế nào, nhất định có nhiều trách nhiệm hơn, từ bỏ nhiều hơn, nhưng anh vui vẻ chịu đựng.

Gió thật to, dưới bầu trời màu lam nhạt, những đám mây màu trắng giống như kẹo bông từ từ trôi đi, tầng mây di chuyển, ánh mặt trời rút xuống, khu vui chơi được ánh mặt trời mạ lên một ánh vàng óng ánh, chung quanh tràn ngập tiếng cười nói.

Đỗ xe xong, Đường Gia Nghê đeo kính râm, Doãn Trạch Vũ cố tình né tránh đám người chạy đến cổng khu vui chơi.

Mười phút sau, anh thậm chí còn ngồi với cô ở trên vòng quay ngựa gỗ, anh chính là không lay chuyển được cô vừa dấm vừa xoa.

Vẻ mặt của Doãn Trạch Vũ bắt đầu nhìn những đứa trẻ ngây thơ chung quanh, còn có một cô gái ngây thơ bên cạnh anh kéo anh, nhưng, trong lòng anh tràn đầy vui vẻ. Bởi vì khuôn mặt tươi cười của cô cùng anh

tương đối cách xa, ở trong mắt trong lòng của anh, cô giống như một đứa trẻ, đứa trẻ nên được anh cưng chiều vào trong tim.

“Đây chỉ là trò chơi nóng người, chờ một chút chúng ta đi ngồi cái kia, đu quay.” Đường Gia Nghê giơ tay ra, dường như lúc này cô đã ngồi ở trên đu quay đồng thời đưa tay đón lấy những đám mây trên bầu trời, vẻ mặt mong đợi.

“Biết rồi, con ma tham lam.” Anh cưng chiều mà giơ tay ra sờ vào đầu cô, trên mặt là một nụ cười dịu dàng.

Nhưng Doãn Trạch Vũ không nghĩ tới chính là, cô muốn đu quay như vậy, thế nhưng lại sợ độ cao, anh nghĩ đến một tiểu thiên sứ sợ độ cao trên thiên đường, đột nhiên nhin không được cười trộm.

“Này, có thể đón được đám mây rồi!” Anh nhắc nhở khuôn mặt vui đến trong ngực của anh, một đôi tay ôm chặt lấy anh để giảm bớt sợ hãi của cô.

“Em sợ...” Giọng cô run lên, tay nhỏ bé vòng chặt eo của anh, khiến cho bộ phận thân thể nào đó của anh mẫn cảm.

“Đừng sợ, ngồi trên đu quay với người trong lòng, là điều hạnh phúc nhất trong cuộc đời, cho nên cùng nhau đối mặt, có thể vượt qua nỗi sợ hãi.” Anh khó có được có kiên nhẫn.

Rõ ràng là cô lôi kéo anh đi lên, thân đứng tại chỗ cao nhất cảm thụ nhưng lại muốn anh đến vỗ về cô, anh thực sự có chút dở khóc dở cười.

Ở trong lời nói khích lệ của anh, Đường Gia Nghê dao động, trong lòng giống như có chút can đảm, đầu cô nhẹ nhàng nâng lên, ngẩng mặt lên có thể cảm nhận góc độ làn gió mát nhẹ lướt, nhắm hai mắt, lông mày và lông mi thật dài hơi rung động.

“Bây giờ em thử mở mắt nhìn xem.”

Cô mở mắt, miệng hơi mở, đôi môi tròn tĩnh và ửng sáng bóng của cô khiến người ta thêm nhỏ dãi.

Đường Gia Nghê tràn đầy vẻ kinh ngạc, nhìn xuống phía thành phố được ánh mặt trời ấm áp bao phủ, giống như hoàng cung trong vương quốc cổ tích. Đây là lần đầu tiên cô ở góc độ cao như vậy, nhìn thành phố này, nỗi nhớ thời thơ ấu, những kỷ niệm thời thanh thiếu niên, nhất thời đều trào lên trong lòng.

Mỗi một đường phố, mỗi một góc ngách, từng chút một chứa đầy hạnh phúc và bi thương, trong khoảng thời gian ngắn, cô cảm động đến rớt tim rớt mũi, nước mắt cũng trào ra hốc mắt.

“Sao khóc?” Doãn Trạch Vũ nhìn vào đôi mắt đầm lêm lòng của cô, có vẻ luống cuống tay chân.

“Em cảm thấy rất cảm động... Em...” Cô lấy mu bàn tay lau nước mắt, nghẹn ngào không nói nên lời phải nói, bị anh đưa tay kéo vào trong ngực.

“Anh cảm thấy em thật sự là ngốc đến quá đáng yêu rồi!” Anh liên tục hôn tóc của cô, hận không thể cho tiểu bảo bối yếu đuối của anh lòng dạ này được quả thực là không có đạo lý, càng dịu dàng và che chở nhiều hơn.

“Anh nói... Con người của em sao thế này? Tự chủ kém, cảm xúc lại tràn lan, thật đáng ghét...” Cô vừa khóc vừa cười, càng không ngừng quở trách mình.

“Nhưng anh thích nhất là em như thế này, em là một cô gái chân thật, muốn khóc liền khóc, muốn cười liền cười, không để ý ánh mắt của người khác, mà lại đem vui vẻ đều vậy vào trong lòng của người khác.”

Mà anh, luôn luôn mang theo bộ mặt giả dối, dưới mặt nạ là vẻ mặt thế nào, tâm tình ra sao, chỉ có tự mình biết, anh thầm nghĩ.

Hôm nay, bọn họ chơi rất thỏa thích, cho đến màn đêm buông xuống, mới trở về biệt thự.

“Trạch Vũ, ôm giúp em con gấu to này vào, em muốn lấy bong bóng, còn có chocolate...”

Xe chạy vào gara, Đường Gia Nghê cầm con gấu trắng nhét vào trong lòng của Doãn Trạch Vũ, sau đó chui vào chỗ ngồi sau xe lấy rabong bóng và chocolate.

Cô là dễ dàng thỏa mãn như vậy, Doãn Trạch Vũ nhớ lại cuộc sống đã trải qua với một số phụ nữ trong quá khứ, mức độ xa xỉ so với các cô gái trước mắt này, quả thực là khác nhau một trời một vực, nhưng, chính người phụ nữ không hề mưu cầu như thế này, trái lại anh muốn cho cô nhiều hơn.

Khóe miệng của Doãn Trạch Vũ nở một nụ cười thần bí, nhìn bóng tối bao trùm biệt thự. Anh cho cô một sự ngạc nhiên, anh muốn để cho những năm vừa qua không có tiểu công chúa làm bạn anh, nhận được bồi thường lớn nhất của anh.

Trong biệt thự yên tĩnh, Đường Gia Nghiê tinh mắt, nhìn thấy trên bàn trà phòng khách bày biện một hộp quà lớn, khi cô quay mặt sang đang định nói cho Doãn Trạch Vũ biết, anh đã mỉm cười gật đầu với cô.

“Mở ra xem có thích hay không.”

Đường Gia Nghiê từ từ đến gần, hai tay mở ra nắp hộp, ánh sáng màu bạc lấp lánh lọt vào trong tầm mắt, rực rỡ đến cô hoa mắt, cô cúi hai mắt, cuối cùng nhìn thấy chiếc vòng cổ thủy tinh sáng ngời trước mặt, giày cao gót nhọn, còn có một chiếc lễ phục dạ hội chất liệu mềm mại.

“Những thứ này... Đều là cho em sao?” Cô kinh ngạc chỉ mình.

“Đương nhiên rồi, mặc xem một chút.” Anh cười nhẹ.

“Tất cả... Là của em? Được, em lập tức thử xem xem!” Cô vui vẻ ôm lấy hộp quà, bước vào phòng.

9. Chương 9

Sau khi Đường Gia Nghiê mặc xong, lúc đang do dự có nên đi ra ngoài gặp Doãn Trạch Vũ hay không, anh đã đẩy cửa vào.

Vòng cổ thủy tinh vòng ở trên cổ trắng mịn của cô, nhẹ nhàng mà lướt qua chỗ xương quai xanh tinh tế kia của cô, sau đó là lễ phục dạ hội, đều đã phát họa ra dáng người quyến rũ xinh đẹp của cô, cạp váy màu trắng bay xuống, gấu váy trùng điệp chập chờn mà rơi xuống, cô không có thói quen mang giày cao gót, không thể làm gì khác hơn là vén lên gấu váy đi đến trước mặt anh.

“Váy rất đẹp.” Cô mỉm cười, nhìn vào trong gương.

Doãn Trạch Vũ kinh ngạc trước vẻ đẹp đầy quyến rũ của cô, nhưng cô vẫn không có ngẩng đầu lên nhìn anh một cái trong gương, trên má ửng đỏ, nói cho anh biết cô ngượng ngùng.

“Sau này, mỗi ngày đều phải ăn mặc thật xinh đẹp cho anh xem.” Anh ôm chặt cô từ sau lưng cô, hai tay khép lại ở trên bụng cô.

Hơi thở mập mờ phất qua bên tai của Đường Gia Nghiê, cô cảm thấy một hồi run rẩy.

“Thế nào? Đang sợ?” Bàn tay anh từ từ dờ lên, nhẹ nhàng mà nâng lên một bên ngực cô, xuyên qua vật liệu gấm mềm mại cảm nhận mềm mại của cô.

“Em mới không sợ!” Cô quay người lại hai tay ôm sau cổ của anh, trong giọng nói tràn đầy cậy mạnh.

“Vây bằng lòng cùng anh nhảy một điệu chứ?” Anh buông cô ra, rất lịch sự vươn tay mời mọc.

“Đương nhiên.” Cô tao nhã đưa tay đặt ở lòng bàn tay của anh, theo anh đi tới phòng khách.

Chẳng biết lúc nào, trong trong ngoài ngoài biệt thự, lại được bố trí giống như một vương quốc cổ tích, cùng với tiếng nhạc du dương vang lên, hai người bắt đầu nhảy điệu nhảy duyên dáng.

“Không nghĩ tới em cũng biết khiêu vũ, trước đó anh còn lo lắng sẽ bị em tùy ý giẫm đạp.” Doãn Trạch Vũ nói nhỏ ở bên tai cô.

Đường Gia Nghiê mỉm cười, trên mặt là hai lúng đồng tiền mê người.

“Em là một tiểu yêu tinh rất mê người.” Anh nhenhàng mà ngửi mùi nước hoa trên người cô, không thể không say sưa.

“Ở nơi này của anh, em nhận được rất nhiều danh hiệusủng ái, qua tất cả sủng ái em nhận được, cũng không bằng anh cho.” Cô hạnhphúc rúc vào bờ vai anh, vẫn nhẹ nhàng mà đi theo tiết tấu âm nhạc cùng vớianh.

“Em có biết em dễ dàng thỏa mãn như vậy, sẽ làm choanh càng ngày càng muốn làm hư em?” Anh khẽ ngậm vành tai mịn màng đáng yêu nhuchâu như ngọc của cô, có loại muốn kích thích cô.

“Làm hư em, em sẽ giở trò xấu với anh nha.” Đôi môicủa cô bị anh vỗ về chơi đùa đến vừa tê vừa ngứa, phát ra liên tiếp tiếng cườinhư chuông bạc.

“Giở trò xấu thế nào?” Anh dung một tay áp sát côvào lòng, cúi đầu xuống một chút là có thể nhìn thấy rãnh ngực động lòng ngườicủa cô.

Đường Gia Nghê khẽ nhú mày, cô thật sự không biếtmình sẽ giở trò xấu thế nào, thực hiện trò đùa quái đản, cô chẳng hề am hiểu.

Doãn Trạch Vũ bật cười.

“Ừm...” Cô trầm ngâm một lúc, “Vào lúc anh ngủ, cắnmiệng anh, vào lúc sáng sớm anh chăm chú xem báo, bỏ một ít Mùi Tạc vào trong càphê của anh, còn có...ừm...”

Làn môi đáng yêu của cô vẫn đang muốn nói ra một sốphương pháp trò đùa quái đản rất ngốc, anh cũng đã nhin không được hôn lên cáimiệng nhỏ nhắn mềm mại ướt át của cô.

Đường Gia Nghê cô như là một loại muốn hòa tan ởtrong lòng của anh, nâng lên hai mắt nhìn anh, trong mắt lóe lên một tia ngượngngùng.

Anh say sưa hôn cô, liên tục đẩy cô về phía sau, saudó dùng sức ép ở cạnh tường, khiến cho cô không thể động đậy, chỉ có thể tiếpnhận nụ hôn sâu của anh.

Cùng với lễ phục dạ hội nhẹ nhàng mà trượt xuống ởtrên sàn nhà lạnh băng, hai người sớm đã trần trụi mà ôm nhau, nhưng hai người vẫn còn điên cuồng mà ôm hôn gần như hít thở không thông.

Thân thể của Doãn Trạch Vũ phản ứng càng ngày càngmãnh liệt, cơ ngực ép chặt bộ ngực đầy đặn của cô làm cho lưng cô dính sát vàotường, cô dùng sức hít sâu, phản kháng ngăn lại anh.

“Chúng ta trở về phòng.” Anh ra lệnh một tiếng, đãôm ngang cô lên.

Đặt Đường Gia Nghê ở trên giường, anh cũng trèo lêngiường, xâm lấn ở trên người cô.

“Chờ một chút...” Cô khẽ yếu ớt một tiếng, làm choanh phanh gáp một cái.

“Nếu như... Có em bé thì làm thế nào?” Cô cau mày vềmặt cực kì lo lắng.

“Có em bé, anh là cha, em là mẹ, cùng nhau nuôi nấngnó, yêu thương nó.” Đôi mắt nghiêm túc của Doãn Trạch Vũ lóe sáng trong bóng tối.

Vấn đề này, trong quá khứ có rất nhiều người phụ nữhỏi qua anh, nhưng, anh chỉ trầm mặc, muốn dùng đứa nhỏ đến giao dịch lợi ích nào đó, thực hiện ý đồ trói chặt anh, anh sớm đã nhìn quen lắm rồi.

Những người phụ nữ kia vì mong muốn đòi lấy ở anhsau bị đuổi đi mất, nhưng tiền bạc trên người bọn họ mang đi, cũng đủ cho họ sốngphóng túng nửa đời sau rồi.

Anh chưa bao giờ từng nghĩ tới chịu trách nhiệm gìđó, chịu trói buộc gia đình gì đó, anh cũng không có muốn đi tìm một người phụ nữ sinh một đứa con, từ nhỏ anh đã nếm đủ và chịu đủ cô độc rồi. Anh đã từng hậncha mình, cho nên anh không muốn sau này đứa con của anh, cũng đi hận anh nhưanh hận cha anh vậy.

Nhưng ở trước mặt người phụ nữ yếu đuối này, anh lạikhát khao ôn tồn như thế, mặc dù anh còn chưa có dự định tốt để cho cô mangthai, nhưng không có ngăn cách mà tiến vào thân thể của cô, cùng cô quấn quýt vớinhau, là ước nguyện của anh.

Cho nên anh không tiếc tất cả cưng chiều cô, bởi vìanh biết, cô không phải người phụ nữ ngã vào lòng những thứ xung quanh kia,tình yêu của cô, kèm theo một loại khát vọng trải qua thời gian dài với nó.

Điều này làm cho thói quen gặp dịp thì chơi, tình một đêm, theo như yêu cầu của anh, suy nghĩ trên có ý nghĩ bất đồng, về tình cảm lại thuộc về khác vọng ngọt ngào.

Hai tay Đường Gia Nghê bầu vịu ở trên vai anh, mở rahai chân, anh không thể chờ đợi được trút xuống hạnh phúc và mong đợi vào trong cơ thể cô.

Sáng sớm, những tia nắng đầu tiên của ánh mặt trời rơi vào phòng ngủ ấm áp, rơi xuống tấm chăn tuyết trắng, Doãn Trạch Vũ đang ôm Đường Gia Nghê từ phía sau cô, trên mặt hai người đều là vẻ mặt yên tĩnh.

Gió mát nhẹ nhàng thổi vào phòng ngủ, lông mi Đường Gia Nghê hơi hơi rung rung một chút, sáng sớm một cảm giác mát lạnh đánh úp tới, cô đột nhiên mở hai mắt ra.

“Bây giờ là mấy giờ rồi?” Cô vội vàng đứng lên, tối hôm qua anh giằng vò cô quá mức, hại cô ngủ quên, đi làm cũng không kịp rồi.

“Đừng lo lắng...” Anh dùng cánh tay khỏe mạnh ôm cô về trong lòng, vui mặt ở chỗ vai cô thoải mái mà vuốt ve.

“Nhưng trong bệnh viện rất bận rộn, hơn nữa, vừa khéo ca sáng ngày hôm nay còn là đến lượt em...” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Đường Gia Nghê tràn đầy lo lắng.

“Đồ ngốc, anh đã bảo trợ lý xin nghỉ giúp em rồi, bệnh viện đã xử lý ổn thỏa, hôm nay em và anh phải đi đến một nơi.” Trên mặt Doãn Trạch Vũ là một sự đắc ý.

Anh đã chuẩn bị tốt dẫn cô đến bên cạnh mình, cho dù là trùng kích từ bên ngoài đến, hoặc cha phản đối, nhưng là về sau có cô bên cạnh nhất định gánh vác vấn đề.

Nhưng ngày hôm nay, anh liền muốn đem người anh muốn cưng chiều nhất này, công khai với nhiều người, nếu yêu cô, sẽ không giấu cô ở trong bóng tối, mà là để cho thế giới nơi anh chấp nhận cô.

Anh không biết là cái gì khiến anh thay đổi cách nghĩ cùng cách làm trước sau như một của anh, cô đảo lộn toàn bộ thế giới của anh, nhưng có cô ở bên người, thế giới của anh, chính là cô.

Đường Gia Nghê thay một bộ thời trang màu be mà anh vì cô tỉ mỉ lựa chọn, nhất thời cùng trang phục y tá cô mặc ngày thường của mình tưởng như hai người. Váy ngắn thời trang màu be được cắt may vừa khít, trang nhã đúng mực và còn phác họa vóc người đến mức tận cùng, nước da cô trắng nõn, kích cỡ ba vòng đúng chuẩn, còn có khí chất thuần khiết của cô, làm cho người ta xem qua khó quên.

Doãn Trạch Vũ ôm cô vào trong lòng, nhìn chăm chăm vào mi cùng với màu mắt hơi nhạt của cô, ở dưới đôi môi hồng của cô là hôn rồi lại hôn.

“Nếu không đi sẽ đến muộn!” Đường Gia Nghê dùng bàn tay ngăn cái miệng của anh lại, ở trong lòng anh giấy dựa nói.

“Được, buổi tối sẽ trừng trị em.” Doãn Trạch Vũ một tay đỡ lấy cô, sau đó ôm eo của cô cùng nhau đi ra ngoài, tài xế đang chờ.

Nhìn thấy cô gái bên cạnh thiếu gia, ông tài xế hơi nhíu mày vì phục vụ Doãn gia nhiều năm, ông biết với hàm ý này là gì, cũng có thể dự liệu tới kế tiếp sẽ xuất hiện một số tình huống.

Những năm qua phụ nữ ở bên cạnh thiếu gia tới tấp lui lui nhiều như vậy, không có một người nào có kết quả tốt, nhưng phụ nữ tới tấp lui lui nhiều như vậy, cũng không có bất kỳ một người nào có thể bước vào nơi ở riêng của thiếu gia, càng không có một người nào được công khai. Trước đó không lâu Lương tiểu thư kia xem như là một trường hợp đặc biệt, nhưng sau này ngay cả thiếu gia an bày cô ấy như thế nào cũng là một điều bí ẩn.

Cô gái này khá may mắn, nhưng là ai biết được kết cục cuối cùng như thế nào? Nhưng cách làm của thiếu gia tất nhiên có nguyên tắc của cậu ấy, ông là một người tới tấp không có quyền can thiệp, ông biết lão gia sẽ xử lý thích đáng.

Xe từ từ lái đến trung tâm thành phố nơi trụ sở chính của tập đoàn Vũ Trụ, Doãn Trạch Vũ đeo mắt kính che mặt ôm lấy Đường Gia Nghê đi vào thang máy riêng.

“Có cảm thấy, ở cùng với anh, em chịu đựng quá nhiều thứ hay không.” Doãn Trạch Vũ nắm tay cô, cô đang nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ thang máy từ từ thu nhỏ lại.

Bởi vì một câu của anh như vậy, Đường Gia Nghê đột nhiên ý thức được chứng sợ độ cao của mình, vội vàng xoay người ôm chặt anh, sợ hãi phía sau cùng mặt đất dần dần mở rộng khoảng cách.

“Ồngốc!” Anh ôm vào bất an của cô, không nói thêm gì.

Theo “Đình” một tiếng, cửa thang máy lập tức mở ra, trên sàn hành lang trơn bóng của lãnh đạo công ty lui tới cảnh tượng vội vã, tất cả đều im lặng gật đầu thăm hỏi với tổng giám đốc, đồng thời rất kính ngạc với cô gái thanh thuần xuất phàm thoát tục bên cạnh tổng giám đốc.

Bóng dáng của Doãn Trạch Vũ vừa mới xuất hiện ở bên ngoài văn phòng sảnh tiếp đãi yên tĩnh thanh lịch, thư ký ngay lập tức xuất hiện và chào đón.

“Tổng giám đốc, đây là tất cả hành trình trong tuần này, đến lúc đó tôi sẽ báo cáo cho anh trước thời hạn lần nữa.” Ngoại hình thư ký đoan trang, toàn thân trên dưới toát lên một khí chất tao nhã.

Cô nói với Doãn Trạch Vũ tình hình gần đây, đôi mắt xinh đẹp lơ đãng rơi ở trên người của Đường Gia Nghê bên cạnh, trong mắt lóe lên một vẻ khinh thường. Mà Đường Gia Nghê không có nhìn thấy, chỉ nhìn xung quanh hết nhìn đông tới nhìn tây, kinh ngạc trước sự trang hoàng độc đáo ở mỗi một chỗ, sảnh tiếp đãi rộng lớn sang trọng mà không mất khí thế.

“Pha cho tôi một tách cà phê.” Doãn Trạch Vũ đẩy cửa đi vào văn phòng kéo theo Đường Gia Nghê vẫn đang ngấm nhìn bốn phía.

So với sảnh tiếp đãi ngoài cửa, văn phòng của Doãn Trạch Vũ lại bày biện có vẻ đơn giản hơn nhiều, nhưng cũng có một phong cách riêng, chỉ riêng tủ đồ cổ hơi nghiêng bên trong thì cũng đủ để cô lưu luyến quên về.

“Em đợi ở trong này, anh đi lấy một số tài liệu.” Doãn Trạch Vũ dùng sức ấn lên trên mặt cô một nụ hôn, liền đi thẳng vào một phòng trong đó.

“Uh‘m.” Đường Gia Nghê ngoan ngoãn gật gật đầu.

Đối với môi trường làm việc của Doãn Trạch Vũ tương đối có hứng thú, cho nên không có đi với anh, cô liền sờ sờ nơi này, chạm chạm nơi kia, muốn một lần đều xem qua tất cả các tác phẩm nghệ thuật trong văn phòng của anh.

Trong lúc cô ngồi ở ghế làm việc của anh xoay tròn rất thoải mái mà chuyển vài vòng về sau, một tiếng kêu sợ hãi khiến cô cuống quýt dừng lại.

Tay cô thư ký bưng tách cà phê nhìn kinh ngạc, quay đầu lại nhìn chung quanh, thấy tổng giám đốc không có ở đây, trên mặt chuyển thành một vẻ mặt khinh bỉ.

“Cô không biết đồ đạc trong phòng làm việc của tổng giám đốc là không thể làm lộn xộn à?” Tuy thanh âm của thư ký không cao, nhưng có một loại bài xích nghiêm trọng, như thể nơi này là thế giới của cô và Doãn Trạch Vũ, không cho phép bất cứ kẻ nào xâm nhập.

“Nhưng, Trạch Vũ bảo tôi đợi ở trong này...” Ở giọng nói và vẻ mặt đều nghiêm khắc của thư ký trước mặt Đường Gia Nghê, nhất thời không có lo lắng, nói chuyện cũng là mềm mỏng.

Theo “Cạch” một tiếng, đặt mạnh tách cà phê ở trên bàn làm việc, Đường Gia Nghê có thể ngửi được mùi cô thư ký không chào đón mình, nhưng lại không biết làm như thế nào.

“Thư ký Lý, sao cô có thể đối với khách của tôi như vậy?” Thanh âm lạnh lùng truyền đến, khiến người ta có loại ớn lạnh tận xương.

Hai người nhìn Doãn Trạch Vũ, đôi mắt đen nghiêm nghị của anh, đang nhìn thư ký, trên mặt đầy vẻ giận dữ.

“Nhưng, cô ấy...” Thư ký chỉ vào Đường Gia Nghê vẻ mặt vô tội vẫn đang ngồi ở ghế làm việc, ở trong trí nhớ của cô, văn phòng này của tổng giám đốc, ngoại trừ cô, vốn không có người thứ hai có thể tùy tiện ra

vào, cho dù có đi vào, cũng không thể tùy tiện đụng chạm đồ đạc bừa bãi, mà Đường Gia Nghê lại ngồi ở ghế làm việc tự tìm niềm vui, thực sự là quá cần quý.

“Xin lỗi với cô ấy.” Trong giọng nói của Doãn Trạch Vũ có một loại khí thế không cho phép cưỡng lại.

“Vội... xin lỗi.” Khuất phục ở khí thế của tổng giám đốc, mặc dù thư ký không cam lòng nhưng vẫn biết điều mà cúi đầu.

“Không cần không cần! Điều là hiểu lầm...” Đường Gia Nghê vội vàng xoa dịu bầu không khí, nhưng vẫn ăn một cái ánh mắt hung hăng của thư ký.

“Đây là nơi của tôi, cô ấy muốn ra sao thì ra sao, chỉ cần cô ấy vui, thu hồi cà phê của cô, không có dặn dò của tôi không cần đi vào!” Doãn Trạch Vũ nhìn tách cà phê vấy ra một ít ở mặt bàn, lạnh lùng nói.

“Vâng.” Thư ký nhẹ giọng đáp, bưng lên cà phê xoay người rút lui.

“Về sau đối với cô ấy, thu hồi vô lễ của cô.”

Giọng nói của Doãn Trạch Vũ ở phía sau chậm rãi truyền đến, làm ối cô đau xót. Vừa qua tổng tài rất tán thành năng lực của cô, cho nên ý vào tổng tài ngầm đồng ý, cô cho rằng mình ở trong mắt tổng tài hẳn là không giống người thường, nhưng hôm nay anh ta mang đến cô gái này, vị trí ở trong lòng anh ta rõ ràng là cao hơn nhiều so với chính mình.

Tổng tài đối với cô ấy lại để tâm như vậy, thư ký càng nghĩ càng giận. Trong những năm qua nghiêm cẩn hoàn thành trách nhiệm, leo lên đến chức vị thư ký tổng tài, cùng công ty của tổng giám đốc tương đối sớm chiều, cô đối với anh không chỉ là ngưỡng mộ, còn có một tình yêu sâu sắc, cô đây tự mình là người vợ hiền của anh, nhưng, giờ phút này thân phận của cô, đã bị người phụ nữ trong đó cướp đi rồi.

Nhìn về phía cánh cửa kia, lòng cao ngạo của cô tràn đầy ghen tỵ.

10. Chương 10

Mà bên trong cánh cửa văn phòng, Doãn Trạch Vũ đang ngồi ở trước mặt Đường Gia Nghê, im lặng không nói nhìn cô.

Dường như cô vĩnh viễn không có khả năng tự bảo vệ mình, cho dù là bạn trai bắt cả hai tay của cô, hay là kẻ thứ ba, hoặc là thúy vừa gặp, tất cả mọi người đều có thể bắt nạt cô, anh thực sự hoài nghi ở trong bệnh viện, có phải những bệnh nhân có thái độ tồi tệ cũng đối với cô như thế hay không.

Đường Gia Nghê không lên tiếng, còn đang trách anh quá hà khắc với thư ký, mặc dù là anh ra mặt vì mình.

Nhưng vài phút im lặng thế này, cô đã muốn phá vỡ cục diện bế tắc này, bầu không khí này cô không thích.

“Đừng tức giận.” Cô vươn tay kéo kéo bàn tay to anh đặt ở trên đầu gối, cúi thấp đầu.

Kỳ thực Doãn Trạch Vũ vẫn không có tức giận, chỉ là đang suy nghĩ một số vấn đề, nhưng động tác cô lôi kéo tay anh, làm cho anh cảm thấy rất thú vị, cho nên, anh quyết định giả vờ tức giận, giữ im lặng.

“Này...” Cô mềm mỏng kéo dài giọng, mang theo một hàm ý làm nũng, bộ dáng ngây thơ đáng yêu.

“Đừng tức giận nữa.” Cô đứng dậy ôm anh từ phía sau, cũng ghé vào lỗ tai anh thổi hơi.

Doãn Trạch Vũ cảm nhận được hai luồng mềm mại trước ngực cô, kéo cô vào trong lòng mình.

Đột nhiên xuất hiện lực độ khiến Đường Gia Nghê khẽ kêu một tiếng, cô đã ngồi ở trên bắp đùi anh, tay nhỏ bé bầu vú ở trước ngực anh, túm lấy vạt áo trước cổ áo sơ mi của anh.

Mùi trên người thuộc về nhau tràn ngập xoang mũi lẫn nhau, trên mặt cô một hồi kiều chất, anh từ từ cúi đầu ngậm lên môi của cô, tứ phía tràn ngập cảm giác ngọt ngào, bàn tay to của anh từng chút một thăm dò vào dưới vạt váy của cô, dọc theo đùi trơn trượt của cô dời lên trên.

Mặc dù chỉ có hai riêng người, Đường Gia Nghê vẫn ngượng ngùng, cách vãi vấy để lại bàn tay to của anh để ngăn lại vuốt ve cùng di chuyển của anh.

Nhưng vẫn không thể khống chế được bàn tay to của anh di chuyển, chuyển qua bụng phẳng lì của cô, cũng thăm dò vào trong áo lót của cô dừng ở một bên trên ngực cô...

...

Đường Gia Nghê cúi đầu sửa sang lại quần áo xốc xếch của mình xong, dựa vào mép bàn làm việc nhẹ nhàng mà chỉnh sửa tóc một chút, bóng lưng hướng về phía trước cửa sổ sát sàn.

“Em đi pha cho anh tách cà phê.”

“Uh‘m.” Chờ cho bóng dáng xinh đẹp biến mất ở ngưỡng cửa, cuối cùng anh thả lỏng cơ thể căng thẳng.

Đường Gia Nghê không dám nhìn vào sắc mặt khó chịu của thư ký ngồi ở trước bàn làm việc, chỉ bước nhanh đến hành lang ngoài cửa.

Cô thật không ngờ, thời gian ngắn như vậy, cô lại trở thành đối tượng nghị luận âm ỉ của cả tòa cao ốc văn phòng.

Đi bộ ở hành lang yên tĩnh, trong tay cầm cái cốc không của Doãn Trạch Vũ, thỉnh thoảng cô nhận lấy ánh mắt nghi ngờ chung quanh, đi vào một gian phòng nghỉ tương đối vắng vẻ cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Cô đặt cái cốc ở dưới bình nước, pha tách cà phê, đột nhiên nghe được phía sau truyền đến tiếng cánh cửa bị khóa lại, nhất thời một luồng dự cảm chẳng lành ập vào lòng.

“Có ai không? Mở cửa giúp tôi!” Cô liên tục vỗ vài cái lên cửa, bên ngoài cũng không có ai đáp lại.

Nhìn tách cà phê trên mặt bàn tỏa ra hơi khói lượn lờ, cô bắt đầu dĩ cười một tiếng, lúc này, hẳn là lúc vô cùng bận rộn ở trong bệnh viện, nhưng cô lại ở trong phòng nghỉ của tập đoàn to lớn này, bị mắc kẹt cùng với một tách cà phê.

Mà bên trong văn phòng, Doãn Trạch Vũ đang nghiêm cẩn thẩm duyệt một số hợp đồng... Một khi tập trung tinh thần vào công việc, anh có thể gác lại hết thấy không để ý tới, nhiều năm trôi qua đây đã thành thói quen, mỗi một điều khoản hợp đồng anh đều sẽ đọc cẩn thận một lần, bất kỳ sơ hở nào cũng không thoát khỏi phân tích tỉ mỉ của anh.

Lúc anh nghiêm cẩn xem xong hợp đồng, đồng hồ đã chỉ hơn mười hai giờ, anh mới ý thức được Đường Gia Nghê vẫn chưa quay về.

“Chết tiệt!” Trước tiên anh chỉ đoán rằng có lẽ cô bị lạc đường rồi.

Căn lầu này diện tích rộng lớn, ngay cả người làm việc ở đây trong nhiều năm, cũng sẽ có phát sinh tình huống đi nhầm hướng, nhưng anh không ngờ rằng là có người khóa trái cô ở trong phòng nghỉ, hơn nữa bởi vì cố ý trốn tránh những ánh mắt nghi ngờ ấy, cô cũng đi đến một phòng nghỉ vắng vẻ xavăn phòng của tổng giám đốc nhất.

Một cú điện thoại của Doãn Trạch Vũ, gần như kinh động cả tòa lầu rộng lớn, tất cả nhân viên an ninh đều nhanh chóng điều phối và phân nhóm nhỏ tiến hành tìm kiếm ở các tầng lầu, còn lại điều tra giám sát bằng ghi hình.

“Tổng giám đốc, tôi nhìn thấy cô ấy cầm cốc nước đi qua bên này, có lẽ là lúc mười giờ sáng.” Có mấy người đã gặp qua Đường Gia Nghê chen lấn tiến đến để cung cấp manh mối.

“Nhưng, đều đã cho tìm khắp phòng nghỉ bên này rồi...” Doãn Trạch Vũ nghi ngờ anh lạnh lùng nhíu mày.

Ngày thường đối với tổng giám đốc này là chỉ có thể nhìn từ xa, nhưng vào lúc này tiếp cận nhìn về mặt lãnh khốc của anh ta, còn có khuôn mặt lo lắng, thậm chí may mắn đối thoại với anh ta, mọi người đều chìm đắm trong khí chất lạnh lùng của người đàn ông thành công này không cách nào tự thoát khỏi.

Thấy anh để tâm với một người phụ nữ như vậy, điều này vượt qua lời đồn mà trên tạp chí nhận xét rầm rộ về lễ đính hôn trước đó không lâu, rốt cuộc bọn họ mới thấy một mặt chân thực của tổng giám đốc lãnh khốc bọn họ, rất nhiều lời đồn tự sụp đổ.

“Ở cuối hành lang này, còn có một phòng nghỉ, không biết Đường tiểu thư có ở bên trong hay không?” Có người nhớ tới gian phòng nghỉ từ người đến này.

Doãn Trạch Vũ không nói hai lời bước đi về phía gian phòng nghỉ đó, đến cửa, anh dùng lực gõ vài cái lên cửa, nghe được Đường Gia Nghê đáp lời, liền bảo cô tránh ra một chút, sốt ruột anh cũng không có nhìn thấy khóa, liền một cước đá văng cánh cửa.

“Gia Nghê!” Anh không quan tâm đến đám người theo đuôi vây xem, ôm hình nhân khiến lòng anh nóng như lửa đốt ở trước mặt vào trong lòng, “Đồ ngốc, anh suýt lo lắng gần chết!” Anh không chút nào che dấu cảm xúc của mình.

“Hu... Em gọi rất lâu, cũng không có ai đáp lại, chonên lẳng lặng ở chỗ này chờ, em biết anh nhất định sẽ đến tìm em.” Cô ngẩng đầu lên, vẻ mặt ủy khuất, sau đó vẻ mặt kinh ngạc mà nhìn về phía đám người kinh ngạc không thôi ở phía sau anh.

“Bọn họ...” Trên mặt cô nổi lên hai quệt phi hồng.

“Tổng giám đốc vì cô, suýt hủy đi tòa lầu này!” Một nhân viên quản lý bên cạnh nhẹ giọng nói.

“Mọi người trở về làm việc đi.” Doãn Trạch Vũ sơ tán đám người, sau đó quay người lại ôm chặt Đường Gia Nghê, nhìn về phía trần nhà thở ra một hơi thật dài.

Nếu như đánh mất cô, anh thực sự không biết nên làm thế nào cho phải, ở trong cuộc đời ba mươi mốt tuổi của anh, rốt cuộc xuất hiện một người anh thành tâm sẵn lòng bảo vệ, coi cô như mạng của mình.

Doãn Trạch Vũ ôm lấy cô đi đến nhà ăn công ty, sau khi kéo ra một cái ghế cho cô để cho cô ngồi xong, ngồi xuống ở trước mặt cô.

Lần đầu tiên anh cảm giác cuộc sống là ấm áp như vậy, có thể ngồi ở bên cạnh người mình yêu, chọn tất cả đều là thức ăn cô thích nhất.

Nhìn bộ dáng chán ăn của cô, Doãn Trạch Vũ gần như muốn động thủ đem thức ăn ngon này đến trong miệng cô, anh biết mình sẽ làm húc cô, nhưng ngay cả thân bất do kỷ cũng muốn đối tốt với cô, cứng chịu cô.

“Trạch Vũ, sao trễ như vậy mới đi tìm em?” Mặc dù một chút Đường Gia Nghê cũng không thèm để ý bị nhốt, nhưng mà trễ như vậy anh mới đến giải cứu cô, cô cảm thấy vô cùng nghi hoặc.

“Anh... Anh xin lỗi, bởi vì anh quá tập trung tinh thần vào công việc, cho nên...” Anh đặt đĩa ở trên cái đĩa, bưng lên nước đá uống một thớp, “Em sẽ không trách anh chứ!”

Không biết bắt đầu từ lúc nào, anh đã bắt đầu để ý đến ấn tượng của mình trong lòng cô, anh đối tốt với cô, không hề giở trò xấu với cô, ngay cả trò đùa quái đản cũng không cho phép, lại càng không muốn đề cập đến những người phụ nữ anh qua lại lúc lạnh lúc nóng, lúc gần lúc xa.

Bởi vì bất kỳ một ánh mắt thất vọng, bất kỳ một sự kinh sợ run rẩy, bất kỳ một tâm tình bi thương của cô, đều sẽ làm chấn động nội tâm của anh, khiến cho tim của anh cùng một lúc thất vọng theo, cùng sợ hãi, cùng đau lòng.

Cùng chiều cùng che chở đối với một người khác như vậy, là chưa từng có trải qua trong cuộc đời của anh. Anh rất khẳng định, cô tỏa sáng như một tia nắng mặt trời đi vào trong cuộc sống nội tâm u ám của anh, trái tim của anh cố hấp thu phần ấm áp này, cũng nương tựa vào trên phần ấm áp này.

Nếu như nói đó là một liều thuốc độc tinh thần, không bằng nói là thuốc hay cứu chữa lạnh lùng của anh, để cho anh hiểu được ngoại trừ lợi ích và quyền lực, trên thế giới có một loại thuần khiết và hạnh phúc, là tất cả tiền bạc cũng không mua được.

Đó là một sự ấm áp chỉ có con người mới có thể mang lại hạnh phúc, thuộc về món quà vô tư nhất của cuộc sống, trong sinh mệnh của anh trải qua những người đó, chưa bao giờ từng làm cho anh vui tai vui mắt như vậy.

“Anh quá ngốc, làm sao em có thể trách anh?” Đường Gia Nghê cười díp mắt, hai bên cánh mũi nhăn nhăn, để lộ hàm răng trắng, còn vươn ra một tay bóp chóp mũi của anh.

Động tác thân thiết như thế, đương nhiên sẽ rơi vào trong mắt lãnh đạo công ty ở xung quanh, chẳng qua là ở trước mặt của cô, Doãn Trạch Vũ không muốn duy trì hình ảnh lãnh đạo ấy nữa.

“Gia Nghê, tuần sau anh phải bay một chuyến đến New York, em có muốn xin nghỉ theo anh đi một chuyến hay không?” Anh giọng điệu bần bạc, ngay cả cường thế của thời gian qua cũng đã thu hồi, bởi vì tôn trọng cách nghĩ cùng ý kiến của cô, đã vô tình trở thành một phần hiểu biết của anh.

“Có lẽ em trở về bệnh viện đi làm tốt hơn.” Cô ngậm ổng hút nước trái cây, thức ăn ngon đầy bàn cô đều đã ném mấy lần, vẻ mặt hài lòng.

“Tại sao không muốn đi với anh?” Doãn Trạch Vũ bắt lấy cổ tay mềm mại của cô, suy nghĩ đến một mình cô ở lại, cảm giác trống vắng liền xâm nhập vào trong lòng anh, và giọng nói cũng trở nên lạnh như băng.

“Đi theo anh chỉ biết làm cho anh thêm phiền toái, cho nên em vẫn là ở nhà chờ anh thôi.” Đường Gia Nghê không chút để ý cầm lấy thìa chuẩn bị ăn món điểm tâm ngọt, một bộ dáng không chịu để tâm làm cho anh cực kỳ không biết làm thế nào.

Tuy nhiên, ở nhà chờ anh... Là một câu nói rất ngọt ngào, nhìn cô không chút để ý, bộ dáng vui vẻ ăn món điểm tâm ngọt, anh thật muốn ôm cô vào trong ngực hôn một cái.

Anh ao ước có một mái nhà, có người nhà quan tâm anh, mà cô thỏa mãn ao ước của anh.

“Nhưng nếu chúng ta quá nhớ đối phương, làm sao bây giờ?” Doãn Trạch Vũ nhìn vào mắt cô, anh muốn cô cho anh một câu trả lời thỏa đáng nhất, để cho anh an tâm, một mình cô sẽ rất tốt.

“Nếu rất nhớ, chúng ta gọi điện thoại.” Cô mỉm cười.

Anh làm sao không biết, vào lúc nhớ cô, trước tiên sẽ muốn nghe được giọng nói của cô, trong lòng anh, đã được lấp đầy bằng tình yêu của cô, thậm chí còn yêu cô sâu sắc hơn bản thân mình.

Doãn Trạch Vũ lặng lẽ nở nụ cười, quá khứ tổn thương không ích phụ nữ, giờ phút này cuối cùng anh cũng hiểu cảm giác bước đi trên băng mỏng, hóa ra... Anh cũng sợ mình được ăn cả ngã về không, thua cả ván bài, ngay cả như vậy, lại khẳng khái làm theo ý mình, không tiếc mọi thứ cưng chiều cô.

Mắt thấy anh bước lên chuyến bay bay vào trời cao, trong lòng Đường Gia Nghê là trùng trùng cảm giác mất mát, có lẽ là quen nếp cưng chiều của anh, anh rời đi khiến cô khó chịu không lý do hồi lâu.

Đầu ngón tay lướt qua cửa sổ thủy tinh từ airport departure terminal rơi xuống đất, thỉnh thoảng cô lại nhìn về phía chân trời, người yêu của cô, cứ như vậy biến mất ở chân trời bát ngát, mặc dù có ngày quay lại, nhưng trong lúc chờ đợi anh trở về, một mình cô phải chịu cô quạnh.

Chỉ là cô thật không ngờ, cô phải thừa nhận, xa không chỉ những thứ này, hiện tại trước mặt cô, là một khuôn mặt đã từng có gặp qua một lần.

Ông trình trọng gật đầu với cô, vài phút sau đó, bệnh đã mất đối mặt ngồi ở trong phòng ăn của sân bay.

“Doãn tiên sinh, xin chào.” Ngồi ở trước mặt Doãn Chí Hân, sau lưng Đường Gia Nghê lại thấy lạnh cả người, hóa ra lạnh lùng trên người của Doãn Trạch Vũ, cùng cha của anh là giống hệt nhau.

“Đường tiểu thư, lần này tìm cô, hơn nữa tìm cô là lúc Trạch Vũ đang đi công tác, tin rằng cô thông minh như vậy, sẽ hiểu vì sao tôi đến đây.”

Đường Gia Nghê biết, tất cả tiểu thuyết ngôn tình và phim thần tượng đều sẽ có một cảnh như vậy, cô chỉ im lặng không nói, cô không thích đoán, đối với chuyện gì cũng là nghiêm túc và kiên trì, tất cả đây đều là bản tính vui vẻ thời gian qua của cô.

“Đường tiểu thư là người hiểu chuyện, tôi đây sẽ không vòng vo mà nói thẳng, tôi không muốn cô ở bên cạnh Trạch Vũ.”

“Tại sao?” Cô cười khẽ, “Là ý của Trạch Vũ sao?”

Mặc dù cảm nhận được cưng chiều của anh, nhưng cũng sẽ không thể lúc nào cũng hưởng thụ mà không sợ mất đi, đó là mỗi một sự bất an của những người có ở trong tình ái, sợ rằng có một ngày nào đó sẽ bị mất đi.

“Không, đương nhiên không phải là ý của nó, mà là sứ mạng cuộc sống của nó, trách nhiệm của nó, khiến nó không thể làm theo cảm tính.”

“Nhưng, anh ấy muốn ở bên cháu.” Cô nhếch môi.

“Cô hiểu sao? Biểu hiện ra hòa nhã, điều kiện là không thể nhu với mọi cả đời, điều kiện trước tiên là, cuộc đời của nó do cái gì mà tạo thành, nó nhất định phải lấy phương thức thế nào để hoàn thành cuộc đời của nó. Cũng giống như sự xuất hiện của cô, cho nó một cảm giác mới mẻ, nhưng mà cảm giác mới mẻ qua đi, có lẽ nó sẽ lạnh nhạt với cô, sau đó khoát khỏi cuộc sống của cô, con trai của tôi tôi quá rõ, thực sự nó không thể ở bên cô.” Doãn Chí Hân nhấp một ngụm trà, liếc xéo cô một cái.

“Bác thân là cha, không muốn để cho con trai bác được trải qua hạnh phúc sao?” Câu nói của Đường Gia Nghiê làm cho ông suyt nữa phun ra ngụm trà.

“Hạnh phúc? Cuộc đời của chúng tôi, là không nói đến vui vẻ hạnh phúc gì đó, chỉ biết nghĩ đến lợi ích và quyền lực, hạnh phúc có thể cho cô cơ áo không lo, quyền cao chức trọng không? Tôi nghĩ câu trả lời là không.” Doãn Chí Hân khinh thường nói.

“Cháu cho rằng mỗi người nên tìm kiếm hạnh phúc, mà nỗ lực tạo ra vật chất, cũng là để cho cuộc sống của người nhà tốt hơn, chứ không phải là phải cướp đoạt đi hạnh phúc để đạt được vật chất mong muốn. Mặc dù Trạch Vũ có trách nhiệm vốn có của mình, nhưng cháu vẫn cảm thấy anh ấy cần được sống hạnh phúc, bác là cha anh ấy, bác càng không thể cướp đoạt đi quyền theo đuổi hạnh phúc của anh ấy, không nên kiểm soát cuộc đời của anh ấy, chỉ vì thỏa mãn dục vọng của một mình bác, để cho người nhà bác mất đi hạnh phúc, thực sự rất ích kỷ.”

“Cô là đang dạy dỗ tôi sao?” Mặt Doãn Chí Hân lộ rõ vẻ giận dữ.

11. Chương 11

“Bác cho rằng cháu là đang dạy dỗ bác sao?” Đường Gia Nghiê cau mày, đây chẳng qua là một cái nguyên tắc rất đơn giản trong cuộc sống của cô, tâm tình vui vẻ là quan trọng nhất.

“Vì vậy, Đường tiểu thư là không dự định rời khỏi nó rồi đúng không?” Doãn Chí Hân không biết nguyên tắc vui vẻ của cô, niềm tin ở trong cuộc sống của ông, quyền lợi luôn luôn đi đầu.

“Cháu sẽ không rời bỏ anh ấy, trừ phi có một ngày... Anh ấy không yêu cháu nữa.” Đường Gia Nghiê nắm chặt nắm tay, rõ ràng trong giọng nói lộ ra vài phần vô lực, chuyện sau này, hiện thực tràn đầy biến số, làm sao cô có thể hoàn toàn nắm giữ?

“Nếu cô không nghe cảnh cáo của tôi, tất cả hậu quả sau này tự mình chịu trách nhiệm.” Doãn Chí Hân đứng lên, không vui rời đi.

Nhìn bóng lưng Doãn Chí Hân rời đi, Đường Gia Nghiê xui xẻo ở trên ghế.

Cô không sợ ông sẽ dùng thủ đoạn thế nào bắt buộc cô rời đi, nhưng có thể bảo vệ một ngày ở bên người Doãn Trạch Vũ, thì cô sẽ không từ bỏ, cô biết tình yêu cô dành cho anh cũng chẳng phải cậy mạnh, hơn nữa được anh cưng chiều, cô không nỡ rời đi.

Công việc ở bệnh viện bận rộn mà phong phú, mỗi ngày cô xong việc, đều sẽ cùng Doãn Trạch Vũ cách xa trùng dương gọi điện thoại, nhốt tận xương tủy, nhưng bởi vì cái dạng nhớ thương cùng khoảng cách này, làm cho trái tim hai bên kéo lại càng gần hơn.

Doãn Trạch Vũ ở New York phải đối mặt với rất nhiều cuộc giao dịch đàm phán, còn có ứng phó với đủ loại kỳ hóa thị trường, chỉ là cùng trải qua bất đồng, bận rộn rất nhiều, trước tiên anh có thể tìm cô nói chuyện, trong lòng có ký thác ảm áp, bận rộn nữa mệt mỏi nữa, trong lòng anh vẫn cảm thấy tràn đầy hạnh phúc sâu sắc.

Tham dự một bữa tiệc rượu trở về khách sạn vào buổi tối, Doãn Trạch Vũ gỡ bỏ caravat, liền ngồi ở trên sofa mềm mại bấm điện thoại đường dài trong nước, anh không thể chờ đợi được muốn biết tiểu bảo bối của anh giờ phút này đang làm những gì, mặc dù cái thời gian sai lệch đáng chết kia làm cho anh không đành lòng đi quấy rầy giấc ngủ của cô.

Nhưng mà khiến cho anh thất vọng chính là, di động của cô liên tục ở trạng thái không có người nào nghe, anh kiên nhẫn, một lần lại một lần bấm phím gọi. Anh suy nghĩ nhiều tại ngay sau một chiếc điện thoại được kết nối, nghe được giọng nói dịu dàng của cô, để giải trừ nỗi khổ tưởng nhớ của anh.

Trong khoảng thời gian ngắn anh có chút mờ mờ không biết phải làm sao, nhưng mà anh càng không ngừng gọi điện thoại với và tìm cô, cuối cùng lúc bấm gọi một lần nữa, trong điện thoại lại truyền đến thanh âm số điện thoại gọi đã tắt máy.

Anh biết nhất định đã xảy ra chuyện, nhưng cô không trả lời, khiến lửa giận trong lòng anh bùng cháy, cùng với “bốp” một tiếng, di động mới tinh kia đã bị anh ném vỡ.

Mấy ngày sau, Doãn Trạch Vũ nhanh chóng xử lý hoàn tất tất cả công việc trên tay, liền đáp chuyến bay trở về nước.

Sương mù ngoài cửa sổ vẫn chưa tan đi, trong không khí có luồng cảm giác mát lạnh, Doãn Trạch Vũ ngồi ở trên xe tiến về phía bệnh viện. Nắm chặt chiếc nhẫn trong tay, khóe miệng có một độ cong không dễ dàng phát giác.

Không nghĩ tới mới qua năm giờ, ở trước khi trời hừng sáng báo chí đã đưa tin tức anh về nước truyền tới người đều biết. Kế tiếp, anh sẽ công khai quan hệ với Đường Gia Nghê, sau đó dùng chiếc nhẫn này tha thiết lồng vào ngón áp út của cô, mất đi cảm giác bất an của cô, một khắc anh cũng không muốn chịu đựng.

Chẳng qua là khi nhìn thấy Đường Gia Nghê, anh muốn làm rõ ràng trước, mấy ngày này ở giữa hai người rốt cuộc xảy ra nhầm lẫn gì.

Cô lại không nói tiếng nào lạnh nhạt với anh, từ lúc cô tắt máy, đã nhiều ngày trôi qua, và từng phút từng giây anh đều là nhớ tận xương tủy.

Chưa bao giờ có bất kỳ một người con gái nào có thể chiếm giữ tất cả suy nghĩ của anh, rốt cuộc anh lĩnh ngộ sâu sắc dụng tâm lương khổ của cha, có tình đều một mối, anh gặp phải cô, nhất định không thể quay trở lại quá khứ không vương bận nữa, nhất định bị cô ràng buộc. Anh không biết làm thế nào để không chế nỗi nhớ đối với mẹ, có lẽ giữa họ không có tình yêu, nhưng mà anh khác, bởi vì anh đối với Đường Gia Nghê, là yêu.

Từ cùng cô cùng tìm đập thành thịch đến từng phút từng chút chung sống, đã rơi thật sâu ở sâu trong nội tâm của anh, quyến luyến đối với tình thương của mẹ, khát vọng đối với tình thân, cô có thể cho anh, chính là bởi vì tình yêu cô cho anh mà người khác không thể nào cho, cho nên anh đối với cô yêu đến sâu sắc như vậy, vào tâm vào phổi, thậm chí không tiếc làm hư cô.

Nhưng tuyệt đối không nghĩ đến, rốt cuộc khi nhìn thấy người anh nhớ thương, thì lại là một cảnh khiến cho anh nổi trận lôi đình.

Ánh nắng ban mai xóa đi sương mù trên cỏ, rốt cuộc Doãn Trạch Vũ nhìn thấy người trong lòng, trên mặt cô quét nụ cười có thể hòa tan băng tuyết, làm quét sạch mây mù trong lòng anh, anh bước ra bước chân, đi về phía ánh mặt trời trút xuống cỏ xanh, đi về phía cửa cô.

Cô nhất định là bận rộn công việc để quên anh ở sau đầu, anh phải bắt được cô hung hăng đánh cái mông của cô, lại dùng sức hôn cô một cái, tốt nhất hôn đến cô chu cái miệng nhỏ nhắn đầu óc choáng váng.

Nhưng khi anh đến gần, nụ cười trên mặt anh khó mà dập tắt rất nhanh cứng lại, tay nắm chiếc nhẫn cũng hơi run run.

Anh thấy được Đoạn Minh, Đoạn Minh ngồi ở trên xe lăn.

Đoạn Minh nhận được hết lòng chăm sóc như anh trong quá khứ vậy, không, có lẽ là hết lòng chăm sóc nhiều hơn anh, bởi vì bọn họ đã từng là người yêu, cho dù có phần bội, nhưng không loại trừ khả năng tình yêu trở lại, cho dù là miễn cưỡng nhất anh chịu đựng một khả năng.

Ánh mặt trời chói chang đến anh hoa mắt, một cái nhàn nhàn một cái nụ cười của cô, đều là nhìn về phía xe lăn của Đoàn Minh, mà đối với anh từ từ tiến gần, cô hoàn toàn không có phát hiện.

Gang tắc, nụ cười của cô không phải vì anh, nhưng một nụ cười nở rộ như thế, làm cho anh không đành lòng quấy rầy.

Bọn họ hợp lại rồi sao? Phải chăng mình không nên quấy rầy... Doãn Trạch Vũ từ từ dừng bước, dự định quay đầu.

Đối với tình yêu anh luôn luôn có ham muốn chiếm hữu rất mạnh, thậm chí có một mặt độ lượng như thế, Doãn Trạch Vũ buồn cười chomình! Nhưng mà trên mặt cô tràn đầy chính là nụ cười, là nụ cười anh thích.

Làm thế nào anh nhần tâm đi quấy rầy? Lại làm thế nào cam lòng đi từ bỏ? Khiến cô khó xử, khiến cô đau lòng, vốn là không phải là dự tính ban đầu của anh, nếu như cô vui vẻ, yêu không phải là mình cấp cho, thực sự quan trọng như vậy sao? Anh mỉm cười cay đắng.

Nhưng mà Đoàn Minh đã từng phản bội cô, anh không dám loại trừ khả năng Đoàn Minh lại tổn thương cô lần nữa.

Nếu như không nhận được chính miệng Đoàn Minh cam đoan, thì anh không thể từ bỏ, anh muốn Đoàn Minh cam đoan một đời một kiếp chuyên tâm với cô.

Nhưng vào lúc anh nắm chặt quả đấm đến gần bọn họ, anh đọc được sự căm phẫn trong đôi mắt của Đường Gia Nghê khi nhìn thấy anh.

“Anh còn tới làm cái gì?” Cô như là rất tức giận.

“Anh đến thăm em, nhưng mà anh lại thấy được không nên nhìn thấy.” Doãn Trạch Vũ thả nhần lại vào trong túi, hai tay chọc vào túi về mặt lại ương ngạnh, chỉ có đáy mắt quét qua thương cảm, không ai nhìn thấu.

“Cái gì là không nên nhìn thấy?” Đường Gia Nghê nghiêng mặt nhìn vào anh, chờ một câu trả lời của anh.

Doãn Trạch Vũ không có lên tiếng, chỉ nhìn chăm chăm hai mắt trong suốt của Đường Gia Nghê hồi lâu, anh rất muốn hành động tùy ý, lúc cô trở về trong lòng của mình, anh rất muốn làm như cái gì cũng không có nhìn thấy, không để cho nguyện vọng mình tan vỡ, nhưng mà ánh mắt cô nhìn anh có một chút tức giận, giọng điệu cô chất vấn anh phủ nhận tất cả quá khứ tốt đẹp của anh đối với cô.

Thật giống như là, cá nhân anh làm được nhiều hơn nữa, cho dù làm được, đối với cô mà nói đều là dư thừa.

“Tôi mặc kệ giữa các người phải chăng hòa thuận như lúc ban đầu, tôi cũng bất kể có hiểu lầm thế nào, tôi đều không quan tâm, tôi chỉ là muốn anh, cho tôi một câu trả lời.” Đầu ngón tay của anh chỉ vào Đoàn Minh.

“Anh muốn câu trả lời gì? Cái gì tôi cũng không có, tất cả đều là nhờ anh ban tặng!” Trong mắt Đoàn Minh như là toát ra ngọn lửa.

Trên mặt Doãn Trạch Vũ có một biểu cảm không rõ ràng, anh mở ra hai tay, bởi vì anh chưa từng có làm bất cứ cái gì, khiến Đoàn Minh căm thù anh sâu sắc như vậy.

“Tôi không hiểu lời nói của anh.” Anh lạnh lùng nhìn Đoàn Minh một cái.

“Nếu như không phải là anh không từ thủ đoạn, kết cục của tôi sẽ thảm như vậy?” Đoàn Minh cực kỳ tức giận nhìn anh.

“Cái gọi là kết cục của anh, cùng tôi không có một chút liên quan, tôi chỉ muốn cảnh cáo anh, anh đã có thể đoạt lại lòng của cô ấy, thì đối tốt với cô ấy, đừng để cho tôi lại nhìn thấy anh phản bội cô ấy, nếu không, tôi sẽ cho anh kết cục, thảm hại hơn!” Doãn Trạch Vũ nhìn hai chân Đoàn Minh bọc thạch cao ngồi ở trên xe lăn, lạnh lùng nói.

“Anh dám?” Đường Gia Nghê đi tới trước mặt của anh, trên mặt tràn đầy vẻ giận dữ.

Đôi mắt của Doãn Trạch Vũ như một hồ sâu nhìn Đường Gia Nghê, vì cô xem nhẹ chính mình nói ra điều kiện tiên quyết rất là không vui, “Nếu như anh ta dám phản bội em nữa, không có gì anh không làm được!”

“Nếu như anh làm tổn thương anh ấy, tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho anh!” Nhớ lại ban đầu ở sân bay cha anh phủ nhận với cô, sau đó là Đoàn Minh nằm viện nói với cô hành động việc làm của Doãn Trạch Vũ, cô đau lòng nước mắt trào ra hốc mắt.

Nếu như anh vì ở cùng một chỗ với cô, vì giúp cô thở một hơi, mà nhất định phải dùng thủ đoạn tổn thương người khác, thì cô sẽ lựa chọn rời khỏi anh.

“Lẽ nào ở trong mắt em, anh chính là một người hèn hạ như vậy?” Doãn Trạch Vũ nhìn nước mắt của cô tuôn ra hốc mắt, mặc dù đau lòng, nhưng khó mà ách chế tức giận bởi vì sự hiểu lầm của cô đối với anh.

Đường Gia Nghê nâng lên hai mắt nhìn chằm chằm mặt của anh, “Đúng, anh chính là người như vậy, tôi chán ghét anh.”

“Anh đối tốt với em, một chút em cũng không có cảm nhận được sao?” Trong mắt anh lóe lên cơn đau rất, vươn tay ra muốn lau đi nước mắt trên má cho cô, lại bị cô một tay đẩy ra.

“Hoàn toàn không có cảm nhận được, nếu như đối tốt với một người, điều kiện tiên quyết là để làm tổn thương người khác, anh không cảm thấy yêu như vậy không đơn thuần sao?” Giọng điệu của cô quật cường không có chút xíu mềm yếu.

Nói ra những lời này, Đường Gia Nghê không có một chút do dự, cũng không có một chút đấu tranh, nhưng mà đây không có nghĩa là cô không đau lòng, sao anh có thể dùng cách như vậy...

Cả trái tim sớm đã chấp nhận anh, nhận định anh, nhưng khi cô nhìn thấy Đoàn Minh cả người là máu được đưa vào bệnh viện, hơn nữa hết thấy đều là vị bạn trai của cô một tay tạo thành, trong đầu cô ông ông vang lên, tâm giống như bị vết sạch, cô biết Doãn Trạch Vũ luôn luôn muốn vì cô thở một hơi, nhưng cô thật không ngờ anh thực sự không từ một thủ đoạn nào như vậy.

“Gia Nghê, em thực sự quá lương thiện... Nhưng mà lương thiện của em, có thể thêm chút sáng suốt được không, mà quang với một số người xấu xa, luôn luôn bị một số người xấu rắp tâm lợi dụng, cuối cùng bị thương chỉ sẽ là chính em...”

“Tôi không cần anh dạy, chỉ cần tôi không phải là một người tùy tiện làm tổn thương người khác thì tốt rồi!” Đường Gia Nghê bịt tai lại không muốn nghe lời anh nói.

Doãn Trạch Vũ không muốn để cho cô cảm thấy chán ghét ác cảm nữa, anh đi đến trước mặt Đoàn Minh nhìn diễn trò bên cạnh, ngồi xổm trước mặt của anh ta, “Tổn thương cô ấy, một lần là đủ rồi, chỉ lần này thôi.”

“Anh đi đi!” Đường Gia Nghê đẩy anh ra che ở trước mặt Đoàn Minh, lực độ quá mạnh làm cho anh ngã ngồi ở trên thảm cỏ.

Doãn Trạch Vũ đứng dậy, mỉm cười gật đầu, sau đó lại bắt đầu đi lắc đầu, có lẽ Đường Gia Nghê vẫn còn thương anh, chẳng qua là giờ phút này Đoàn Minh là bên yếu thế, cho nên cô đứng về phía của anh ta.

Anh nắm chặt nắm đấm, xoay người bước nhanh rời đi.

Đường Gia Nghê nhẹ giọng nói chuyện với Đoàn Minh, sau đó quay đầu nhìn thấy bóng dáng ấy càng lúc càng xa, trong lòng đau đớn, nhưng trên mặt không có biểu lộ bất kỳ cảm xúc gì.

Doãn Trạch Vũ trở lại trong xe, bảo tài xế lái xe về nơi ở của cha mình, anh theo định kỳ tới lui đến tổng hội này để báo cáo về những việc đã làm với cha mình, chỉ có lần này là không có liên quan với công việc.

Cả người anh khí thế lẫm liệt đi vào phòng sách của cha, cha đang xem sách, nếu như không phải là anh để ý nhìn cha như thế, có lẽ anh cũng sẽ không phát hiện cha đã già đi, đã không còn là một người đàn ông cao lớn, khỏe mạnh, truyền thụ đủ loại kinh nghiệm cho anh.

Cha liếc mắt anh một cái, sau đó tầm mắt trở lại quyển sách trên tay, ngoài miệng chỉ thờ ơ một câu: “Lần này, công việc thuận lợi không?”

“Cha, con muốn biết, Đoàn Minh... Tình hình hiện tại, có phải cha gây ra hay không?” Anh để ngoài tai với câu hỏi của cha, không thể chờ đợi được muốn nhận được câu trả lời mà anh muốn.

“Ừ.” Cha anh không làm bất kỳ kỳ giảo diểm nào.

“Tại sao?” Doãn Trạch Vũ biết, cho dù cha sẽ yêu thương anh, cũng không đến mức đi trút giận với người con gái anh yêu thương, huống hồ cha luôn luôn phản đối anh đi lại với cô.

“Tại sao, trong lòng con hẳn là rất rõ.” Tầm mắt của cha anh vẫn ở trên sách, chẳng qua là trong giọng nói chuyện xen lẫn một chút bất mãn.

“Tại sao cha phải nhúng tay vào chuyện của con?” Anh biết, quá khứ của anh, bất kỳ một mối tình nào, cha chưa bao giờ can thiệp vào.

“Con cho rằng, cha là đang cản trở con?” Doãn Chí Hân khiêu cao chân mày, ném sách ở trên mặt bàn.

“Không phải, chỉ là con hy vọng cha đừng nhúng tay vào tình cảm riêng tư của con.” Doãn Trạch Vũ biết, đây là lần đầu tiên, anh đã làm trái ý của cha.

“Trạch Vũ, con là không quên, cho tới nay cha dạy bảo con thế nào?” Doãn Chí Hân đứng dậy bước đi đến phía sau Doãn Trạch Vũ, một tay nắm ở một bên trên bờ vai của anh, cứng rắn và mạnh mẽ.

Doãn Trạch Vũ biết, cái nắm thật mạnh đó, tượng trưng cho quyền lực mãi mãi chí cao vô thượng của cha.

Trong những năm qua, cha dẫn dắt từng bước, khiến anh từ nhỏ đã coi cha là một loại tín ngưỡng, nghe theo an bài của ông, học mư lợi của ông, không cái gì không thắng được.

Đồng thời với quan niệm tình cảm cha truyền thụ cho anh, khiến anh cơ hồ đối với phụ nữ muôn hình muôn vẻ không chút để ý, ngay cả người mẫu được mọi người ở khắp mọi nơi tung bốc, cô gái giàu có Lương Salsa, cũng bị anh coi như một quân cờ sắp xếp vào bầy, sau khi đạt được mục đích nhanh chóng phủi sạch quan hệ.

12. Chương 12

Anh không biết Đường Gia Nghiê là làm thế nào làm tan chảy trái tim lạnh lùng như sắt của anh, nhưng khi nằm ở trong lòng cô, nhận được một sự dịu dàng trấn an như của mẹ, anh đối với cô có một sự khát vọng nguyên thủy nhất, giống như khát vọng tình thương của mẹ, lại khẳng định là cần tình yêu.

Mà khiến anh nghĩ mãi không xong chính là, ở trên người những người phụ nữ khác hoặc xinh đẹp, hoặc quyến rũ, hoặc thời thượng, hoặc tài trí, là anh chưa bao giờ lĩnh hội qua.

“Si mê với một phần tình cảm nào đó, đối với cuộc sống của con, chung quy là một tổn thương nghiêm trọng, tuổi con còn trẻ kiêu ngạo, cha có thể tha thứ cho con, nhưng mà con phải suy nghĩ một chút cô ấy có thể mang lại cho con cái gì, cô ấy có thể làm được cho con cái gì, cha luôn luôn không có can thiệp quá nhiều vào tình cảm của con, nhưng mà một khi con động chân tình, cha không thể khoanh tay đứng nhìn.” Doãn Chí Hân thả bờ vai của anh ra, nặng nề mà thở dài một tiếng.

“Cha...”

Nhiều năm như vậy, Doãn Trạch Vũ nhớ rõ mình chưa bao giờ nói về chuyện này với cha mình, nhưng tại giờ khắc này, anh thật sự muốn quan hệ cha con gần hơn, cứu vãn một quãng đau khổ mà ông mất đi tình yêu.

Doãn Chí Hân từ từ gơ tay lên, muốn ngăn cản con trai tiếp tục nói tiếp.

“Cha, mẹ... Bà ở nơi nào?” Khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị của Doãn Trạch Vũ quay sang cha mình, mặc dù vấn đề này, lúc anh còn nhỏ, từng hỏi cha nhiều lần, mà nhiều lần cha anh nói với anh rằng, mẹ đi đến một nơi xa xôi.

Trong lòng Doãn Chí Hân, giống như bị đâm một cái nặng nề, ông nhẹ nhàng mà thở dài một tiếng.

Đã rất lâu rồi con trai không có hỏi qua vấn đề này, lúc nó còn nhỏ, gương mặt nhìn những đứa trẻ khác có mẹ đi cùng, nó lại hỏi, khi đó ông có thể tùy tiện nói một cái quá khứ qua loa lấy lệ, nhưng con trai đã bước

sang tuổi ba mươi mốt, chín chắn nhìn xa trông rộng ánh mắt đang nhìn mình, vậy cũng không thể tùy tiện lấy một cái cớ là có thể qua.

Nhưng con trai không có yêu cầu ông phải trả lời, có lẽ câu trả lời đó ở trong lòng ông, sớm đã mơ hồ, hình ảnh người mẹ ở trong lòng con trai, lại càng không dấu vết để có thể tìm ra.

“Cha, không biết cha có cảm thấy hay không, cuộc sống găm áp của cha, chăm sóc người của cha, quan trọng hơn tất cả tiền tài, danh vọng... Mẹ... Cha cũng có lúc nhớ qua chứ?”

Doãn Trạch Vũ xoay người lại, trên mặt có một nụ cười ấm áp, trong thoáng chốc, Doãn Chí Hân như là nhìn thấy bà.

Nét mặt cười tươi như hoa của bà, ấm áp tươi đẹp, mẹ của con trai ông, cao quý thanh lịch, người con gái tầng lớp thượng lưu. Bà không ngần ngại gả cho ông dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, cũng sinh cho ông một đứa con trai thông minh đáng yêu, nhưng nỗ lực ra sức làm việc không tiếc dùng hết mọi thủ đoạn mưu cầu lợi ích của ông, dần dần khiến bà mất đi lòng tin.

Bà không cách nào tha thứ lợi ích mê muội của ông, không cách nào đã thông không từ thủ đoạn của ông, một mình đi xa nơi khác, bao nhiêu cô đơn mỗi đêm nằm mộng tỉnh dậy, từ sâu trong đáy lòng của ông reo hò tên của bà, giống như là một cơn ác mộng không xua đi được...

Lúc ông gánh chịu những nỗi nhớ trầm trọng này, đồng thời, lại không có nghĩ tới con trai ông cũng đang gánh chịu những thứ này? Bàn nhất định sẽ không tha thứ cho ông nữa!

Lúc trước bà là như vậy không đành lòng để lại con trai vừa sinh ra, nhưng ở dưới sự dạy dỗ của ông, để cho kết tinh tình yêu của họ trở thành người tàn nhẫn như ông vậy, bà ác cảm sâu sắc với những người... Nếu quả có sinh thời sẽ gặp lại, ông nên làm thế nào đối mặt với đôi mắt xinh đẹp đầy của bà?

Có lẽ là nghĩ đến vợ rời nhà nhiều năm, trong lòng không giấu được nỗi nhớ đối với bà, còn có khát vọng có một ngày bà sẽ trở lại bên cạnh ông, khóe miệng Doãn Chí Hân giật giật, trong lòng vốn đã nguội lạnh, bắt đầu có chút không chịu nổi rồi.

“Con thật sự thích cô gái đó?” Doãn Chí Hân cũng đã từng rất yêu vợ của ông, hận không thể nâng toàn thể giới đến trước mặt của bà.

“Thích, rất thích.” Doãn Trạch Vũ kiên định nhìn cha.

Xem ra con ông cũng giống như ông, một khi động tình với một người phụ nữ, cũng không biết phải làm thế nào buông tay. Ba mươi năm trước ông buông tay, đồng thời cũng đau khổ hối hận, ba mươi năm sau hoặc ít hoặc nhiều ông hy vọng con trai đừng giống như ông, nếu như con trai là thật sự động chân tình.

“Nếu như con thật sự thích cô ấy, thì chớ thu hồi phản thích đó, cha sẽ ủng hộ con.” Tình ý sâu xa của Doãn Chí Hân, lần đầu tiên khuất phục ở trước mặt con trai.

Chính ông cũng hiểu rõ, nhất định phải thực hiện chút đền bù đã mất với vợ của ông, chỉ là không biết, bà có chịu tha thứ cho ông hay không? Mấy chục năm nay, ông vẫn không ngừng quan tâm bà, thậm chí còn lên đi gặp bà, những chuyện này ngoại trừ ông ra không có ai biết.

Rời khỏi chỗ ở của cha, Doãn Trạch Vũ cảm thấy mình nhẹ nhõm, chỉ là anh phải bắt đầu vào việc giải quyết củ khoai lang phồng tay Doãn Minh kia, mà anh không biết, cha của anh đang thực hiện bồi thường lớn nhất cho anh.

Trong phòng bệnh của bệnh viện, Doãn Minh nằm ở trên giường bệnh ngủ thiếp đi.

Đường Gia Nghê liếc nhìn đến di động anh nắm chặt trong tay, từ lúc nhập viện đến bây giờ, anh vẫn luôn nắm chặt di động, gần như không có rời tay.

Đường Gia Nghê cảm thấy hẳn là anh đang đợi điện thoại của bạn gái anh, nhìn vẻ mặt anh ngủ, cô hơi đau lòng, nếu như không phải là Doãn Trạch Vũ dùng cách như thế ra mặt cho cô, có lẽ tất cả đều sẽ khác.

Những ngày Doãn Trạch Vũ ở Mỹ, cô rất nhớ anh, mỗi ngày đếm ngược ngày anh trở về, cô yêu anh sâu sắc như vậy, lại như ảo ảnh, chỉ là vui mừng vô ích.

Trên mặt cô thoáng hiện một tia đau buồn, lấy di động trong tay của Đoàn Minh ra, cô xoay người đang muốn đặt ở trên mặt bàn bên cạnh đầu giường, lại nhìn thấy một dãy số không ngừng nhấp nháy trên màn hình. Đường Gia Nghê nhớ rõ lúc cô ở cùng với Doãn Trạch Vũ, khi đó mỗi lần đưa điện thoại tới cho anh, dường như đã thấy qua chuỗi dãy số này trên màn hình di động...

Hắn là cô không có nhớ lắm, đây là số điện thoại của cha Doãn Trạch Vũ, tại sao Đoàn Minh lại liên lạc với ông ấy, đây là cô không hiểu.

Đường Gia Nghê đang do dự có nên đánh thức Đoàn Minh nghe điện thoại hay không, điện thoại lại treo, sau đó truyền đến một bản tin ngắn, lòng hiếu kỳ thúc giục, cô mở bản tin ngắn đó.

Cậu Đoàn, hợp tác với cậu rất vui, cảm ơn khổ nhục kế của cậu khiến con tôi có thể thuận lợi thoát khỏi một mối tình không cần thiết, khoản tiền còn lại tôi đã chuyển vào tài khoản ngân hàng của cậu rồi.

Đường Gia Nghê chết lặng nhìn vào mấy chục con chữ ngắn ngủi, trái tim đập thành thịch.

Hóa ra, từ đầu đến cuối cô hoàn toàn hiểu lầm Doãn Trạch Vũ!

Hóa ra, anh luôn giải thích, luôn bao dung, luôn không có tức giận, là vì anh đã dung nạp tất cả đúng sai của cô!

Hốc mắt cô đỏ lên nhìn về mặt còn đang ngủ say của Đoàn Minh, lại nghĩ đến ngày đó, Doãn Trạch Vũ ở trước mặt cô gượng cười còn có vẻ mặt ủy khuất...

Anh nghe cô phê bình chỉ trích anh không thương tiếc, anh nghe cô cự tuyệt chối bỏ anh, trở mặt nhìn cô bất chấp hết thấy tổn thương anh chỉ vì ủng hộ kẻ lừa đảo lừa gạt tình cảm của cô... Anh không có trách cô, chỉ muốn cô đừng thiện lương tới mức ngu xuẩn để cho người khác lợi dụng, sau đó cô đơn bỏ đi...

Ai có thể cho cô hạnh phúc, ai đang lợi dụng cô, cô đột nhiên thấy rõ, là cô quá ngốc, vẫn là người yêu cô quá cứng chiều cô?

Trái tim Đường Gia Nghê dường như bị khoét một dao đau đớn, cô cắn cắn môi lui về phía sau hai bước, sau đó cô ném đến mùi máu tươi của làn môi bị nát, sau cùng, cô nắm chặt tay chạy đi tới phòng nghỉ...

Nếu như không chiếm được tha thứ của anh, cô sẽ buồn rất lâu, nhưng, cô làm sao có thể yêu cầu xa vời anh tha thứ sự ngây thơ của cô?

Anh đối tốt với cô, hoàn toàn bị ngang ngược không hiểu chuyện của cô để phủ nhận toàn bộ!

Nước mắt từ hốc mắt trào ra lớn chừng hạt đậu, cô dùng ngón tay lau, bất chấp ánh mắt của mọi người nhìn.

Từ trong vali lấy điện thoại ra của mình, hai tay Đường Gia Nghê run run, hai mắt nước mắt mông lung nhìn chuỗi dãy số, nhưng ngón tay run rẩy lại chậm chạp từ đầu đến cuối không dám ấn xuống phím bấm số.

Mãi đến nước mắt rơi xuống ở trên màn hình di động, cuối cùng cô mới nổi lên dũng khí bấm số điện thoại của Doãn Trạch Vũ, dường như Doãn Trạch Vũ đã sớm đợi thật lâu vậy, lập tức đã bật lên.

Đau lòng còn có ủy khuất, còn có rất nhiều hối hận, làm cho Đường Gia Nghê nghẹn ngào không nói được một lời.

“Gia Nghê, làm sao vậy?”

Giọng nói ân cần của anh ở đầu kia truyền đến, âm áp lực lúc chảy vào đáy lòng lạnh băng của Đường Gia Nghê, cô “oa” một tiếng khóc thành tiếng giống như một đứa trẻ vậy.

Mà giờ phút này Doãn Trạch Vũ ngồi ở trong phòng làm việc đối mặt với một bản văn kiện bị sợ hãi, đẩy ra hết hợp đồng trên bàn đứng dậy bước đi về phía trước cửa sổ.

Mấy ngày qua, không có cô làm bạn, anh gần như đều dành thời gian vào trong công việc, rất nhiều lần muốn tìm cô, nhưng từ đầu đến cuối không cách nào chịu được sự tràn đầy phần nộ trong đôi mắt trong suốt của cô.

Bởi vì sợ khiến cô không vui, anh thà rằng không xuất hiện ở trước mặt cô. Anh không thể chịu đựng được ánh mắt cô hận anh. Nếu như cô vui vẻ, thì anh xa xa nhìn, có gì không thể?

Anh vẫn duy trì một khoảng cách không gần không xa, quan tâm cô, một lòng chỉ mong cô bình an, chỉ là giờ phút này, cô khóc, khóc lớn ở đầu bên kia điện thoại, trong lòng anh kịch liệt đau đớn.

Nghe được giọng nói của anh, Đường Gia Nghi càng đau lòng hơn, cùng với tiếng khóc, còn có càng không ngừng nói lời xin lỗi.

“Gia Nghi, đừng khóc, nói cho anh biết đã xảy ra chuyện gì, được không?” Doãn Trạch Vũ tay nắm chặt điện thoại di động, nếu như là Doãn Minh làm tổn thương cô, anh nhất định sẽ không khách khí.

“Trạch Vũ... Em thật sự không biết... Có thể cầu xin thứ của anh hay không... Em cảm thấy trong lòng đau quá, xin lỗi... Anh viêm trả giá nhiều như vậy... Em lại hiểu lầm anh...” Cô khóc không thành tiếng, vì cô khiến anh lại càng đau lòng hơn.

“Đồ ngốc! Trước giờ anh vốn không có phát sinh tức giận với em.” Giọng nói dịu dàng của anh, làm tan tất cả ủy khuất của cô, anh hận không thể lập tức bay đến bên cạnh cô, lau nước mắt cho cô, trêu chọc cô cười, để cho nụ cười của cô nở rộ một lần nữa.

Bởi vì chính nụ cười làm tan chảy băng tuyết của cô, làm cho anh trở thành một người khác với quá khứ của anh.

“Gia Nghi, bây giờ anh đi đón em.” Doãn Trạch Vũ nóng lòng muốn lập tức ôm cô vào lòng, giải nỗi khổ tương tư, những ngày không có cô, quả thực là anh sống một ngày bằng một năm.

“Nhưng... Tối nay em làm thêm giờ.” Cô đáp ứng, cuối cùng ý thức được mình đã khóc đến chột vật cỡ nào.

“Vây, ngày mai, sáng ngày mai anh đi đón em.”

“Ừ.” Cô gật gật đầu.

Cúp điện thoại, Đường Gia Nghi đến toilet rửa mặt, tiếp tục chăm chỉ làm việc, nhận được tha thứ của anh, hiểu được tình yêu của anh vẫn còn tồn tại, cô vui sướng giống như một đứa trẻ vậy.

Sáng sớm hôm sau, cô không để ý ánh mắt cực kỳ hâm mộ xung quanh chui vào trong xe ngồi ở trong lòng Doãn Trạch Vũ, có lẽ tài xế biết rõ, cũng bắt đầu chấp nhận điều này trong nhiều năm qua, cô gái đầu tiên khiến cho thiếu gia để tâm như vậy.

Trong xe, Đường Gia Nghi vùi ở trong lòng ngực của Doãn Trạch Vũ, mặt cho đầu ngón tay của anh nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của cô.

“Nhớ anh không?” Tay của Doãn Trạch Vũ, dọc theo gương mặt của cô, trượt đến trước ngực cô, lại từ từ trượt xuống dưới, đang muốn thăm dò vào nơi chật hẹp giữa hai chân của cô, lại bị cô dùng sức kẹp lấy, bất kể khát vọng âu yếm của anh thế nào, cô vẫn sẽ bận tâm đến ánh mắt của người khác.

“Nhớ.” Cô ngẩng mặt, ngửi mùi hương dễ chịu trên người anh, trả lời anh.

Cô hoàn toàn không biết, cô là đáng yêu cỡ nào, khiến anh kiềm lòng không đập cúi đầu xuống, ấn lên một nụ hôn ở trên môi cô.

“Nhớ bao nhiêu?” Anh buông đôi môi ngọt ngào của cô ra.

“Rất nhớ.” Cô hơi run run đôi môi, cảm thấy mình làm một người đại ngốc.

“Cô ngốc!” Anh ôm chặt cô, ngửi hương thơm ngọt ngào trên người cô.

“Về sau em sẽ không bao giờ giận anh lung tung nữa.” Hiện tại trong lòng Đường Gia Nghi tràn đầy ân hận.

“Đồ ngốc.” Anh hôn lên môi cô, xe từ từ dừng lại trước cửa biệt thự, anh ôm cô vào trong nhà.

Anh đã không thể chờ đợi được muốn cô, từ khoảnh khắc cô đi vào trong lòng anh, anh đã ước chế không nổi kích động nhiều lần muốn chiếm lấy cô.

“Anh sẽ không buông em ra nữa.”

Sau khi vào nhà, Doãn Trạch Vũ trực tiếp ôm e lệ củacô lên lầu, sau đó tiến vào phòng tắm, sau khi cởi quần áo hai người, bắt kẻgiây giữa yếu ớt của cô, muốn ôm cô vào bồn tắm ngâm nước tắm một cái cho thoả mái.

Trong làn hơi nước, anh ôm cô vào trong ngực, cách bởimàn sương mù tỉ mỉ quan sát khuôn mặt xinh đẹp của cô, lồng ngực rắn chắc cảmthụ được được hai luồng mềm mại trước ngực cô, hạ thân căng đau.

“Em giúp anh đầm bóp lưng.”

Đường Gia Nghê quỳ cơ thân thể, thân thể của cô vốntrắng như tuyết lúc này lộ ra màu hồng phấn, khiến anh nhìn thấy mê hồn.

Đường Gia Nghê để ỉnh dừng then thùng, từ từ ôm cổ của anh, tay cầm lên khăn tắm nhẹ nhàng mà xoa xoa ở trên lưng anh.

Cảm giác này lại tới.... Cái loại này giống như làđược mẹ dịu dàng yêu thương, mà trước mặt cô là người yêu của anh.

Doãn Trạch Vũ tận hưởng sự dịu dàng chăm sóc của cô,nhẹ nhàng mà quay mặt một chút, khuôn mặt của anh liền có thể chạm vào cô vàdán ở trên bộ ngực đầy đặn của cô, anh vong tình ngậm vào đầu nhũ hồng nhạt củacô.

Đường Gia Nghê dừng một chút, sau đó mặc cho anh gặmcắn nụ hoa dần dần nổ rộ của cô, phát ra một chuỗi ưm.

Hai tay của anh từ eo nhỏ của cô từ từ dời lên bêntrên, nắm chặt vai cô, luân phiên hôn ngực của cô, như là không muốn lạnh nhạtbất kỳ một bên nào, nhìn nụ hoa hồng hào của cô biến thành màu thẫm, lấy haichân cô vòng trên eo của anh, anh ôm cô từ từ nằm ngửa xuống.

Doãn Trạch Vũ ôm chặt cô, không để cho nước trong bõntắm ngập qua mặt cô, thân thể dịu dàng mềm mại của cô bao vây lấy anh, anh cảmnhận được hạnh phúc trước nay chưa từng có.

Anh từng đột nhanh. Cảm nhận được cùng cô hòa hợp,sau cùng chụp vỗ bọt nước điên cuồng xông lên, cuối cùng, sau một vòng trùngkích cuối cùng, anh từ từ rời khỏi thân thể của cô.

Vỗ về thở hổn hển của cô, bàn tay to của anh nhẹ nhàng lau đi giọt nước trên mặt cô, vùi mặt ở trước ngực cô, cảm nhận nhịp timđập mạnh của cô.

13. Chương 13

“Còn nhớ rõ lần đầu tiên ở chỗ này, khoảnh khắc đóem ngã vào trong lòng của anh không?” Anh ngẩng đầu, nhìn chăm chăm vào mặt côchậm rãi nói.

Đường Gia Nghê đương nhiên nhớ rõ, nhưng tư thế củahai người lúc này, khiến cô đỏ mặt.

“Khoảnh khắc đó, đối với em anh đã không nén đượckích động.” Anh tức cười cười một tiếng, mà cô lại càng xấu hổ đến không thểâng nổi mặt.

“Chúng ta về trên giường tiếp tục.” Anh đứng dậy,chân dài cường tráng bước ra trước bồn tắm lớn.

Nhìn thân thể trần trụi của anh, giọt nước cànghông ngừng chảy xuống, hai gò má của Đường Gia Nghê nóng lên giống như bóng lửa vậy.

Doãn Trạch Vũ ôm lấy cô, thuận tay lấy một chiếckhăn tắm quấn lấy cô, về mặt dịu dàng.

Nước chảy trên tóc của cô, mặc cho anh vụng về lauchô cô, cô nhìn mái tóc rối bời của anh, nhìn anh lạnh lùng nhưng mang theo vẻmặt dịu dàng, còn có cơ ngực rắn chắc của anh, còn có cơ bụng, xuống chút nữa...Mặt hồng tim đập một hồi, Đường Gia Nghê vội vàng ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy mắt anh mang theo

nụ cười, một đôi mắt đang nhìn chăm chăm vào cô, nhất thời khiến cô cảm thấy tầm mắt không chỗ nào trốn chạy.

Vẫn là nhìn lên trần nhà... Tầm mắt của cô vòng quabờ vai của anh, nhìn về phía ánh đèn êm dịu khảm trên trần nhà, cảm thấy mình thật là ngốc.

“Nhìn vào anh...” Giọng nói từ tính truyền đến, ngón tay nhẹ nhàng mà véo cằm của cô chuyển tầm mắt đến trên mặt anh, nhất thời cô cảm thấy trần trụi xấu hổ vô cùng.

Đội tóc của cô khô một chút, rút cuộc Doãn Trạch Vũ không thể duy trì phong độ quý ông, một tay bồng cô lên, đi vào phòng ngủ, ném cô vào giường lớn tính co giãn vô cùng tốt.

Trước ngưỡng cửa Đường Gia Nghiê có một sự thay đổi, tinh nghịch lẩn qua phía bên kia giường lớn, vì vậy Doãn Trạch Vũ định trùng trùng áp ở trên người cô chụp huyệt.

Nhìn bộ dáng chật vật của anh, Đường Gia Nghiê ôm cái gối che miệng cười sằng sặc, tóc tán loạn ở trên vai trần, dưới ánh đèn trang nhã, hơi thở ái muội khuếch tán ở trong không khí, có loại cảm dỗ cực hạn.

“Xem anh làm thế nào trừng trị em!” Doãn Trạch Vũ đứng lên chỉ có quần một chiếc khăn tắm quấn dưới người, nhìn chăm chăm vào cảnh xuân tiết ra trước mặt anh giống như một dã thú săn bắn con mồi nhỏ, ánh mắt tràn đầy mùi nguy hiểm.

Đường Gia Nghiê một mực thối lui, cuối cùng lưng dựa ở chỗ đầu giường, cảm giác man mát lạnh lạnh khiến cô không tự chủ được co lưng lại, ưỡn ngực lên, khăn tắm quấn ở trên người liền rơi lỏng ra, cô vội vàng cúi đầu lấy tay đè lại một góc khăn tắm, che kín mình.

Ngay sau khi cô cảm thấy mình an toàn, vừa mới ngẩng đầu, mặt của Doãn Trạch Vũ đã ở trước mặt cô, cô sợ tới mức cũng hít một hơi khí lạnh, theo bản năng kéo khăn tắm một cái.

Đường Gia Nghiê nhìn anh cười ngây ngốc, anh cũng nở nụ cười, thừa dịp lúc anh thất thần, cô nhanh chóng bò đến cuối giường, bắt đầu chơi trò chơi đại bàng bắt gà con với anh.

“Dám giở trò xấu với anh?” Doãn Trạch Vũ đi theo sau lưng cô bỏ nhào vào cô, nặng nề mà áp ở trên người cô, hai người liền cười lăn cười bò.

Anh ghé vào trên lưng cô, ngửi mùi hương sợi tóc trên vai cô, sau cùng môi mỏng dán ở làn da trơn mềm trên vai cô, đầu lưỡi mướt ở làn da mềm mại của cô, sau đó trở thành nhẹ nhàng gặm cắn.

“A!” Bị ép kéo hai chân ra chính là cảm thụ được vật cứng của anh rục rịch.

Cô hơi ưỡn người, để mình hít thở trôi chảy một chút, đôi tay anh lại thăm dò vào khăn tắm của cô, nâng lên hai luồng mềm mại trước ngực cô.

Bất ngờ cảm giác được lấp đầy khiến Đường Gia Nghiê ngẩng mặt lên.

Bên tai đích thực chỉ nghe được tiếng lay động của giường lớn phát ra, mãi đến anh chậm lại tốc độ, cô mới thở lại bình thường, đang muốn thoải mái nằm xuống, lại bị anh lật người lại, sau đó lại bị anh nặng nề mà đè lên, không thể động đậy.

“Em tưởng là anh sẽ dễ dàng buông tha em như vậy sao?” Doãn Trạch Vũ tinh nghịch thổi hơi vào bên tai cô, mà cô thì đưa tay ôm lên thắt lưng của anh, đồng thời mười ngón tay đan vào nhau.

“Chúng ta ôm ngủ đi...” Môi son của cô hé mở dịu dàng làm nũng.

Nhưng Doãn Trạch Vũ nào có thể dễ dàng như vậy mà ngoan ngoãn ôm cô ở trong lòng đi ngủ, anh còn muốn cô, rất nhiều lần.

“Mở chân ra nha...” Anh khẽ mở môi của cô, ngón tay đánh chuyển ở đầu nhũ của cô, anh biết chỗ mẫn cảm của cô chính là hai quả mên người ở đỉnh đầu.

“Đừng giày vò em...” Đem xuống, cô thật sự mệt mỏi, hơn nữa anh thật sự làm đau cô rồi.

“Vừa rồi còn đang náo, bây giờ đã mệt?” Doãn Trạch Vũ buồn bực nhìn hình nhân dưới thân hai mắt nhắm chặt, muốn để cho cô ngủ một giấc thật ngon, nhưng thân thể của cô thật sự khiến dục vọng của anh tăng thêm tới cực điểm.

“Uh‘m...” Cô như nói mớ trả lời vậy, nghĩ rằng anh sẽ hạ lưu tình với cô, đem phen giày vò trốn không thoát này thì hoàn một chút chút.

“Vậy em ngủ, anh tiếp tục làm.” Vừa dứt lời, anh không thể chờ đợi được ngậm lên đỉnh đầu nụ hoa của cô, khiến cô trở tay không kịp.

“Ừm...” Đường Gia Nghi kim lòng không được phát ra một tiếng ưm, cũng len lén mở một con mắt.

Tất cả điều này, đều bị anh nhìn ở trong mắt, anh còn có thể nghe được tiếng cười của cô trò đùa vừa rồi gần như thực hiện được.

“Tiểu lừa đảo!” Doãn Trạch Vũ khẽ vỗ chóp mũi của cô, sau đó hai tay chống ở hai bên đầu của cô, chỉ gầm nhẹ một tiếng, đã cảm giác được phản ứng của cô mãnh liệt hơn anh, bởi vì cô từ từ mở ra hai chân lần nữa vì anh sửa đổi mở ra một chút, để cho anh dễ dàng tiến vào cơ thể của cô. Cô không cách nào ức chế ái dục, như thủy triều cuộn trào mãnh liệt, anh như cơn ngựa hoang thoát cương, ở trên người cô làm càn.

Từ sau khi trở về nhà với Doãn Trạch Vũ, suốt hơn nửa tháng, trên cơ bản Đường Gia Nghi đã không trở về Đường gia, trực tiếp ở lại nơi ở của anh.

Vì sợ Đoạn Minh dây dưa, Doãn Trạch Vũ dùng quan hệ thay đổi một chút, thuận lợi giúp cô điều đến khoa phụ sản của bệnh viện.

Biết rõ ràng hôm nay cô phải lên ca sớm, hơn nữa còn là ngày đầu tiên đến khoa phụ sản trình diện, tối hôm qua còn bị Doãn Trạch Vũ giày vò một buổi tối, ngay cả đang ngủ cũng không muốn buông tha cô, hại cô dậy muộn, lúc này chỉ có thể vội vàng chạy đến khoa phụ sản.

May mà cô quan hệ không tệ với khoa phụ sản bên này, trước đó nhân viên không đủ thì có mấy lần điều qua đây tăng ca, bởi vì làm việc nghiêm túc và tích cực, trên dưới khoa phụ sản đều rất hài lòng với cô, cho nên đến muộn một chút xíu, cô cũng không hề lo lắng.

Ở phòng chờ khám bệnh của hành lang, trùng hợp cùng một cô gái lướt qua nhau, cô gái xa lạ ăn mặc thời thượng gọi cô lại.

“Cô là... Đường Gia Nghi?” Mặc dù gương mặt kiều diễm của cô ấy trang điểm dày, nhưng vẫn không thể che hết khoe mắt có chút mệt mỏi.

Đường Gia Nghi nhìn cô ấy, hoàn toàn nhớ không nổi mình biết một người con gái như thế này.

“Cô là...” Đường Gia Nghi nhìn cô ấy, vẻ mặt mơ hồ.

“Lương Salsa, có ấn tượng không?” Một tay cô cầm bệnh án, tay kia thì vòng ở ngực, ở trước mặt Đường Gia Nghi, cũng tăng thêm vài phần khí thế.

Đường Gia Nghi nhíu nhíu mi, nghe qua tên này, lúc cô chuyển tầm mắt qua trên gương mặt đó lần nữa, cô nhìn thấy trong ánh mắt đối phương có một chút khinh thường.

“Nghe nói gần đây cô ở cùng với Doãn Trạch Vũ?” Lương Salsa vênh vao tự đắc, không có một chút thiện chí.

“Uh‘m, xin lỗi, tôi đang vội...” Đường Gia Nghi không muốn biết quá nhiều, cô chỉ muốn nhanh rời khỏi người phụ nữ khiến cô có cảm giác ngạt thở này.

“Cô cảm thấy cô đủ tư cách yêu anh ấy sao?” Lương Salsa không để ý đến lời của cô, giọng điệu của cô là cơ sở bức người.

“Chúng tôi... chúng tôi rất yêu nhau.” Đường Gia Nghi không thích giọng điệu của cô ấy, nắm chặt quả đấm ngẩng mặt lên.

“Trạch Vũ đã từng công khai tôi ở truyền thông, anh ấy và tôi từng có một tình yêu, mà còn rầm rộ, chẳng qua là sau đó trong nhà tôi xảy ra chuyện, chúng tôi mới chia tay hòa bình, nhưng không loại trừ tình cũ

lạcháy, bởi vì lúc trước chúng tôi là thật lòng yêu nhau.” Lương Salsa thao thao bất tuyệt, hoàn toàn không để ý đến sắc mặt Đường Gia Nghê càng ngày càng khó coi.

“Tại sao phải nói với tôi những thứ này?” Đường Gia Nghê không thích nghe đến những thứ này, bởi vì cô hết lòng yêu Doãn Trạch Vũ.

“Tôi có thai rồi.” Trên mặt Lương Salsa cuối cùng đã có một sắc thái của người mẹ.

“Chúc mừng cô, tạm biệt.” Cảm giác lồng ngực bị bóp nghẹt, Đường Gia Nghê không muốn biết quá nhiều càng không muốn biết đến, quay đầu chuẩn bị rời đi.

“Chúc mừng chúng tôi chứ, đây là con của Trạch Vũ...” Giọng nói trong trẻo êm tai của Lương Salsa, từ phía sau truyền đến, gần như đánh vỡ nát trái tim của cô tuy có phòng bị nhưng không cách nào chống đỡ.

Trong mắt Lương Salsa lóe lên một tia sáng giống như loài rắn độc, sau đó như không có việc gì quay đầu lại, giẫm đạp giày cao gót bỏ đi.

Đường Gia Nghê khó có thể tin nhắm mắt lại, tựa vào bức tường bên ngoài cửa khoa phụ sản, kịch liệt đau lòng khiến cô túm chặt lấy một góc quần áo.

Làm sao có thể là con của anh ấy? Không phải bọn họ đã chia tay rồi sao?

Đường Gia Nghê đột nhiên lại nghĩ tới cuộc đính hôn trước đó, chuyện Doãn Trạch Vũ và Lương Salsa cùng tiến cùng xuất, cô không cảm thấy Lương Salsa cần thiết phải lừa gạt cô, nhưng tại sao chia tay rồi mà lại mang thai?

Vậy Doãn Trạch Vũ biết không? Biết Lương Salsa mang thai đứa con của anh?

Nghĩ đến đây, cô muốn khóc, nhưng không có nước mắt, chỉ cảm thấy hít thở rất khó chịu rất không thoải mái, trong dạ dày trào ra nước chua, cô che miệng chạy vào toilet...

Sắc mặt Đường Gia Nghê tái nhợt, trở lại văn phòng.

Cô đến muộn, nhưng y tá trưởng không có trách cô, trái lại hỏi han ân cần bởi vì nhìn thấy sắc mặt của cô không tốt.

“Xin lỗi... Khiến mọi người lo lắng, tôi không sao.” Trên mặt Đường Gia Nghê có chút tái nhợt không thể che giấu được, “Công việc bận rộn tôi đi trước nha.”

“Cô gái này là làm sao vậy...” Bác sĩ Vương phụng trách đỡ để lo lắng nhìn cô, sau đó nhìn thấy cô chóng mặt, mắt thấy sắp ngã, được đồng nghiệp bên cạnh đỡ lấy.

Nhất thời cả văn phòng hoảng loạn làm một đồng, rót nước rót nước, mang ghế mang ghế, vỗ nhẹ mặt vỗ nhẹ mặt, mọi người đều lo lắng cho Đường Gia Nghê.

“Bác sĩ Vương, tôi làm sao vậy?” Đường Gia Nghê ngồi dậy xoa xoa huyệt thái dương, trong giọng nói mang theo chút bất lực.

Bác sĩ Vương dù sao cũng là phụ nữ, với trực giác của một người từng trải, tiến đến bên tai cô nói: “Gia Nghê, nhân lúc những người khác không có ở đây, cô len lén hỏi cô ấy, có phải cô có thai rồi đúng không?”

“Làm sao có thể...” Cô ôm bụng, nhưng...

“Cô ngốc, chờ một chút đi làm xét nghiệm thử thai, theo kinh nghiệm của tôi nói cho tôi biết, nhất định là cô có thai rồi.”

“Nhưng...”

Bác sĩ Vương thúc giục cô làm xét nghiệm thử thai, bởi vì Đường Gia Nghê lo lắng, không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn nghe theo, kết quả...

Nhìn kết quả xét nghiệm thử thai, quả nhiên suy đoán của bác sĩ Vương trở thành sự thật.

“Trở về nói cho cha của đứa bé biết, để cho anh ta cùng gánh vác trách nhiệm sinh mệnh mới này với cô, tổ chức một hôn lễ rầm rộ cưới cô về nhà.” Bác sĩ Vương cười nói.

Lúc đầu Đường Gia Nghê kinh ngạc, sau đó là vui mừng, tiếp theo là thấp thỏm không yên, trên mặt cô lại càng bối rối hơn, ánh mắt cầu xin nhìn về phía bác sĩ Vương, “Bác sĩ Vương, có thể... giúp tôi giữ bí mật này hay không?”

Bác sĩ Vương chăm mũi cô một cái, giọng nói tràn đầy cưng chiều nói: “Cô bé, chuyện tốt đến, ngăn cũng ngăn không được, tôi chờ cô phát thiệp mời.”

Đường Gia Nghê xin bệnh viện nghỉ một ngày, một mình lang thang trên đường, cuối cùng hồn bay phách lạc về nhà.

Người trong nhà không có phát hiện sắc mặt cô bất thường, chỉ hỏi cô khi nào thì dẫn Doãn Trạch Vũ về ăn cơm nữa, dường như đối với việc cô và Doãn Trạch Vũ ở chung cũng đã ngầm đồng ý.

Cô “haiz...” thật dài một tiếng, đi lên lầu về phòng mình, nằm ở trên giường mình.

Cháu trai, cháu gái, hai đứa nghịch ngợm, không biết trốn ra rón rén đi vào trong phòng cô lúc nào, trèo lên trên giường của cô, một trái một phải nằm ở bên cạnh cô, cũng bắt chước bộ dáng của cô, hai tay đan chéo nhau gối ở dưới đầu, ánh mắt nháy cũng không nháy nhìn lên trần nhà.

Tình yêu của anh trai và chị dâu, là thủy đào cứ thành thuận lý thành chương[1], mà nói mấy cuộc yêu đương của cô, lại có rất nhiều cản trở không cách nào tu thành chính quả.

[1] Thủy đào cứ thành thuận lý thành chương: nước chảy thành sông là hợp lẽ, trong lời nói mang tính gần như đương nhiên.

Đầu tiên là người yêu thời trung học điên cuồng đuổi theo cô không tha, đó là một nam sinh cao lớn đẹp trai chơi bóng rổ rất giỏi, bởi vì cuối cùng không thể chịu được cô quan tâm động vật nhỏ ven đường hơn anh, đổ kỷ quá độ rời khỏi cô.

Sau đó là học trưởng cùng là khoa hệ lý ở đại học, bởi vì sau khi tốt nghiệp không cách nào chấp nhận yêu đương cự ly xa với cô, mà thích một cô gái khác, khiến tình cảm hai bên không giải quyết được gì, im lặng chia tay.

Sau khi tốt nghiệp là Đoạn Minh... Cô không biết tại sao, dường như là không bệnh mà chết, lại giống như là không...

Cô giữ mình trong sạch, cho rằng sẽ cùng Doãn Trạch Vũ cưng chiều của cô bước vào giáo đường, nhưng cô sai rồi, sai vô cùng.

Cô quên mất thân phận của anh, bối cảnh của anh, không hề bản khoản đắm chìm vào trong cưng chiều của anh, lại không biết, anh là một người thành thạo ở trong tình yêu.

Hóa ra ở trước mặt anh lại không kiên nhẫn gì, lại mất đi đúng mực, một khi có trùng kích từ bên ngoài đến, cô mới có thể thấy, tình yêu của bọn họ tràn ngập nguy cơ cỡ nào, không thể chịu nổi một kích cỡ nào.

Lương Salsa là vị hôn thê scandal của anh, tạp chí cũng sẽ không lúc nào cũng tin đồn vô căn cứ, bọn họ còn đã từng bị truyền thông nhiều lần chụp hình qua đêm với nhau, cô ấy có đứa con của anh, cũng không phải là không có khả năng.

Đường Gia Nghê đầy bụng uất ức, mặc cho nước mắt chảy xuống khóe mắt.

Đứa nhỏ mất tinh, lập tức nhìn thấy cô khóc, vội vàng bò lên người cô lôi kéo cánh tay của cô, khuôn mặt nhỏ nhắn bên trên tràn đầy ân cần, “Cô cô, đừng khóc đừng khóc.”

Cô vẫn không có để ý đến hai tiểu quỷ ở bên cạnh cô, nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của chúng nó, cô ngồi dậy khoanh chân mặt đối mặt với chúng nó, trong lòng có một tia ấm áp, ở trước mặt hai đứa nhỏ lại vừa khóc, vừa cười, xấu hổ không chịu nổi.

14. Chương 14

“Cô ơi, ai bắt nạt cô rồi hả? Con kêu cha đi đánh nhừ tử người đó!” Đứa cháu trai lớn yêu nhất chính là người cô này, mỗi lần nghịch ngợm đều chạy đến trong lòng cô của nó, cô của nó sẽ bảo vệ nó.

“Cô không sao...” Trên mặt Đường Gia Nghê có uất ức nhưng lại tươi cười an ủi, lắc lắc đầu.

“Nhưng cô đang khóc...” Đôi mắt to của đứa cháu gái long lanh nước nhìn cô, đầu ngón tay mập mạp nhẹ nhàng chạm vào mặt cô, một giọt nước mắt óng ánh trong suốt rung rung ở trên đầu ngón tay của nó.

Cô ôm lấy đứa cháu gái nhỏ hôn một cái, ôm lấy nó như một con búp bê, dùng để trấn an nội tâm mâu thuẫn.

“Nghê Nghê, mau xuống đây, Trạch Vũ đến đây rồi, cậu ấy chờ con ở cửa.” Giọng nói của mẹ từ dưới lầu truyền đến.

Đường Gia Nghê do dự một chút, mang dép lê đi xuống lầu.

Người trong nhà mơ hồ cảm giác được hôm nay tâm tình của cô không ổn, nhưng lại không có hỏi gì nhiều.

Cô bước nhanh đi ra ngoài cửa, Doãn Trạch Vũ lấy một tay kéo cô vào trong lòng, hôn rồi lại hôn giống như tâm can bảo bối, cô giận, tránh thoát ôm ấp của anh, ôm hai cánh tay cố ý giữ một khoảng cách với anh.

“Về nhà với anh.” Doãn Trạch Vũ đến bệnh viện để đón cô, được cho hay cô nghĩ ốm về nhà, anh nhận thấy được có gì đó không ổn.

Trước đó thì Lương Salsa vô sự bất đẳng tam bảo điện[1], cầm một tờ báo cáo khám thai đi đến phòng làm việc của anh, nói cho anh biết, cô đã có con với anh.

[1] Vô sự bất đẳng tam bảo điện: ý nói có việc gì nên mới đến.

Đây vốn là buồn cười đến cực điểm, mặc dù anh ở trong đám phụ nữ như cá gặp nước, nhưng anh chưa bao giờ để cho bất kỳ một người phụ nữ nào mượn cớ có thai với anh đến gây sóng gió, huống hồ anh và Lương Salsa bất quá cũng chỉ từng lên giường vài lần, mỗi lần đều có làm biện pháp phòng hộ, cho nên căn bản anh không tin thời gian qua Lương Salsa không vui vẻ quan hệ nam nữ bừa bãi với người đàn ông khác.

Lương Salsa vẻ mặt âm hiểm đến nói cho anh biết cuối cùng phí sức lại chẳng có kết quả tốt, tâm can bảo bối Đường Gia Nghê của anh, đã biết được tin tức cô ấy có thai, mà cô tự nhiên tin.

Doãn Trạch Vũ tức giận đến gần như muốn bóp chết Lương Salsa, mãi đến cô suýt không thở nổi nữa, anh mới đẩy mạnh cô ấy ra, bước nhanh đi đến bệnh viện.

Mà tiểu bảo bối của anh đơn thuần như nước, thực sự tin mọi thứ Lương Salsa nói, tức giận về nhà, may mà cô không có từ chối gặp anh, để cho anh còn có cơ hội giải thích.

Anh nắm tay cô, mới cảm giác được đầu ngón tay của cô lạnh ngắt, vào thu, thời tiết lạnh, anh cởi áo khoác đồ vét của mình, choàng ở trên người cô.

Một sự ấm áp kèm với mùi của anh chui vào trong mũi Đường Gia Nghê, cô ngẩng đầu nhìn vào mắt anh, trông mắt là một tầng sương mù.

Bởi vì mới vừa khóc, chớp mũi của cô là hồng hồng, anh muốn nhẹ nhàng vuốt chớp mũi của cô một cái, cô lại né tránh.

Cô cố tình giữ một khoảng cách, thế nhưng anh lại khát vọng sự dịu dàng của cô, khát vọng một ánh mắt lượng thứ của cô, nhưng mà anh đọc được, đối với mình chỉ là sự thất vọng.

“Gia Nghê, tin anh, anh và cô ấy đã sớm trở thành quá khứ rồi, hiện tại và tương lai của anh sẽ chỉ là em.” Lời nói của anh là hùng hồn như vậy, nhưng cô chỉ quăng cho anh một ánh mắt lạnh lùng.

“Gia Nghê, bây giờ anh sẽ đưa em đi tìm cô ấy nói rõ ràng, đứa nhỏ trong bụng của cô ấy, tuyệt đối không phải là của anh.” Doãn Trạch Vũ dùng sức nắm bắt cổ tay của cô, sợ cô xoay người một cái rời khỏi thế giới của anh.

Đường Gia Nghê lắc lắc đầu, cô không muốn đi gây sự, cô không có quyền đi qua hỏi quá khứ của anh, chỉ là cô không biết sau khi mọi chuyện xảy ra tại đây, cô nên đặt mình nằm ở vị trí nào.

Lương Salsa kia bày ra vẻ mặt kiêu diễm kèm với câu nói chói tai đó, còn có đôi mắt lạnh lùng và phủ nhận với cô, vẫn cứ ở trong dầu cò gạt không tan, cô đã không còn sức chịu đựng thêm nữa!

Cô biết anh đã từng lợi dụng Lương Salsa, cô hiểu được nỗi đau bị phản bội, có lẽ cô nên rút khỏi, không đi làm quá nhiều việc gì đó như là bồi thường, chỉ để lại một sự nhượng bộ.

Về phần đứa nhỏ trong bụng, Đường Gia Nghê có công việc ổn định, một mình nuôi lớn cũng không có quan trọng.

Hình như là nghĩ thấu rồi, giải thoát rồi, cô ngẩng đầu cười nhẹ một tiếng, “Chúng ta cũng chỉ là người xa lạ, coi như là em chưa từng xuất hiện thì được rồi.”

“Em có biết em thế này tương đương với tàn nhẫn cho anh một dao xuyên vào tim không?” Bởi vì anh lòng nóng như lửa đốt, đón nhận chính là thờ ơ của cô, trong nháy mắt mâu thuẫn trở nên gay gắt, anh tức giận hét lên với cô, dọa cô giật mình.

Đây là lần đầu tiên anh hung dữ với cô, nhìn thấy cô bị mình dọa đến kinh sợ, vì thế anh rất tự trách mình, một tay kéo cô vào trong lòng, đôi mắt anh tràn đầy thất vọng.

Xen lẫn với chuyện không thể nắm chắc, cũng như về những gì đã xảy ra không biết phải làm sao, Đường Gia Nghê ủy khuất đến khóc lớn, trong bụng bắt đầu cơn cảm giác khó chịu, cô vừa khóc, vừa nôn ra nước chua, làm dơ áo sơ mi của anh, áo khoác đồ vết trên người bởi vì khóc đến quá kịch liệt, cũng rơi xuống mặt đất.

Cô dùng sức đâm vào ngực của anh, nôn ọe đến rối tinh rối mù, tiếng khóc kinh động đến người Đường gia, tất cả như ong vỡ tổ từ trong nhà chạy ra.

“Làm sao vậy?” Má Đường vốn còn đang chuẩn bị thức ăn ngon trong nhà, nghĩ rằng con rể tương lai sẽ đi vào ăn cơm, nhưng không nghĩ tới cách cửa sổ kính nhìn thấy chúng đang tranh cãi, vốn cho rằng chỉ là cuộc cãi vã nhỏ giữa tình nhân, sẽ không có chuyện gì, mắt thấy họ ôm nhau, nhưng nghe được tiếng khóc của con gái truyền đến, bà sợ tới mức ném đi nồi đang chạy ra.

“Mẹ...” Đường Gia Nghê nghe được giọng nói của mẹ, tránh thoát ôm ấp của Doãn Trạch Vũ, ủy khuất đi vào trong lòng của mẹ, càng không ngừng nức nở.

Anh trai Đường gia chưa bao giờ thấy em gái đau lòng như thế, tức giận chỉ ngón tay về phía Doãn Trạch Vũ bắt lực bên cạnh.

“Cái thằng này có phải cậu bắt nạt em gái tôi không hả?” Anh trai Đường gia nắm lấy cổ áo của Doãn Trạch Vũ, gân xanh trên trán nổi lên, giương lên nắm đấm muốn đánh anh.

Doãn Trạch Vũ không có đánh trả, mặc cho anh ta từng đấm từng đấm đánh vào người anh, hừ cũng không hừ một tiếng.

Ông nội vội vàng đi lại ngăn cản cháu trai, để tránh gây ra mạng người, nhưng anh Đường đang trong cơn giận dữ chỉ muốn đánh cho anh chết.

“Đừng đánh, anh...”

“Gia Nam, con bình tĩnh một chút, ngừng tay!”

“Chảy máu rồi!” Đứa cháu trai lớn bên cạnh che miệng hét lên, sau đó là ông Đường kéo anh Đường ra.

Doãn Trạch Vũ chỉ cảm thấy trong đầu là một sự hỗn loạn, toàn thân đau rát, trong lồng ngực, anh nhìn thấy Đường Gia Nghê vẫn đang khóc, cả gia đình vây xung quanh cô, khóe miệng rướm máu của anh đột nhiên nở một nụ cười...

Khái niệm gia đình là hạnh phúc cỡ nào, có người nhà chờ sẽ hạnh phúc biết bao, anh cảm thấy thứ xa xỉ nhất đó, cô đều có được, cho dù cô không muốn tha thứ cho anh, nhưng cô còn có rất nhiều tình yêu ấm áp, bản thân cảm thấy rất an tâm.

Anh chỉ hy vọng cuộc sống sau này, anh có thể dựa vào nỗ lực của mình, xua tan hiểu lầm của cô đối với anh, và sau đó nhận được một cơ hội ở chung với nhau.

“Anh đi đi, về sau chuyện của em, đều không quan hệ với anh.” Trên mặt Đường Gia Nghi mang theo nước mắt, nói lớn tiếng với anh, sau đó xoay người chạy vào trong nhà.

Đôi mắt của anh bỗng chốc lạnh băng tới cực điểm, từ từ đứng dậy lau đi vết máu ở khóe miệng, sau đó cúi đầu một cái xin lỗi với người của Đường gia, nhanh chóng xoay người lái xe rời đi.

Trong nhà Đường Gia Nghi, đầy áp người, cả nhà đều đang bày biện mâm cơm khuyên giải.

Đường Gia Nghi luôn luôn dịu dàng đáng yêu, cho tới nay hoàn toàn đã phá vỡ hình ảnh của cả nhà, bọn họ đều nhíu chặt mày, hy vọng có thể cho cô lời khuyên tốt nhất.

“Cậu ấm nhà kẻ có tiền đại đa số là đứng núi này trông núi nọ, Gia Nghi, chúng ta là những người bình thường, cha mẹ hy vọng con tìm một chàng trai thành thật cùng gia cảnh trong nhà không sai biệt lắm là tốt rồi.” Má Đường lau nước mắt, lo lắng nhìn con gái tiều tụy rất nhiều.

“Đúng vậy, Nghi Nghi, nghe bà nói, quên hết chuyện quá khứ, làm việc cho giỏi, sống tốt, sau này nhất định sẽ có một người xuất hiện càng quý trọng cháu hơn.” Mặc dù không biết nguyên nhân chia tay, nhưng cháu gái phẩm tính tốt đẹp, quá khứ Doãn Trạch Vũ đối với cháu gái cũng chiều chuộng, bà là quá rõ ràng, cho nên thân là người lớn tuổi trong nhà, lời khuyên cô không có nhiều lời.

“Dù sao con cũng không hờn giận, em gái của con có cái gì không hợp? Bộ dáng vừa xinh đẹp lòng dạ lại lương thiện! Cậu ta... Con còn là đánh chưa đã!” Anh Đường nắm chặt nắm đấm cực kỳ giận dữ, bị ông nội bất ngờ đẩy sang một bên.

“Hành động theo cảm tính nhất nhà chính là cháu!” Ông nội nhớ tới cháu trai ra tay đánh người, liền giận dữ sợ, “Mọi việc bất động động não, thì đạt được khí phách một thời, đã thương người, bối cảnh gia đình người ta như thế chộc nổi sao?”

“Cha đánh cho chú Doãn chảy máu rồi!” Đứa cháu trai lớn vẫn không thể quên cảnh đó.

“Thằng ranh!” Nếu không phải là cha kéo con, con đã gây ra mạng người rồi!” Ông Đường gõ đầu anh Đường, anh Đường đau đến nhe răng trợn mắt.

“Yên tâm, nào không ra mạng người, Doãn Trạch Vũ đã rất nhượng bộ rồi, cậu ta cố tình không đánh trả, chính là vì không muốn trở mặt.” Ông nội thở dài, “Gia Nghi, rốt cuộc các cháu làm sao vậy?”

Đường Gia Nghi nhìn mỗi một người trong nhà, cô biết, cô có được ấm áp của bọn họ, cô cũng biết, có một số việc, chỉ có thể nói thật.

“Hôm nay ở trong bệnh viện, một người phụ nữ anh ấy đã từng qua lại nói với con, cô ấy có đứa con của Trạch Vũ, con không biết phải làm gì... Người phụ nữ đó và anh ấy đã từng scandal âm ỉ, bọn họ đã từng ở với nhau, sau này người mới xuất hiện là con...” Đường Gia Nghi đỏ mắt, cô không biết thứ tự mặt trước sau trong tình yêu, cô không biết người phụ nữ đó dùng cách nói có thai đứa con của anh, sẽ đấu với cô ấy thế nào, cô không biết sau khi nhận hết súng ống của anh, có phải có một ngày cũng thất sủng, cũng giống như người phụ nữ đó.

Càng nghĩ càng rơi vào lo lắng, cô không muốn loại cảm giác bất an này, cho nên bất kể anh sẽ giải thích nhiều hơn nữa, cô đều không nghe lọt.

“Ừm... Nếu vậy, Gia Nghi, con nói chia tay là đúng, Doãn Trạch Vũ quan hệ nam nữ lung tung, mặc dù có tiền, nhưng mà không biết gả con cho cậu ta, là chịu khổ nhiều hay là hạnh phúc nhiều.” Ông Đường im lặng rất lâu, cuối cùng mở miệng nói.

“Nhưng... Nhưng... Con có thai, con có con của anh ấy rồi.” Đường Gia Nghi vuốt bụng, lại cắn cắn môi, cuối cùng nói thật hết thảy.

“Cái gì?” Quả thực là sấm sét giữa trời quang, toàn bộ người Đường gia trợn to hai mắt.

“Có phải con có thêm một em trai nhỏ để chơi đúng không?” Đôi mắt to đơn thuần của đứa cháu gái nhỏ nhìn cô cô của nó, vẻ mặt hiếu kỳ.

“Con nít biết cái gì?” Chị dâu xách nó lên, tay kiathì kéo con trai lớn đi ra ngoài.

“Vậy con định làm thế nào?” Má Đường lo lắng hỏi, Đườnggia luôn luôn là dân chủ văn minh, không quan tâm nhiều về việc bà mẹ độc thân và đứa trẻ, nhưng tất cả mọi người muốn biết Đường Gia Nghê muốn làm gì tiếp theo.

Trên mặt Đường Gia Nghê có một nụ cười rất tình thương của mẹ, “Mặc dù cha của đứa bé không có xử lý tốt quan hệ nam nữ, nhưng mà đứa bé là không có sai, con quyết định sinh đứa bé ra.”

“Cũng đúng, Gia Nghê từ nhỏ đến lớn, ngay cả động vật nhỏ đều không nhẫn tâm làm hại, làm sao có thể lại tùy tiện vứt bỏ đứa con của mình? Bất kể Gia Nghê quyết định thế nào, chúng ta đều sẽ ủng hộ, kế tiếp, con xin nghỉ dài hạn là tốt rồi, để ẹ chăm sóc con thật tốt.” Má Đường yêu thương nắm lấy hai vai Đường Gia Nghê, trong ánh mắt cho cô dũng khí và sức mạnh.

Có người nhà ủng hộ, Đường Gia Nghê đem mối tình tổn thương này ấn dấu ở đáy lòng, cô chỉ hy vọng mọi thứ đều có thể bình thường trở lại, kể cả yêu thương khó mà dứt bỏ kia.

Chớp mắt một cái hơn ba tháng đi qua, ngoài rào chắn sau vườn Đường Gia Nghê, một bóng dáng cao lớn về mặt cô đơn đứng ở nơi đó.

Bao nhiêu ngày rồi, anh dừng chân ở ngoài cửa của Đườnggia, chỉ vì để có thể nhìn cô một cái, nhưng một lần lại một lần tan vỡ hy vọng, dường như cô vẫn trốn tránh anh.

Nếu như không phải lo lắng để lại ấn tượng xấu ở trước mặt người nhà của cô, anh đã sớm phá cửa mà vào rồi.

Doãn Trạch Vũ chọc hai tay vào túi, về mặt vốn là lạnh lùng bởi vì khoảng thời gian tưởng nhớ này, thâm tình u buồn nhiều hơn.

Di động vang lên, là trợ lý gọi điện thoại tới, bởi vì chuyện làm lần trước của thư ký Lý đối với Đường Gia Nghê bị anh nhận diện được từ các băng giám sát, đã bị anh sa thải, hiện tại anh đã thuê một người trợ lý nam mới.

Anh cau mày, vẫn còn rất nhiều việc phải làm, giày đen bóng nhẹ nhàng đá bậc thềm cửa sau, anh tiếp nhận điện thoại của trợ lý.

“Nói đi.”

“Doãn tổng, tôi thật sự bận không qua nổi rồi, ngài có thể trở về nhanh chút hay không?” Đầu bên kia điện thoại, trợ thủ đắc lực của anh một bộ loay hoay sút đầu mẻ trán sau đó giọng nói mềm nhũn.

“Được rồi, cậu ứng phó trước, tôi trở về ngay bây giờ.” Anh cúp điện thoại di động.

Bỏ điện thoại vào trong túi, Doãn Trạch Vũ đang muốn xoay người rời đi, cửa sau nhà Đường Gia Nghê “két” một tiếng mở ra.

Tim anh đập mạnh một hồi, nhìn về phía khe cửa nửa mở kia, anh mong đợi nụ cười xinh đẹp của cô từ trong nhà đi ra ở một màn kia biết bao, nhưng khiến anh thất vọng chính là, chân mang một đôi giày màu đen nhỏ từ phía sau cửa thò đầu ra ngoài.

Nhưng đối lập với chỉ có thể nhìn thấy được một căn nhà tiêu điều cho tới nay, cuối cùng giờ phút này có người xuất hiện cũng đã đủ khiến anh mừng như điên, sợ đứt dây động rừng, anh trốn đến phía sau gốc cây rậm rạp chẳng chịt tản ra mùi hương cây hoa quế ngào ngạt.

Tiếng nói chuyện rất nhỏ giọng, một cậu bé từ trong nhà thò đầu ra, nó nhìn ngó phía bên ngoài, cảm thấy không có ai, liền quay đầu, lấy một cái chậu rửa mặt nhỏ, ôm hai cây súng nước đồ chơi ra ngoài, theo sát ở phía sau nó, còn có một cô bé mặc đồ ngủ giống như là vừa mới tỉnh ngủ, bím tóc buộc xiêu xiêu vẹo vẹo.

15. Chương 15

Là cháu trai, cháu gái của Gia Nghê! Anh nghe được trong lòng la hét, nhìn thấy chúng, cũng tựa như nhìn thấy người thân của chính mình, trong lòng anh lại dào dạt một sự ấm áp không nói rõ được.

Dường như là hai tiểu quỷ này chuẩn bị làm một “chuyện xấu” gì đó không thể để cho người lớn trong nhà biết được, mỗi một bước đều dè dặt cẩn trọng, nếu như vậy, anh được dịp có thể uy hiếp chúng một phen, nghĩ vậy hai mắt Doãn Trạch Vũ sáng lên.

Nhìn chúng nó xoay vặn mở vòi nước bên cạnh tường, nước ào ào chảy vào bên trong chậu rửa mặt nhỏ, trên mặt chúng còn có vẻ mặt đắc ý, Doãn Trạch Vũ đùa dai sải bước đi tới ngưỡng cửa bậc thềm.

“Này!”

Hai tiểu quỷ giật mình, quay đầu lại nhìn thấy là Doãn Trạch Vũ, vẻ đắc ý trên khuôn mặt nhỏ nhắn liền biến mất không tung tích.

Chúng nó thì thầm với nhau hồi lâu, Doãn Trạch Vũ lảng máng nghe được chúng nói, là chú xấu!

Cảm giác được tiểu quỷ đối với anh cảm giác cũng không tốt, trong lòng anh lập tức sinh ra một kế, biết rằng lúc này có lẽ nịnh bợ chúng sẽ tốt hơn, liền thay đổi vẻ mặt nghiêm túc trước đó, nụ cười trên mặt trở rõ hơn ánh mặt trời.

“Là tiểu Tuấn và Hân Hân nha.” Trong nháy mắt anh thay đổi giọng điệu và nét mặt, vẫn làm cho vẻ mặt hai tiểu quỷ căng đến gắt gao, một bộ dáng như lâm đại địch (ý chỉ tình hình rất căng thẳng), sau một hồi tiếng vang leng keng, súng nước cầm trong tay và chậu rửa mặt đều đã giấu ở saungười.

“Chú... Chú tới làm gì?” Tiểu Tuấn ngắc gượng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, biểu lộ một vẻ mặt không thể xâm phạm nơi đây hỏi anh.

“Oh, tới tìm các cháu chơi.” Doãn Trạch Vũ cảm thấy tương đối bất đắc dĩ, nhưng nụ cười trên khuôn mặt vẫn cầm cự như cũ.

“Bọn cháu?” Hai tiểu quỷ đều chỉ vào cái mũi của mình, đối với câu trả lời này tỏ vẻ khá là hiếu kỳ.

“Ừ, chú là một người rất cô đơn.” Doãn Trạch Vũ cố hòa tan lạnh lùng trên mặt, trở thành một biểu hiện ử rữ.

“Nhưng... Chú làm cho cô cô khóc.” Hân Hân vươn ra đầu ngón tay mập mạp, vẫn còn nhớ đến giọt nước mắt lạnh lẽo lóng lánh trên đầu ngón tay khi đó.

“Còn có, chú và cha đánh nhau!” Tiểu Tuấn chống nạnh, một bộ dáng chính nghĩa nghiêm nghị tỏ vẻ lên án hành vi đánh nhau.

Doãn Trạch Vũ dở khóc dở cười, phải biết rằng đó là cha của nó đánh anh, anh hoàn toàn không có đánh trả.

“Là cha của cháu đánh chú, đúng không?” Doãn Trạch Vũ nhin không được vì mình biểu dương chính nghĩa.

Hai cái đầu cũng tỏ vẻ đã hiểu gật gật đầu.

“Nhưng, chú là chú xấu, cô cô cũng không muốn để ý chú rồi!” Mặc dù đã hiểu anh bị đánh là rất đáng thương, nhưng bất kể thế nào vẫn là muốn bảo vệ cô cô.

Thấy đứa nhỏ đối với anh như thế cũng chẳng phải bảixích, anh chỉ ngồi ở trên bậc thềm, “Cô cô của các cháu gần đây khỏe không?”

“Không nói cho chú biết.” Tiểu quỷ đứng đầu vênh váo le lưỡi nhát ma với anh.

“Haiz, chú biết cô ấy không khỏe, nhất định là cô ấy đang nhớ chú...” Anh thở dài một hơi, vẻ mặt cô đơn nhìn một gốc cây cỏ dại ở bên cạnh còn chưa có kịp khô héo.

“Cô cô khỏe lắm khỏe lắm, mới không nhớ chú đấy!” Hai tiểu quỷ đồng thanh hô to với anh, cũng không sợ kinh động người lớn bị bắt trở lại.

“Nhưng mà chú không khỏe...” Về mặt Doãn Trạch Vũ đầu khoả nhìn hai tiểu quỷ, muốn giành được một chút đồng cảm của bọn chúng.

Dù sao đứa nhỏ cũng là được sinh ra trong gia đình lương thiện, hơn nữa có một cô cô tốt bụng như vậy dạy bảo có phương pháp, lừạgạt lòng thương xót của hai tiểu quỷ rất dễ dàng.

“Chú làm sao vậy?” Không biết Tiểu Tuấn chạy tới bên cạnh anh lúc nào, ngăn cách bởi hàng rào chắn, nó vươn một tay nhẹ nhàng mà vỗbả vai của anh một cái.

“Chú rất nhớ cô cô của các cháu...” Biểu lộ chân tình, hốc mắt của anh thật sự ửng đỏ.

“Cô cô thật sự rất khỏe...” Hân Hân cũng đến gần, đứngở bên cạnh tiểu Tuấn.

“Có thể nói cho chú biết, gần đây cô ấy đã làm những gì? Trải qua vui hay không vui?” Doãn Trạch Vũ thật muốn ôm hai đứa nó, muốn hỏi đến tình trạng Đường Gia Nghê yêu dấu nhất của anh.

“Cô cô không đi làm, ở trong nhà...” Tiểu Tuấn nhĩnsang tấm màn che cửa sổ lầu hai.

“Tại sao không đi làm?” Anh đã từng hỏi bệnh viện, bệnh viện nói là xin nghỉ dài hạn, nhưng tình hình cụ thể không quá rõ ràng, chỉ nói là cần điều dưỡng thân thể.

“Được rồi, nói cho chú biết cũng được, nhưng bọn cháu muốn làm một giao ước trước.”

“Giao ước gì?”

“Chính là bọn cháu nói cái gì, chú cũng phải làm được, nhưng không được nói cho cha mẹ biết.” Tiểu Tuấn trịnh trọng nói.

Doãn Trạch Vũ tức cười cười một tiếng, tuổi còn nhỏ mà lại học đàm phán điều kiện, quả nhiên là nghịch ngợm.

Nhìn thấy anh cười lạnh nhạt như vậy, tiểu Tuấn chorằng anh không đồng ý, liền ném ra một viên gạch vụn cáu dổ, “Chỉ cần chú đồng ý, sẽ nói cho chú biết một bí mật!”

“Điều kiện của cháu, chú đồng ý tất cả.” Anh đưa rangón tay út của mình, móc với ngón tay út nhỏ của tiểu Tuấn tượng trưng.

“Bây giờ nói cho chú biết một bí mật.” Khuôn mặt nhỏnhăn của tiểu Tuấn sắp đến, nhưng anh biết tiểu quỷ này không thể nào dễ dàng như vậy với anh.

“Điều kiện gì?” Anh ý vị sâu xa cân nhắc một chút, dùng vẻ mặt nghiêm túc nói chuyện làm ăn ngày thường, cho thấy điều kiện của anh cũng không rẻ.

“Sau này không được làm cho cô cô khóc.” Về mặt tiểu Tuấn nghiêm túc.

“Ừ, không thể để cho cô cô khóc.” Hai tay của Hân Hân bám vào hàng rào sắt, gật đầu rất nhiều.

Cái loại tình thân ấm áp này, khiến anh hận không thể nắm ôm hai đứa trẻ thông minh biết chuyện này vào lòng.

“Có lẽ cô cô các cháu... Cũng sẽ không cho chú cơ hội nhìn thấy cô ấy, chăm sóc cô ấy rồi...” Anh cảm thấy buồn.

“Cô cô nhớ chú.” Hai đứa trẻ đồng thanh nói.

Nghe được chúng nó không hẹn mà cùng thốt ra lời nói, hai tròng mắt Doãn Trạch Vũ sáng ngời, vui đến gần như không có hươ tay múa chân.

“Đúng rồi, bí mật gì?” Doãn Trạch Vũ thu hồi lại cái tâm tình vui vẻ của mình, tò mò nhìn tiểu Tuấn.

“Con len lén nói cho chú biết...” Miệng của Tiểu Tuấn từ từ tiến đến bên lỗ tay của anh.

Cô có em bé rồi! Hơn nữa gần năm tháng rồi, anh biết, đó nhất định là con của anh.

Khi Doãn Trạch Vũ nghe xong cái bí mật ấy, trên mặt từ từ trở nên nghiêm túc, tiếp theo đó là một cảm giác nửa mừng nửa lo, anh chemiệng, chưa từng có vui mừng khôn xiết trào lên trong lòng, cơ hồ anh không có nhảy dựng lên và hét to tên của Đường Gia Nghê.

Nhiều năm qua đè nén tình cảm của mình, dưới mặt nạ là một sự hi nộ cơ hồ không có hiện ra ở trong cuộc sống, nhưng đem những tình cảm chân thật chảy vào trong lòng anh, anh mới biết được tim mình vẫn là máu thịt, cũng chẳng phải là một khối sắt lạnh như băng.

Anh vui mừng khi trong cuộc đời xuất hiện một người như vậy, dành tình cảm chân thực cho anh, mặc dù lúc này bởi vì cô hiểu lầm mà giận anh, cáu với anh, nhưng sẽ cố gắng làm rõ chân tướng, để anh mang người phụ nữ yêu quý nhất của anh về nhà.

Lấy di động của chính mình giao đến trong tay tiểu Tuấn, anh chạy về công ty, mặc dù tình cảm xếp ở vị trí đầu tiên, nhưng sự nghiệp không thể bỏ.

Hơn nữa có hai đứa trẻ đáng yêu “trợ giúp”, tin rằng chẳng bao lâu, anh cũng sẽ gặp được Đường Gia Nghê lần nữa.

Thời gian hơn mười ngày, Doãn Trạch Vũ và hai đứa nhỏ cơ hồ là liên lạc mật thiết, mà còn thường xuyên thừa dịp lúc người lớn không có ở trong nhà lên lút gặp nhau.

Anh rất vui khi nghe được đứa nhỏ mô tả sinh động cho anh biết, tình hình gần đây của Đường Gia Nghê.

Dù bận thế nào, tưởng tượng ra ấm áp như thế, đủ để khiến anh bị tưởng nhớ tra tấn trong mỗi đêm ngủ.

Ngày này Doãn Trạch Vũ xử lý xong công việc đã là mười giờ đêm.

Cửa sổ vẫn mở rộng, gió từ bên ngoài thổi vào, đêm lạnh như nước, anh đã cảm giác được từng cơn rung mình, ngó ra ngoài cửa sổ nhà nhà đốt đèn, muốn biết giờ phút này Đường Gia Nghê đang làm những gì.

Nếu để cho đối thủ cạnh tranh biết, chiếc điện thoại di động cách thức liên lạc kia của anh chứa đầy tin tức thương nghiệp với các đối tác, lúc này ở trên tay của một đứa trẻ miệng còn hôi sữa, không biết hậu quả sẽ như thế nào.

Nhưng anh đã chẳng quan tâm tới, trở lại trước bàn làm việc bấm dãy số di động của mình, đầu kia rất nhanh nói được, xem ra tiểu Tuấn đã cầm di động của anh lên lên chơi vào buổi tối rồi, Doãn Trạch Vũ nhin không được nở nụ cười.

“Cậu Doãn, nhà chúng tôi chả hề thích cậu dùng cách này, mua chuộc con trai nhà tôi!” Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói rất không hài lòng của anh Đường.

Không nghĩ tới đổ ập xuống mà đến chính là giọng nói của Đường Gia Nam, anh im lặng không nói, trước tiên chính là nghĩ đến kế hoạch thất bại rồi.

“Cậu nuông chiều em gái của tôi thì được rồi, cậu nuông chiều con của tôi làm cái gì? Mỗi ngày mang thức ăn cho nó, hại nó chùng mười ngày mập vài kí lô, so với lúc mẹ của nó mang thai mập đến còn muốn lợi hại hơn... Nhà trẻ còn nghi ngờ máy đo thể trọng không chuẩn, còn nói con tôi mắc chứng bệnh béo phì rất nguy, cậu muốn hù chết những người làm cha mẹ như chúng tôi hay sao?” Anh Đường ở đầu bên kia phàn nàn.

Chung quanh truyền đến tiếng cười, Doãn Trạch Vũ mơ hồ nghe được bên trong có xen lẫn tiếng cười ngọt ngào của Đường Gia Nghê, tay cầm ống nghe không tự giác run run một chút.

“Nhưng tôi muốn nghe giọng nói của Gia Nghê!” Ý nghĩ càng mãnh liệt, lo lắng trong lòng càng đốt cháy hơn, anh nóng lòng muốn lập tức nghe được giọng nói dịu dàng của cô.

“Tôi thấy cậu là bị đánh bị đến không đã ghiền, ôi, mẹ...”

Tiếng của anh Đường ở đầu bên kia đau đến kêu to, tiếng của má Đường đều đều truyền đến: “Cậu còn gọi tới làm gì?” “Cháu muốn biết Gia Nghê có được tốt hay không?” Giọng nói của anh rất là nghiêm túc, một sự thành khẩn khiến người ta không thể cự tuyệt.

“Nó rất tốt, cậu không cần gọi tới nữa.” Má Đường nói xong định cúp điện thoại.

“Bác gái, cháu muốn nói chuyện với cô ấy...” Muốn tranh thủ cơ hội cuối cùng.

“Nó không có ở đây!” Đặt máy điện thoại xuống, chỉ còn lại có tiếng thở dài nặng nề ở hai đầu điện thoại.

Thái độ của người ở Đường gia rất kiên quyết, nhưng chỉ cần trong lòng cô còn có anh, anh sẽ không từ bỏ bất cứ một hy vọng nào, dù vẫn hồi lòng của cô.

Nhận được một cú điện thoại như vậy, hoàn toàn là ngoài dự đoán của Doãn Trạch Vũ.

Lúc này anh đeo kính đen che khuất nửa khuôn mặt, lái một chiếc xe thể thao mui trần chạy băng băng ở trên đường cái, dưới ánh mặt trời chói mắt mùa thu.

Lá rụng bay lả tả khắp bầu trời, không cách nào ngăn cản lồng ngực tràn đầy vui sướng của anh, anh nhìn đồng hồ, theo như tốc độ xe lúc này, mười phút sau, anh có thể gặp mặt Đường Gia Nghi ở quán cà phê ở ngã tư nhà của cô.

Hơn một tháng, vào lúc tưởng nhớ thành bệnh, anh mới giật mình thấy mình thậm chí ngay cả một bức ảnh của cô cũng không có, chỉ có thể ở trong biệt thự trống rỗng nghĩ về cô.

Anh chịu đủ rồi, chỉ cần có thể gặp được cô một lần nữa, anh cũng sẽ không tiếc mọi thứ mang cô và đứa nhỏ về nhà.

Trong quán cà phê phát ra âm nhạc nghe êm tai, Đường Gia Nghi khẽ vuốt bụng, khóe miệng cô có một nụ cười hạnh phúc, rất nhanh, cô sẽ làm mẹ, ôm cảm giác đứa nhỏ béo ụt ịt, nhất định rất hạnh phúc.

Nếu như không phải là người nhà, đặt biệt là mẹ và chị dâu thay phiên nhau khuyên bảo, cô cũng sẽ không muốn ra cửa, trốn ở trong nhà, né tránh anh, trong lòng cô mới có thể bình tĩnh.

Đường Gia Nghi có khát khao hạnh phúc, nhưng cảm thấy được thiếu chút gì đó, có lẽ không có cuộc đời của anh, thật sự giống như là thiếu một mảnh ghép hình, mặc dù là anh ở chỗ đó, mặc dù là cô rất quý trọng, nhưng mảnh ghép hình có vết nứt, trước sau cô lại không cách nào tha thứ.

Cô không cách nào quên được, trong bụng người phụ nữ khác có đứa con của người yêu cô, nói rõ với anh, trái lại mọi người sẽ có cuộc sống tự do của riêng mình.

Cô cầm điện thoại của Doãn Trạch Vũ, khóe miệng lại là một nụ cười mờ nhạt, muốn nói rõ với anh, nói với anh đừng nhầm lẫn như vậy.

Không cách nào tha thứ cho anh, nhưng bởi vì nhớ tới một cái nào đấy của anh trong nháy mắt khóe miệng hiện lên ý cười, có đôi khi cô cũng không hiểu nổi bản thân mình sao lại thế này. Có lẽ hồi ức quá tốt đẹp, nuông chiều của anh quá tốt đẹp, cô lại lưu luyến quên về.

Vừa rồi trên đường từ trong nhà đi tới, mẹ gọi điện nói, nhìn ra được anh còn rất yêu cô, bảo cô nói chuyện với anh một chút, chỉ tiếc nút thắt trong lòng cô, cô không cách nào tháo gỡ.

“Đường tiểu thư đúng không?” Đột nhiên một giọng nói nhỏ nhả từ phía sau truyền đến, Đường Gia Nghi nghi hoặc quay đầu lại.

“Anh là...” Đường Gia Nghi chưa bao giờ gặp qua người đàn ông trước mắt này, cô khiêu cao lông mày tò mò nhìn anh ta một cái.

“A, là thế này, bởi vì tổng giám đốc của chúng tôi đang bận, cậu ấy bảo tôi tới đây đón cô qua nói chuyện.” Về mặt của người đàn ông thành khẩn.

“Oh.” Đường Gia Nghi đi theo phía sau anh ta, lên xe của anh ta.

Mà ở chỗ khúc quanh, cùng xe của Doãn Trạch Vũ lướt qua nhau.

Doãn Trạch Vũ dừng xe ở ven đường, liền tháo mắt kính xuống vội vàng đi vào quán cà phê, dọc theo đường đi anh tự hỏi làm thế nào để Đường Gia Nghi chấp nhận anh một lần nữa, nhưng anh thật không ngờ tâm mắt của anh tìm kiếm khắp cả quán cà phê, cũng không có nhìn thấy gương mặt người anh nhớ thương.

“Thưa anh, có phải anh đang tìm người hay không?” Cô phục vụ đi tới tò mò nhìn anh.

“Đúng, xin hỏi có nhìn thấy một cô gái hay không, cô ấy cao khoảng thế này, làn da rất trắng...” Anh dùng tay ra dấu.

“Hình như là một phụ nữ có thai...” Nhân viên phục vụ nghiêm túc nhìn hấn.

“Ừ, đúng rồi!” Doãn Trạch Vũ căng thẳng nhìn cô ấy, chờ đợi câu trả lời của cô ấy.

“Cô ấy vừa mới rời đi cùng với một người đàn ông, người đàn ông đó chính là lái một chiếc xe đến...” Cô phục vụ nhìn ra ngoài cửa sổ kính, trông giống như chiếc vẫn còn ở chỗ đó.

“Vậy, bọn họ có nói muốn đi đâu hay không?” Anh căng thẳng nắm chặt tay cô phục vụ.

Trên mặt cô phục vụ nở rộ hai vệt ửng hồng, “Họ không nói.” Vừa dứt lời, Doãn Trạch Vũ đã bỏ cô ấy ra, cầm điện thoại đi nhanh ra ngoài cửa, anh vội vàng bấm số di động trên tay của Đường Gia Nghi, còn chưa có nổi được đã bị treo, sau đó tắt máy.

16. Chương 16

Anh biết nhất định là cô đã xảy ra chuyện!

Doãn Trạch Vũ ngồi ở trên xe ảo não không thôi, nhớ tới trên di động của mình có chức năng định vị GPS lần theo dấu vết, thông qua di động của anh, có thể biết được chỗ vị trí của di động kia.

Anh thử một chút, phát hiện chỗ vị trí di động lại ở vùng phụ cận của ngoại ô thành phố, ôm cảm xúc vui buồn lẫn lộn, anh lái xe đi.

Đường Gia Nghi vốn rất an ổn ngồi ở trên xe của người đàn ông lạ, nhưng lúc cô phát hiện xe lại lái đi một hướng khác hoàn toàn ngược lại với công ty của Doãn Trạch Vũ thì cả trái tim cô liền thu làm một nắm.

Cô hỏi người đàn ông lạ muốn dẫn cô đến nơi nào, nhưng người đàn ông ngồi ở trên chỗ sau tay lái im lặng không nói.

Cô che chở bụng đòi xuống xe, người đàn ông đó đối với yêu cầu của cô ngoảnh mặt làm ngơ, xe càng chạy nhanh đến vùng ngoại ô hơn.

Khi cô bị anh ta kéo từ trong xe xuống, di động trong túi vang lên, cô vừa định tiếp nhận thì người đàn ông đó hung tợn đoạt lấy và trực tiếp tắt máy, ném vào trong bụi cỏ bên cạnh.

Cô bị mang tới một căn phòng tối ẩm ướt, ngột thở khiến cô nhận không được muốn nôn.

“Chúc mừng nha, mang thai rồi.” Cùng với tiếng giày cao gót va chạm mặt đất, sau đó là một giọng nữ chanh chua truyền đến: “Nếu như không phải là bởi vì ở trong lúc vô tình nghe được cô gọi điện nhắc tới tên Trạch Vũ, thật đúng là không tìm được cô.”

Giày vải màu trắng của Đường Gia Nghi giẫm ở trên sàn nhà ẩm ướt, quay đầu lại nhìn thấy một gương mặt quen thuộc, là Lương Salsa!

Bụng cô ấy gồ lên, còn lớn hơn mình một chút, bên trong cũng có một sinh mệnh đáng yêu, đứa con của Doãn Trạch Vũ.

Nghĩ đến một sự thực như vậy, cô đau buồn, hốc mắt ửng đỏ.

“Là cô, cô mang tôi tới đây làm cái gì?” Đường Gia Nghi biết lúc này không phải là lúc khóc, cô dùng cảm giác đầu lên, nhìn Lương Salsa và người đàn ông sau lưng cô ấy.

Biết bọn họ không có ý tốt, cô phải bảo vệ đứa nhỏ trong bụng của cô thật tốt.

“Có thể lừa gạt cô tới nơi này, đương nhiên sẽ có chuyện tốt chờ cô rồi.” Về mặt của Lương Salsa khinh thường nhìn bụng của Đường Gia Nghi một cái, “Doãn Trạch Vũ chỉ thừa nhận đứa nhỏ trong bụng của cô, không thừa nhận đứa nhỏ của tôi, vậy đối với đứa nhỏ của tôi không công bằng biết bao?”

“Chuyện này không liên quan đến tôi!” Đường Gia Nghê thức được ghen ghét của cô ấy, cảm thấy rất bất an mà lui lui thân mình.

“Anh ấy chê tôi bẩn... Nói tôi là gái điếm cao cấp...Nhưng trước đây anh ấy không phải như thế, trước đây lúc cha tôi còn sống, anh ấy rất cưng chiều tôi, coi tôi là bảo bối, tại sao trước đây anh ấy có thể cưng chiều tôi phóng túng tôi, bây giờ thay đổi bất thường...” Tâm tình Lương Salsabất ổn, “Tại sao tôi sống chung với anh ấy, anh ấy không muốn để cho tôi mang thai đứa con của anh ấy, mà cô...”

Đường Gia Nghê nghe những lời nói của cô ấy, không hiểu ra sao, không để cho cô ấy mang thai sao lại mang thai rồi hả? Trong lòng cô có rất nhiều nghi vấn, nhưng không có đặt câu hỏi.

Mà đôi mắt của Lương Salsa gắt gao nhìn chằm chằm bụng của cô.

“Tôi biết... Cô là bạch y thiên sứ trong bệnh viện, cho nên anh ấy cho rằng cô thuần khiết, mắng tôi bẩn, nếu như cô cũng dơ bẩn, rồi anh ấy sẽ muốn tôi và con tôi, anh ấy sẽ không bỏ rơi tôi!” Lương Salsa quá gờn nhìn chằm chằm Đường Gia Nghê, nếu như ánh mắt của cô là vũ khí, Đường Gia Nghê sớm đã biến thành mảnh vụn rồi.

“Tại sao con tôi thì không trân quý?” Lương Salsa dấm mạnh vài cái vào bụng mình, khóc không thành tiếng.

“Đừng!” Đường Gia Nghê đau lòng, vội vàng ngăn chặn cô ấy làm tổn thương chính mình.

“Salsa, đừng làm rộn, đây là con của tôi.” Người đàn ông kia tiến lên hai bước kiểm tay của Lương Salsa, nói ra lời nói khiến Đường Gia Nghê sửng sốt.

“Anh dựa vào cái gì nói là con của anh?” Lương Salsagiống như là không muốn chấp nhận hiện thực, nhưng trong lòng lại biết rõ không thoát khỏi được sự thực.

“Cô nói muốn báo thù cho cha cô, tôi nghe cô; cô nói muốn đoạt lại lòng của Doãn Trạch Vũ, tôi nghe cô; cô nói muốn bắt người phụ nữ này về cho cô xử trí, tôi nghe cô, nhưng, tại sao liên tục dùng cách làm tổn hại đứa nhỏ đến uy hiếp tôi?” Người đàn ông kia cực kỳ giận dữ nhìn Lương Salsagiây dựa ở trong lòng hắn, “Thân là một người mẹ, sao cô có thể tàn nhẫn như vậy?”

“Đúng! Bởi vì con tôi, không phải là của người yêu trong lòng tôi, anh thừa dịp tôi uống rượu say...” Lương Salsa khóc không thành tiếng, chẳng biết lấy ra một cây dao găm sáng loáng lúc nào, xẹt qua một dao vào cánh tay của người đàn ông, máu tươi liền lập tức từ miệng vết thương chảy xuống.

“Cao Lâm, chỉ cần bây giờ anh chiếm lấy cô ấy, tôi liền ngoan ngoãn sinh ra đứa nhỏ cho anh, có được không? Có được không?” Lương Salsa giống như một đứa con nít không chiếm được thỏa mãn, quẩn lấy Cao Lâm cầu xin nói.

“Nếu như tôi không đồng ý?” Cao Lâm không muốn nghe cô ấy sắp đặt nữa, thân là người cha, anh đã không muốn tiếp tục phạm sai lầm nữa.

“Nếu như anh không nghe tôi, tôi liền đâm con dao này vào trong bụng của tôi!” Lửa ghen ghét khiến cho cô mất đi lý trí, Lương Salsa vừa khóc, vừa cười.

“Được được được! Cô bình tĩnh, bây giờ tôi liền phối hợp với cô.” Cao Lâm vừa ổn định tâm tình của cô ấy, vừa cởi bỏ cúc áo của mình tiến tới gần phía của Đường Gia Nghê.

Lương Salsa gơ lên má ảnh, nhắm ngay Cao Lâm và Đường Gia Nghê...

“Anh tránh ra!” Đường Gia Nghê liên tiếp lui về phía sau, sau cùng không thể lui được nữa dựa lưng vào tường hét lớn tiếng.

“Xin lỗi... Vì con tôi...”

Cao Lâm đang muốn bổ nhào tới trên người của Đường Gia Nghê, một cái bóng người phá cửa sổ mà vào, Cao Lâm nặng nề mà ngã xuống đất, bị Doãn Trạch Vũ dùng sức giẫm ở trên sàn, không ngừng vừa giẫm lại vừa vung nắm đấm với hắn.

Thấy thế, Lương Salsa kêu lên sợ hãi một tiếng, đạp cửa bỏ chạy.

“Hừ, lần này nợ mới, nợ cũ tôi tính hết với các người!”

Trên mặt của Doãn Trạch Vũ là một ánh mắt khinh thường, tai nạn xe cộ trước đó, là vì Lương Bất Phàm lòng tham không đáy muốn trở thành người lãnh đạo, mua chuộc Cao Lâm làm tội phạm chạy trốn, thăm dò tuyến đường an ninh mỗi ngày cần phải đi qua bất chấp hết thấy muốn đẩy anh vào chỗ chết, may mà có tài xế xe hàng đi ngang qua kịp thời báo cảnh sát cứu tính mệnh của anh.

Tiếp theo lần này là cô vợ bảo bối và con trai bảo bối của anh thiếu chút nữa bị làm hại, nếu như không phải là thông qua hệ thống định vị GPS tìm tới chỗ này, anh thật sự không biết hậu quả nghiêm trọng thế nào!

“Trạch Vũ...” Đường Gia Nghê bị hoảng sợ, giờ phút này xui xẻo dựa vào bên tường, “Đừng hành động theo cảm tính, giao cho cảnh sát xử lý...” Cô nghe được có tiếng xe cảnh sát.

Mà sau khi Lương Salsa chạy đi ra bên ngoài cũng bị cảnh sát bắt lấy.

“Gia Nghê, có nặng lắm không?” Doãn Trạch Vũ đỡ Đường Gia Nghê qua một bên để cho cô ngồi xuống, lo lắng nhìn cô.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi, thật xin lỗi, thật xin lỗi...” Hai vai Đường Gia Nghê run run, hấp thu mùi và nhiệt độ trên người của Doãn Trạch Vũ.

“Đồ ngốc, làm gì nói nhiều thật xin lỗi như vậy?” Nhận thấy được cô đã không có chuyện gì, chỉ là bị kinh sợ, Doãn Trạch Vũ lấy một tay ôm cô vào trong lòng.

“Em hiểu lầm anh, một lần lại một lần...” Cô “oa” một tiếng, nghẹn ngào khóc nức nở giống như một đứa trẻ vậy, chùi nước mắt nước mũi lên trên quần áo của anh.

“Đồ ngốc...” Anh xoa xoa mái tóc xõa mềm mại của cô, cô thật sự hiểu lầm anh quá mức, một lần lại một lần, chỉ là không biết tại sao mỗi một lần anh đều không chút để ý.

“Cái gì em cũng chỉ nhìn mặt ngoài, một lần lại một lần hiểu lầm anh, giận anh, không quan tâm anh, trốn tránh anh... Tại sao... Tại sao anh còn...”

“Bởi vì anh yêu em!” Anh chặn miệng của cô, ngăn lại tự trách của cô, “Bởi vì yêu thuần khiết lương thiện của em, bởi vì lúc nào em cũng lo nghĩ cho người khác, bởi vì em trước giờ không có ích kỷ, cho nên anh yêu em.”

“Bởi vì em dẫn dắt anh nhận thức ra được sự khác biệt rõ ràng của bản thân, để cho anh biết ở dưới mã ngoài lạnh lùng, thực ra anh cũng khát vọng tình yêu, khát vọng ấm áp, khiến anh trở thành một người ấm áp, chưa đến nỗi lạnh như băng, không máu không nước mắt, cho nên... Anh yêu em!” Lời nói của Doãn Trạch Vũ, khiến Đường Gia Nghê ngây người.

“Cho nên, hãy để anh chăm sóc em thật tốt!”

Đường Gia Nghê ở trong lòng hắn ngưng khóc, cô nhìn anh, gật đầu rất nhiều.

Tóm lại có một số biểu hiện giả dối bên ngoài sẽ khiến những người yêu nhau mất đi phương hướng, cô biết sai rồi, không thể chỉ dựa vào mặt ngoài đi phán định một người, phải hiểu được đối phương, khám phá ra chân tướng.

May mắn chính là, anh đối với cô một lần lại một lần bao dung và nuông chiều, bằng không thật sự sẽ đánh mất anh rồi.

Bởi vì Đường Gia Nghê cầu xin, Lương Salsa và Cao Lâm cũng không bị kết án hình sự, lương thiện của cô lại càng khiến Doãn Trạch Vũ xúc động hơn.

Sau đó, anh giống trống khua chiêng sắp xếp hôn lễ, chỉ cần để cho cô danh chính ngôn thuận trở thành vợ của Doãn Trạch Vũ anh, phu nhân của tổng giám đốc tập đoàn Vũ Trụ, cô tức giận chạy về nhà mẹ đẻ nữa, anh cũng có thể quang minh chính đại mang cô về nhà.

Anh không cần giống như bây giờ, khoác danh nghĩa cha của đứa nhỏ trong bụng của cô, ngay cả đến nhà báỉ phổng cũng tỏ ra hết sức danh bất chính ngôn bất thuận.

“Ông xã... Bụng thật đói, em muốn ăn điểm tâm danh ký xoa thiêu tô[1]...” Tay của Đường Gia Nghê gãi gãi hông của anh.

[1] Baked BBQ Pork Pastry (Bánh xá xíu dứt lò).

Doãn Trạch Vũ vừa vươn tay liền đụng đến bộ ngực của cô bởi vì mang thai càng đầy đặn hơn, nếu như không phải vì có mang đứa nhỏ, anh đã sớm ăn cô.

Anh bỏ dậy mặc vào quần áo giản dị, không cần biết đến hiện tại là lúc rạng sáng, gió lạnh vô cùng, lái xe như bay đến cửa hàng 24h ở trung tâm thành phố.

Lại không biết vào lúc anh ra ngoài, cô vợ nhỏ tình cờ của anh rón ra rón rén đi đến nhà bếp mở tủ lạnh, bưng ra hộp kem lúc ban ngày anh cấm cô ăn, ăn ngấu ăn nghiêng...

1 tiếng sau.

“Điểm tâm về rồi!” Doãn Trạch Vũ vui vẻ bưng điểm tâm đến trước mặt cô vợ nhỏ hiện hình dáng chữ đại đang nằm ở trên giường, để mùi thơm điểm tâm bay vào trong mũi cô.

“Ừm...” Đường Gia Nghi ưm một tiếng, lườm biếng trở mình lại, mắt cũng không mở, cho dù bất kể cô ăn vạ bao nhiêu, người chồng thân yêu của cô cũng sẽ không trách cứ cô.

“Nếu không ăn, anh liền ăn sạch sẽ.” Doãn Trạch Vũ cầm lấy một miếng xoa thiêu tô đưa đến bên cạnh mũi của cô, thì ngược lại, anh càng muốn ăn cô vợ đáng yêu này của hắn hơn.

“Đút em.” Cô mở miệng, bởi vì ăn quá nhiều kem, thật sự ăn điểm tâm không vô, nhưng lại không chịu được hấp dẫn.

“Bé mèo lười, tự mình ngồi dậy ăn.” Chóp mũi cao thẳng của anh và cô đối chọi nhau.

“Ông xã, đút em.” Cô làm nũng hai tay ôm lên cổ của anh.

Anh tru thấp một tiếng, thống khổ khó nhịn.

Cô quả thực là không biết sống chết rồi! Nhưng cho dù rất khó nhịn dục vọng của mình, cũng không muốn nhìn thấy ánh mắt vô tội của cô thất vọng, cho nên anh lấy một miếng điểm tâm đưa đến trong miệng của cô.

Cô vui vẻ ăn hết, khoe miệng còn dính ngọt ngào, mà chủ động hôn lên môi của hắn.

Sau một hồi điên cuồng ôm hôn, rốt cuộc anh nhịn không được đè ở trên người cô, mút ngọt ngào trước ngực cô.

“Ông xã, đừng mà, như thế đối với con không tốt!” Cảm giác được trọng lượng càng lúc càng lớn đè ở trên người, hai tay Đường Gia Nghi nắm lấy hai vai của Doãn Trạch Vũ, trong khoảng thời gian ngắn hoàn toàn thanh tĩnh, ngăn lại anh tiếp tục xâm nhập vào cô.

“Không sao...” Trầm mê ở trong dịu dàng của cô, Doãn Trạch Vũ rất khó khống chế bản thân mình, đã kéo ra vạt váy ngủ trên thắt lưng của cô.

Ái dục như một dòng nước lũ mãnh liệt tới không cách nào ngăn cản, Đường Gia Nghi được anh vỗ về chơi đùa đến toàn thân cũng tê dại, lúc xuất thần quên mất lại nghe được hắn gầm nhẹ một tiếng, lấy tốc độ như tia chớp rời khỏi thân thể của cô, chạy vào phòng tắm.

Doãn Trạch Vũ thống khổ dựa thân vào trên tường. Thở dài vài tiếng, dội lên nước lạnh tắm.

Cô đối với hắn thật sự là hấp dẫn trí mạng, xem ra sau này đến phòng sách, bằng không làm hại đến đứa con trong bụng của cô, người của Đường gia nhất định sẽ không bỏ qua cho anh.

Lúc anh lau khô thân thể trùm khăn tắm trở lại phòng ngủ, thế nhưng cô lại ngủ thiếp đi.

“Cô bé mơ hồ.” Anh vươn tay cứng chiều xoa xoa tóc của cô, đắp chăn bông cho cô, sau đó nhẹ nhàng đi tới phòng sách.

Một tuần sau, một hôn lễ long trọng được tổ chức ở khách sạn sang trọng nhất nội thành.

Cơ hồ là tất cả công ty con của tập đoàn Vũ Trụ, còn có tất cả các đối tác kinh doanh trong và ngoài nước, đều phải tham dự hôn lễ này.

Thiếp cưới này cơ hồ xem như là yêu cầu một cách rõ ràng, làm cho Đường Gia Nghê rất là khó xử, cô cảm thấy chồng của cô đúng là làm đến quá mức, nhưng hần lại cười thần bí, nhéo cái mũi của cô nói, như thế mới cảm thấy được đủ cưng chiều cô.

Nơi tổ chức hôn lễ là trùng trùng cảnh vệ thay phiên nhau, phong tỏa bảo vệ an toàn, thậm chí ngay cả truyền thông cũng bị thu hút đến đây. Tất cả khách tham dự tiệc cưới nhất định phải thông qua kiểm tra an toàn chặt chẽ mới được phép nhập tiệc, tất cả mọi người cho rằng có thể tham gia tiệc cưới xưa nay chưa từng có này là vô cùng vinh hạnh.

Đáng lẽ Đường Gia Nghê kiên trì muốn cử hành ở giáo đường, sợ chỉ nghĩ muốn cho cô một bí ẩn bất ngờ thiếu chút nữa Doãn Trạch Vũ chuyển khách sạn đến bên cạnh nhà thờ.

Anh muốn làm một hôn lễ sang trọng, để cho khách quý ngồi trên ghế ăn nhậu chơi bởi thỏa thích cũng có thể chứng kiến hôn lễ của bọn họ, để cho cả thế giới đều biết đến Đường Gia Nghê là vợ danh chính ngôn thuận của anh, chỉ là không nghĩ tới cô vợ nhỏ của anh chỉ muốn lẳng lẳng mạn mạn, điều này làm cho hần rất vui.

Chính là bởi vì cô đều luôn luôn yêu cầu đơn giản như vậy, thậm chí không có đòi hỏi, anh mới muốn cho cô càng nhiều hơn nữa, chodù là cả thế giới của anh.

Cùng với khúc nhạc vang vọng lên đại sảnh, Đường Gia Nghê mặc một chiếc váy cưới màu trắng xinh đẹp thánh thiện, trang điểm tinh tế và trang nhã trên mặt có một nụ cười đáng yêu, một tay kéo váy lụa mỏng, một tay để ở trong lòng bàn tay của cha, còn có tiểu Tuấn và Hần Hần hai đứa tiểu hoa đồng rất đáng yêu đi theo phía sau, cô chậm rãi cất bước bước trên thảm đỏ, do cha cô dìu đến đầu kia của thảm đỏ.

Giờ khắc này... Cả hai đều đã chờ đợi lâu lắm rồi!

17. Chương 17 End

Ánh mắt của chú rể và cô dâu nháy cũng không nháy mà đối mặt, trong mắt lóe ra tia sáng hạnh phúc và chân thành, khóe miệng hiện ranụ cười hạnh phúc.

“Rất cảm động...” Ông nội và bà nội Đường gia, hai cụ đã đi hơn phân nửa thế kỷ ôm nhau, lão lệ tung hoành[1].

[1] Lão lệ tung hoành: nước mắt của người già rơi.

“Rất hạnh phúc...” Chị dâu được anh Đường ôm lấy, đang lau nước mắt ở khóe mắt.

“Cô dâu là đẹp nhất tôi từng thấy, chú rể thật sự là một nhân tài!”

“Chú rể thần sắc tốt đẹp, cưới được cô dâu xinh đẹp như vậy!”

“Chú rể rất đẹp trai, rất nhiều tiền, hôn lễ này rất được chúc tụng!”

Đám người lần lượt thán phục, tiếng chúc mừng không ngừng.

Khiến mọi người kinh ngạc không thôi chính là, chủ trì hôn lễ, lại là đồng sự trưởng của tập đoàn Vũ Trụ, Doãn Chí Hần cha của Doãn Trạch Vũ.

Trước đó giới doanh nghiệp sớm đã suy đoán, nói Doãn Chí Hần là cực kỳ phản đối mối hôn sự này, ngay cả Đường gia cũng sợ hiện trường hôn lễ này xuất hiện ra một kỳ đà cản mũi phá hoại uyên ương, chỉ có Doãn Trạch Vũ biết điều đó không thể nào xảy ra, bởi vì cha đã gửi đoạn tin nhắn kia cho Doãn Minh, cha yêu đã im lặng suy diễn.

Mặc dù anh không biết cha có chấp nhận Đường Gia Nghê làm con dâu của Doãn gia hay không, nhưng anh biết cha đã bớt làm cao, suy nghĩ cho anh, cũng làm chút chuyện cho anh, chân chân thiết thiết là vì hạnh phúc của anh, cho nên giờ phút này cha xuất hiện ở trên bục chủ trì hôn lễ, anh tuyệt không bất ngờ.

Chẳng qua là cảnh tượng của cha có chút vội vàng.

“Cha.” Doãn Trạch Vũ gật đầu với cha mình.

Đường Gia Nghê liếc nhìn đến cha chồng, vẫn là có chút thấp thỏm, nhưng nhìn thấy trên mặt ông thậm chí có một nụ cười dịu dàng, mà Doãn Trạch Vũ cũng nắm chặt tay cô, cô liền thả lỏng rất nhiều.

“Chúc lễ cưới của các con hạnh phúc, sau này trách nhiệm chăm sóc Trạch Vũ cha giao cho con.” Doãn Chí Hân vỗ vỗ nhẹ vai của Đường Gia Nghê, công khai chấp nhận cô ở trước nhiều người.

Theo lời thề tuyên đọc, trao đổi nhẫn, cùng với quá trình kế tiếp để cho tất cả mọi người thoải mái tận hưởng một hồi, sau khi Doãn Chí Hân bàn giao xong, vội vội vàng vàng muốn rời đi.

“Cha, hôm nay là lễ thành hôn của con, tại sao không ở lại một chút?” Lần đầu tiên Doãn Trạch Vũ thân thiết nắm lấy tay của cha mình.

Doãn Chí Hân cười thần bí, “Cha muốn chạy đi ngủ chuyến bay một giờ sau.”

Doãn Trạch Vũ nghi hoặc nhìn cha, trong ấn tượng của anh, cha luôn luôn là ru rú trong nhà, trải qua cuộc sống bán ẩn cư gần cách với thế giới, mà giờ phút này ông muốn bay đến nơi nào?

“Cha muốn đi tìm mẹ của con, không biết bà ấy có còn chấp nhận cha hay không, bất kể kết quả cuối cùng như thế nào, bất kể bà ấy có tha thứ cho cha hay không, cha chỉ cầu xin một sự an tâm.” Tiếng cười của cha sang sảng nghênh ngang mà rời đi, Doãn Trạch Vũ nhìn sang Đường Gia Nghê bên cạnh khẽ mỉm cười.

“Anh là làm thế nào khiến cha anh...” Ở ánh mắt cảnh cáo của Doãn Trạch Vũ, Đường Gia Nghê vội vàng che miệng chữa lại: “Anh là làm thế nào khiến cha đồng ý chúng ta?”

“Anh đã nói cho ông biết, có một người vợ ấm giường là rất hạnh phúc.” Doãn Trạch Vũ ôm vợ yêu của anh vào trong lòng.

“Em mới không tin!” Đường Gia Nghê tránh thoát ôm ấp của Doãn Trạch Vũ.

“Có tin hay không là tùy em, dù sao, anh nói cho ông biết, có một người phụ nữ để ỉn cương chiều, cho dù là làm hư, cũng là chuyện hạnh phúc, bởi vì có người ấy ở bên người, sẽ không lẻ loi, sẽ không cô đơn... Sau đó có thể là cha thông suốt, lần này bay ra nước ngoài tìm mẹ anh rồi.” Anh mỉm cười.

Năm tháng sau, Đường Gia Nghê sinh cho Doãn gia một đứa con trai mập mạp, mắt to, mũi cao, thông minh đáng yêu.

Đứa nhỏ vùi ở trong lòng người mẹ xinh đẹp của nó, cắn mút ngón tay của mình, tròn mắt màu đen xoay chuyển đảo qua đảo lại, chăm chú nhìn thân bằng hảo hữu nghiêm nghiêm thực thực chen lách ở phòng sinh, cuối cùng ánh mắt ngây thơ của nó dừng lại ở trên mặt của cha nó.

“Hi hi...” Nó lại cứ thế cười rộ lên, cũng hoa tay múa chân muốn ôm Doãn Trạch Vũ.

Mẹ yêu của nó rất vất vả sinh ra được nó, đương nhiên không muốn để cho anh chạy thoát, không thể đứng như anh mong muốn, nó “oa” một tiếng khóc lớn lên.

“Mau ôm đi.” Đường Gia Nghê sợ nhất con trai khóc lớn, vội vàng đưa nó cho chồng.

Mấy ngày này Doãn Trạch Vũ vui vẻ đến râu ria mọc um tùm cũng quên không cạo, vươn tay đón lấy con trai.

Vừa rơi vào trong lòng cha, cậu con trai mập mạp lập tức ngừng khóc, đôi mắt to vô tội khiến người ta yêu đến tận xương.

“Con chính là đến giày vò cha, phải không?”

“Ta muốn ôm cháu trai của ta!” Một giọng nói từ ngoài cửa truyền đến, nhất thời trong phòng bệnh yên lặng như tờ, bởi vì người đàn ông ở ngưỡng cửa này, quá nghiêm túc.

“Cha.” Doãn Trạch Vũ nhìn cha long đong mệt mỏi, sau đó nhìn thấy người phụ nữ cao quý phía sau lưng cha, tự nhiên nảy sinh một cảm giác hạnh phúc.

“Mẹ!”

“Con trai, đứa nhỏ giống như con. Bà xã, đúng không, khi còn bé Trạch Vũ chính là cái đáng vẻ này, thật đáng yêu, thật sự rất đáng yêu! Con dâu, con vất vả rồi, cha rất cảm ơn con.” Doãn Chí Hân ôm cháu trai, nhìn chung quanh, thương yêu cũng như tâm can bảo bối.

“Ông xã, ông dẫn tôi trở về, cho tôi bắt ngờ này, tôi thật sự xúc động biết bao.” Bà Doãn lau nước mắt.

“Sau này gia đình của chúng ta ở bên nhau, không được tách ra nữa.” Hai tay Doãn Trạch Vũ ôm cha mẹ, sau đó nhìn vợ của anh, hạnh phúc trên mặt là tình cảm mà không lời nào có thể miêu tả nói được.

“Ừ, không xa rời nhau nữa.”

—HẾT—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-so-lam-em-hu>